Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLAKE, RUSSELL
Nume de cod JET / Russell Blake. - Bucureşti: RAO Distribuţie, 2019
ISBN 978-606-006-290-5

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Russell Blake
JET
Copyright © 2012 by Russell Blake
Publicat prin înţelegere cu
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Mihaela Neacşu prin *Lingua Connexion*

© RAO Distribuţie, 2018
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-290-5

Nota autorului

JET este o operă de ficţiune și orice asemănare cu persoane sau instituţii reale este absolut întâmplătoare sau folosită pentru efect artistic. Cu alte cuvinte, nu am nicio idee dacă CIA sau Mossad coordonează echipe de asasini profesioniști peste tot, în lume. Presupun, pentru binele meu, că e mai bine să sper că nu o fac. De asemenea, Mossad, CIA și KGB sunt, probabil, organizaţii onorabile, cu angajaţi foarte muncitori. Nu am niciun motiv să cred altceva, însă povestea este mai interesantă dacă oricine, oriunde, este suspect, necinstit și, în general, pus pe rele. Așadar, acesta este un act artistic. În aceste pagini sunt, cu siguranţă, numeroase informaţii inexacte sau care nu corespund în întregime realităţii, dar este în regulă, pentru că volumul de faţă nu se dorește a fi o relatare riguroasă și amănunţită. Sper, așadar, că veţi permite abaterile artistice.

În aceeași ordine de idei, folosesc deseori dolarii în locul altor valute locale din două motive: în primul rând, ca să vă scutesc de a face conversia valutară și apoi, pentru că rezervele monetare internaţionale sunt în dolari, astfel încât, cel mai probabil, sumele mari și tranzacţiile necurate se desfășoară în verzișori.

În primele capitole ale cărţii, fac apel la incursiunea retrospectivă pentru a comunica informaţii al căror sens

e dezvăluit mai târziu în naraţiune, așa că nu trebuie să vă îngrijoraţi când acţiunea se schimbă brusc; veţi vedea, pe parcurs, că totul se leagă. Vă promit.

JET este primul volum dintr-o serie la care m-am gândit în timp ce scriam *Silver Justice*. Am în vedere patru sau cinci volume, dar e posibil să fie cel puţin trei, respectiv, cel mult șase – în funcţie de cum se desfășoară povestea. Sper să vă facă plăcere să îl citiţi, cel puţin tot atât cât mi-a făcut mie plăcere să îl scriu.

Până în prezent, Jet este unul dintre personajele mele preferate, o ghicitoare învăluită în mister și camuflată într-o mare bătăușă. În timp ce îi prezentam subiectul, în linii mari, unuia dintre prietenii mei scriitori, acesta a ţinut să menţioneze: „Spune-mi că poartă haine de piele neagră. Sper că se îmbracă în piele neagră". Veţi vedea unde m-a dus această idee.

Prolog

Cenuşiul nor ploios al dimineţii se retrăsese cu greu, făcând loc unui petic de cer albastru, care se iţea printre nori. Vegetaţia densă făcea ca excesul de umezeală să picure pe asfaltul din jur, dar se evapora în câteva secunde. Aici, în interiorul ţării, umiditatea era constantă – în urma uraganului care distrusese cu patruzeci şi ceva de ani în urmă oraşul de la malul mării, capitala lumii fusese mutată într-un loc care oferea un adăpost mai bun.

Staţia de autobuz din intersecţia principală era într-o stare jalnică, asemenea construcţiilor din imediata apropiere, care căzuseră pradă distrugerii chiar înainte ca vopseaua de pe pereţii şubrezi să se fi uscat. Terminalul era înconjurat de un grup de gherete dărăpănate, construite din prelate şi lemn refolosit; alcătuiau o aşezare sordidă de corturi ce adăposteau vânzătorii ambulanţi de artefacte și haine second-hand.

Un autobuz vechi al liniei de transport Greyhound pătrunse scârţâind în spaţiul noroios. Era încărcat cu turişti curajoși şi cu navetişti din oraşele periferice. Frânele pneumatice obosite şuierară ostentativ când autobuzul opri pentru a se face schimbul de călători. Pereţii acestuia,

ruginiţi şi acoperiţi cu graffiti, trepidau în ritmul motorului care mergea în gol.

În imediata apropiere, masive buncăre din beton, urâte şi reci, ţineau la distanţă freamătul junglei. Funcţionari letargici şi modest îmbrăcaţi înaintau agale de-a lungul pieţei largi. Îşi tamponau cu batistele frunţile asudate, în timp ce se îndreptau spre birourile unde aveau să îşi petreacă încă o zi fără rost.

Trei bărbaţi părăsiră clădirea cea mai impunătoare, apoi se opriră în faţa uşilor masive din sticlă, cu palmele aşezate deasupra ochilor, ca să-şi umbrească feţele de razele fierbinţi ale soarelui ce străpungeau stratul de nori. După ce schimbară câteva cuvinte de rămas-bun, îşi scuturară mâinile şi doi dintre ei se îndreptară către parcare. Cel de-al treilea îi urmărea cum se îndepărtau. Pielea lui neagră ca abanosul strălucea din pricina transpiraţiei care ameninţa să îi strice costumul din stofă subţire, de culoare albastru-închis. Aruncă o privire către ceas, apoi porni spre o clădire cu multe etaje, aflată peste drum.

Fântâna din mijlocul pieţei, al cărei interior era acoperit de un strat format din depuneri groase de calcar, găzduia un stol de vrăbii, hotărâte să se scalde în apa de ploaie acumulată în bazinul acesteia. Atras de ciripitul lor gălăgios, omul îşi încetini paşii, în timp ce le privea cum se bucurau în căldura arzătoare.

Deodată, un pocnet sperie păsările şi le făcu să zboare zgomotos, în timp ce ţeasta omului singuratic se împrăştie într-o explozie sângeroasă. Trupul i se prăbuşi. Era mort înainte ca rămăşiţele capului său să fi atins pământul, cu un zgomot ca de dovleac spart. Puţinii martori aflaţi în zonă îngheţară pe loc, aruncând priviri alarmate împrejur.

La ultimul etaj al unui motel abandonat, aflat la aproape trei sute de metri depărtare, trăgătorul se îndepărtă de la postul său de supraveghere, legănându-şi arma în timp ce cobora scările pustii, care duceau spre locul unde îl aştepta o maşină Ford Expedition.

Şoferul porni motorul şi deschise uşa portbagajului, privind în oglinda retrovizoare agitaţia din jurul clădirilor guvernamentale. Trăgătorul strecură arma într-un compartiment aflat sub covorul portbagajului şi aruncă rapid o privire spre parcare, înainte de a se urca lângă şofer. După ce îşi puse centura de siguranţă, scotoci după o ţigară într-un pachet pe care îl luase din torpedo şi o aprinse. Ajustă aerul condiţionat, astfel încât curentul de aer rece să îi vină pe faţa transpirată, în timp ce şoferul încadra maşina pe drumul ce ducea în afara oraşului. Expiră cu un aer mulţumit, deschise fereastra câţiva centimetri şi sună grăbit de pe telefonul mobil. Vorbi în şoaptă şi cu un accent pronunţat, apoi închise.

Cu o mişcare exersată, deschise carcasa telefonului şi azvârli bateria împreună cu cartela sim pe fereastră, în tufişurile de pe marginea drumului. Şoferul îi aruncă o privire în tăcere, apoi îşi întoarse ochii spre volan.

Asasinul mai trase un fum din ţigară, afişând un zâmbet sălbatic.

– Unul a fost eliminat.

Capitolul 1

Apele verzi-albăstrui acopereau nisipul fin în partea adăpostită a insulei Trinidad, mângâind ţărmul cu valuri domoale. Bărcile de pescuit cu un singur motor, aflate într-o stare avansată de degradare, se legănau lin, ancorate la aproape zece metri de plajă, în timp ce căpitanii lor se odihneau la umbră, trecându-şi de la unul la altul sticlele cu rom şi ascultând poveştile bine cunoscute.

Muzica şi aromele îmbătătoare ale mâncărurilor exotice care se pregăteau pentru carnavalul anual, ce avea să se dezlănţuie în curând, pluteau în aerul serii. Grupuri efervescente de copii forfoteau pe plajă; hohotele de râs şi veselia lor concurau cu vacarmul petrecerii adulţilor. În apusul soarelui, petrecăreţii cu sticlele de bere înălţate deasupra capetelor se revărsau pe străzi din toate direcţiile şi se pregăteau să primească, aşa cum se cuvine, agitaţia nopţii ce avea să urmeze. Străluciri de piele cafenie, dinţi albi şi puternici, picioare lungi şi cu pielea fină sugerau un weekend de plăceri, în atmosfera ce fremăta de promisiuni înăbuşite, de posibilităţi şi speranţe însufleţite de alcool. Costumele şi măştile viu colorate defilau în ritmul hipnotic al tobelor, iar localnicii şi turiştii erau deopotrivă cuprinşi de un fior ameţitor de abandon.

Sunetul clopoţelului de la ușa din faţă a internet cafe-ului o smulse pe Maya din concentrarea cu care privea ecranul calculatorului. Era așezată la biroul ei ce se afla în partea din spate a cafenelei. Își îndepărtă părul lung și negru de pe faţă cu un gest nepăsător, apoi apăsă butonul mouse-ului și oftă, văzând ora de pe ecran. Nu avusese niciun client în ultima oră și se pregătea să închidă. Co-lega ei plecase de la ora cinci, dornică să se alăture festi-vităţilor, și o lăsase pe ea să strângă, la sfârșitul zilei. Acum, patru ore mai târziu și cu orașul pregătit de petrecere, erau slabe șanse de încasări suplimentare. Cu siguranță că, afară, toți aveau idei mai palpabile de divertisment, decât cele ce se găsesc în spaţiul virtual.

Când să treacă prin perdeaua de mărgele care separa partea din faţă a magazinului de cea din spate, un laţ îi alunecă peste cap și abia avu timp să își ridice mâna stângă ca să-i oprească strângerea în jurul gâtului. Simţi forţa brută a atacatorului ei din presiunea cu care laţul îi rănea mâna și călcă instinctiv și cu putere pe laba piciorului acestuia, încercând să scape din strânsoare. Dacă Maya ar fi purtat ghetele, i-ar fi rupt metatarsienele, dar, așa cum era, încălţată cu tenișii, reuși să obţină doar un geamăt și o relaxare de moment a strânsorii fatale.

Sângele i se prelingea pe încheietura mâinii. Plonjă cu forţă în spate, împingându-și atacatorul către o tejghea din granit, pe care erau așezate mai multe monitoare. Un ecran se prăbuși și se zdrobi de podea. În grabă își trecu mâna pe lângă calculatoare, încercând să dea de un obiect pe care l-ar fi putut folosi ca pe o armă.

Atinse cu degetele gâtul unei sticle de Fanta, o ridică și lovi cu ea în spate, unde ar fi trebuit să fie capul lui. Auzi

cu satisfacţie zgomotul înfundat al impactului și lovi din nou, de data aceasta simţind sticla spărgându-se de ţeasta lui. Ignorând durerea provocată de strânsoarea laţului, continuă să aplice lovituri repetate cu marginea sticlei sparte, până când auzi un strigăt înăbușit și simţi stropi calzi împroșcându-i spatele. Strânsoarea se slăbi, iar Maya se răsuci. Ridică genunchiul și aruncă laţul dintr-o singură mișcare. Simţi cum piciorul ei face contact cu zona sensibilă a vintrelor lui și apucă să vadă figura aspră a unui bărbat între două vârste, cu sângele curgându-i din ochiul drept și din obrazul sfâșiat. Bărbatul lansă un pumn către ea, dar Maya se feri la timp. Lovitura căzu în gol. Acum îl atacă ea; mimă o nouă lovitură cu sticla, însă îl lovi cu toată puterea în pântece.

Piciorul atacatorului se îndoi și bărbatul se împiedică, apoi căzu într-un genunchi. În cădere, își lovi capul rănit de tejghea. Luat prin surprindere, strecură mâna în buzunar de unde scoase un cuțit cu buton. Lama se deschise cu un zgomot metalic, el fandă către ea, dar Maya se feri, sărind într-o parte, și lovi din nou. De data aceasta, îl găsi pregătit; îi simţi mușchii puternici ai abdomenului contractându-se pentru a recepționa lovitura. Bărbatul se prăbuși din nou și Maya aruncă sticla spartă înspre el, apucând apoi un monitor cu care îl lovi în cap. Ecranul se sparse în timp ce ea continua să-l lovească, distrugând complet ce-i mai rămăsese din faţă.

Însă bărbatul încă ţinea strâns cuțitul în mână. Se repezi spre ea. Maya se întoarse, încercând să evite lovitura, dar simţi cum o săgetează durerea în momentul în care lama cuțitului îi atinse partea inferioară a spatelui. Lovi și ea din nou. Îl îngenunche, apoi, din dezordinea

creată, apucă mouse-ul unui calculator și improviză un laț, răsucind cablul acestuia în jurul gâtului bărbatului.

Mușchii brațului i se încordară în timp ce ținea strâns ambele capete ale cablului, observând cum mișcarea brațului lui înarmat slăbește treptat în încercarea de a o atinge. Maya ignoră sângele care-i curgea din tăietura de la mâna stângă, pentru că era concentrată să mențină tensiunea strânsorii. Privi cum asasinul își pierde cunoștința.

Bărbatul își dădu seama că pierde lupta și făcu un ultim efort: se smuci, se eliberă din strânsoare și smulse cablul din mâinile Mayei. Fata se repezi înspre locul unde era casa de marcat, sperând să găsească una dintre masivele carafe de metal, în care ținea apa sau sucul, dar el execută o lovitură de picior peste tibia ei și o izbi de aparat. În timp ce ea se sprijinea și căuta ceva cu care să-l atace, el se întoarse ținând în mână cuțitul pregătit. Știa că omul era orbit de sângele care i se prelingea pe față, dar asta nu avea să-i fie de prea mare ajutor deoarece pierduse din avânt și el era în atac.

Încercă să o lovească din nou cu lama cuțitului. Îi rată coastele pentru puțin, dar îi tăie cămașa largă. Maya se răsuci, căutând foarfeca pe care o ținea lângă casa de marcat, însă degetele ei simțiră o altă formă familiară. Epuizată și respirând cu greu, o apucă și o lovi cu toată puterea de capul bărbatului.

Cu ochii măriți din cauza surprizei și scuturat de convulsii, bărbatul se prăbuși imediat.

Maya îl privi cum își dă sufletul. El avea ochii fixați pe baza suportului pentru bonurile fiscale, cu care ea îl lovise și a cărui tijă metalică de aproape cincisprezece centimetri era acum înfiptă în creierii lui, prin ureche. Când

spasmele lui încetară, ea se lăsă pe unul dintre scaunele rotative din apropiere și făcu un inventar rapid, tremurând ușor. Mâna arăta rău, dar, când îndoi degetele, acestea se mișcară; așadar, rana nu era gravă. Deși tăietura de pe spate o ustura puțin, își dădu seama că și aceea era superficială. Cea mai pare parte a sângelui care o acoperea nu era al ei.

Se ridică și respiră cu dificultate câteva momente. Aruncă o privire rapidă în jurul ei, apoi luă unul dintre tricourile pe care le vindea turiștilor și îl folosi ca să-și bandajeze mâna rănită. Reveni lângă cadavru și se aplecă pentru a-l căuta de alte arme, în afară de laț și cuțit. Găsi doar un portofel care conținea un card de credit fără nume și câteva sute de dolari.

Un zgomot ce venea din spatele magazinului îi trezi atenția. Cineva încerca să treacă de ușa încuiată.

Maya știa că, dacă erau profesioniști, nu le va lua prea mult timp până să reușească.

~~~

O mână înmănușată deschise ușa, împingând-o încet; încuietoarea se dovedise un obstacol minor, fiind depășit cu ușurință printr-o împușcătură silențioasă și bine plasată, care găurise tocul ușii cu un zgomot înfundat. Holul era strâmt și întunecat, așa că intrusul înaintă cu multă grijă până să ajungă în spațiu micului birou. Cu arma îndreptată înainte, pipăi peretele ca să dea de întrerupător. Îl găsi și apăsă, dar nu se întâmplă nimic.

Ușa din spatele lui se deschise brusc și surprinzător, iar Maya năvăli din camera de depozitare. Nici nu apucă bine să înțeleagă ce s-a petrecut, că arma îi căzu și
~~~

sângele îi țâșni dintre umeri, de unde Maya îi înfipsese foarfeca până la inimă.

Totul se încheie în câteva secunde. Trupul intrusului se prăbuși pe podea și în jurul lui se formă o baltă purpurie. Maya păși peste el, îi ridică pistolul și îl analiză. Era un model Beretta 92, cu încărcătorul plin, ceea ce însemna că mai avea încă paisprezece gloanțe, scăzându-l pe cel folosit la spargerea ușii. Amortizorul era compact, făcut pe comandă. Arma fusese modificată pentru a monta amortizorul, cu investiții de bani și de timp. Păcat.

Se ghemui lângă cadavru pentru a face o cercetare rapidă, dar nu mai găsi decât un alt portofel anonim cu câteva sute de dolari în el.

Zgomote foarte slabe, ca niște zgârieturi, se auziră din nou la ușa din spate.

Maya se aruncă pe podeaua holului și trase de aproape în silueta care umpluse cadrul ușii. Trăgătorul gemu, apoi se auzi un sunet înfundat de glonț, care făcu o gaură în perete, lângă capul Mayei. Ea mai trase două focuri și atacatorul se prăbuși pe spate, în afară cafenelei.

Maya așteptă. Trecu o secundă. Două. Poate că erau doar aceștia trei, dar la fel de bine putea să existe un al patrulea. Sau mai mulți.

Nu se mai auzi nimic.

Maya se ridică și alergă către intrarea din față a magazinului. Întrerupse curentul și se ascunse în debara. Soarele apusese și el, iar fațada magazinului era acum complet cufundată în întuneric. Se opri lângă tejghea și luă un nou tricou de culoare închisă, cu care își schimbă bluza plină de sânge. Mai înșfăcă o rolă de prosoape de hârtie, pe care le folosi ca să improvizeze un pansament pentru

mâna rănită și mai îndesă un ghemotoc de hârtie în geantă. Sângele începuse deja să se închege. Deși o durea, avea să supraviețuiască.

Făcu o pauză și ciuli urechile ca să deslușească mai bine zgomotele. Nu distinse nimic altceva, decât muzica și strigătele petrecăreților aflați în trecere.

Niciun sunet nu se mai auzea din spatele magazinului.

Maya își puse pe umăr geanta, în care îndesase arma pentru a nu provoca panică pe străzi. Privi pe fereastră și estimă că erau cel puțin două sute de oameni hoinărind pe afară, lucru care avea să o ajute să se piardă în mulțime, însă făcea mai greu de identificat potențialii atacatori. Mai aruncă o ultimă privire asupra carnagiului din micul internet cafe unde își petrecuse ultimii doi ani din viață și trase adânc aer în piept. Nu avea nimic de câștigat din amânarea inevitabilului și, cu puțin noroc, acum avea elementul-surpriză în avantajul ei.

Deschise ușa și păși în hărmălaia de afară, fiind atentă la orice mișcare suspectă. Valuri de localnici amețiți se revărsau de pe trotuare pe străzile care fuseseră închise pentru circulația mașinilor pe durata festivalului. Doi jongleri, suiți pe picioroange, aruncau mingi de la unul la altul, în timp ce fețele lor pictate trimiteau priviri vesele de deasupra mulțimii.

Tresări speriată când o explozie tăie strident aerul. Fu urmată de încă una și abia atunci observă expresiile de încântare de pe chipurile celor din jur – erau detonațiile focurilor de artificii care împânzeau cerul, în mijlocul festivităților.

Se scutură, forțându-se să-și revină mental și să-și aducă pulsul la valori normale. Reflexele îi erau puțin

încetinite, însă se reactivau rapid. O a treia explozie reverberă de-a lungul străzii de la malul mării și urmă o nouă serie sacadată de artificii, care umplu cerul nopții cu sclipiri roșii și albastre.

Ajunse în colțul cel mai îndepărtat și traversă fără să ezite strada către grupul de clădiri amplasate în centrul plajei mici, unde se afla și cafeneaua ei. Privi în vitrinele acestora ca să studieze împrejurimile, oprindu-se la fiecare câțiva metri ca să depisteze eventualele pericole din zonă.

Indiferent cine erau cei care o urmăreau, aceștia se dovedeau cât se poate de hotărâți. Armele și metoda de lucru erau superprofesioniste. Pașnica ei existență, construită cu atâta migală, fusese deconspirată. Dar de ce așa și de ce acum? Și de cine anume? Nu înțelegea nimic.

Cu atât mai mult cu cât ea era moartă de trei ani.

Maya nu se distingea de celelalte femei printre care se deplasa de-a lungul plajei; o masă mișcătoare de păr închis la culoare și piele bronzată. Ea prefera șansele oferite de adăpostul nopții. Chiar dacă adversarii ei aveau fotografii – și se presupune că își făcuseră bine temele –, le-ar fi fost greu în întuneric să o recunoască. Posibilitățile de identificare erau și mai mult complicate de carnavalul în plină desfășurare și de numeroșii oameni ce purtau măști și costume.

În timp ce își evalua opțiunile în gând, simțea cum mâna îi pulsa din cauza unei dureri surde. Era o chestiune cel mult de ore până când cadavrul din spatele cafenelei avea să fie descoperit și poliția, alertată, avea să emită către toate unitățile un ordin de urmărire, prin care se cerea să fie interogată. Chiar și într-o țară liniștită precum Trinidad

și Tobago, pentru cele trei cadavre era nevoie de o explicaţie, pe care Maya nu se grăbea să o ofere.

Intră într-un magazin de suvenire și își cumpără o șapcă inscripţionată cu logoul insulei și un tricou cu mâneci lungi pe care era o barcă, prost desenată. Observă și apucă impulsiv o mască de carnaval cu pene pe margini, pe care o îndesă în geantă, înainte de a plăti. Când ieși cu șapca așezată cu cozorocul la spate, părea mai degrabă un adolescent rebel decât o tânără de douăzeci și opt de ani. Spera să fie suficient pentru a deruta orice urmăritor.

Observă o mișcare suspectă pe trotuarul de vizavi în timp ce ocolea un grup de tineri gălăgioși. Maya scoase telefonul și privi ecranul pe post de oglindă, apoi îl duse la ureche, prefăcându-se că vorbește. Văzuse suficient. Un bărbat chel, care în mod evident nu era de prin partea locului și care purta o jachetă, deși temperatura era destul de ridicată, mergea în același ritm cu ea. Cu siguranţă, nu se afla acolo pentru petrecere.

Maya continuă să mimeze că scrie mesaje la telefon, în timp ce prin minte îi treceau tot felul de riposte posibile. În primul rând, trebuia să scape de telefon. Chiar dacă era un telefon cu cartelă prepay[1], risca să devină o problemă – cele mai multe guverne, grupuri clandestine și companii de supraveghere private tehnologizate puteau urmări telefoanele mobile sau activa microfoanele lor pentru a asculta convorbirile, chiar și atunci când telefonul era închis. Deși nu credea că telefonul ei temporar ar fi putut deveni un caz, pentru Maya, în acel

[1] Spre deosebire de cartelele abonaților la serviciile de telefonie mobilă, cartelele prepay au proprietari anonimi în unele țări și se folosesc atât timp cât sunt încărcate cu o anumită sumă. (n.red.)

moment, era mai sigur să presupună că cei care o urmăreau aveau acces nelimitat prin intermediul tehnologiei la care ajunseseră.

Un om care scuipa flăcări și era în întregime acoperit cu vopsea aurie își făcu apariția lângă ea și trimise un șuvoi de flăcări galbene spre cerul întunecat al nopții. Petrecăreții se întreceau să facă fotografii până când o tânără amețită de băutură scoase un țipăt care îi asurzi pe însoțitorii săi. Se făcură mai multe fotografii, iar agitația temporară deveni o diversiune, de care Maya profită ca să dea colțul străzii și să arunce telefonul într-un coș de gunoi. După aceasta, mări pasul. Mai în față era un bar pe care îl știa bine și care avea o cameră principală de servire și o terasă în spate. Era o ocazie bună să scape, întrucât urmăritorul, oricine ar fi fost, nu ar fi renunțat la discreție pentru a începe să tragă în tot ce mișcă. Judecând după atacurile anterioare, ei doreau să o elimine cu cât mai puțină gălăgie, chiar dacă planul lor se schimbase rapid.

Era la câțiva metri depărtare de ușa barului El Pescador, aflat pe partea dreaptă. Muzica și râsetele ieșeau în valuri din interior. Locul părea să fie foarte aglomerat; acest lucru o avantaja. Se strecură pe lângă un grup de cheflii aflați chiar la intrare și își făcu loc cu greu prin mulțime pentru a ajunge la spațiul deschis din spatele localului. Își puse din mers noul tricou cu mâneci lungi peste bluza pe care o purta și câțiva clienți înghesuiți îi aruncară priviri încruntate. Nu avea sens să le ușureze treaba celor aflați pe urmele ei. Așeză șapca pe o masă și își prinse părul în coadă cu un elastic pe care îl pescui din geantă. Atingerea întâmplătoare a pistolului

îi dădu un sentiment reconfortant. În câteva secunde era o altă persoană – de această dată, o studentă serioasă aflată în vacanţă.

Maya rezistă tentaţiei de a privi în urmă pentru a verifica dacă urmăritorul intrase în bar după ea. Continuă să își facă loc cu hotărâre prin mulțime și parcurse ultimii metri până la terasa din spatele barului. Acolo erau mai puţini oameni, dar ea știa că în câteva ore întreg localul avea să fie ticsit de persoane.

Privi în jur și localiză zona de lângă peretele exterior pentru care alesese acest bar – pereţi din cărămidă ale unei dependinţe separate, ce formau cele două cabine de toaletă fără acoperiș. Maya se duse imediat către cabina femeilor și încuie ușa. Apoi, fără să piardă nicio secundă, urcă pe vasul de toaletă și încercă să se prindă de marginea superioară a peretelui.

Resimţi durerea acută din mână în momentul în care se ridică și sări peste zid. Ateriză pe o alee liniștită și o luă la fugă. Cei care o urmăreau erau acum nevoiţi să improvizeze – în mod clar, nu aveau alt plan decât să o elimine și, după neutralizarea celor trei din cafenea, rămăseseră în efectiv redus.

O bucată din tencuiala zidului clădirii pe lângă care trecea fu spulberată și Maya recunoscu sunetul deslușit al unui ricoșeu. Se lansă într-o adevărată cursă pentru a se distanța de trăgător. După un alt foc ratat, de data aceasta de la o distanţă mai mare, Maya îndrăzni să privească peste umăr. Omul înarmat trăgea de la fereastra toaletei din spate. Probabil că se suise pe vasul de toaletă, pentru a ajunge la deschizătura blocată cu bare din metal, instalate pentru a preveni intrarea prin efracţie. Întrucât nu

voia să-și risipească prețioasa muniție pe care o avea, Maya continuă să alerge. Ea nu trase asupra lui pentru că un pistol de 9 mm cu amortizor pierdea din precizie cu cât distanța dintre ea și urmăritor creștea. Maya era mulțumită de șansele pe care le avea să scape, pentru că se îndepărtase considerabil, însă totul se schimbă brusc când dădu colțul unei clădiri. Pe o alee laterală, la aproximativ treizeci de metri distanță, se pomeni în fața unui alt individ ce alerga cu arma în mână înspre ea.

Probabil că aveau o comunicare între ei prin stații radio, folosind o frecvență privată.

Individul ezită o secundă și Maya trase, fără să scoată pistolul din geantă. Două focuri de armă ratară ținta, însă cel de-al treilea o atinse și omul se prăbuși. În cădere, el continua să tragă. Maya simți o smucitură în zona de jos a bluzei și văzu în apropierea taliei o gaură fumegândă. Glonțul trecuse la mai puțin de un centimetru distanță de corp. A fost aproape, dar insuficient.

Omul mai trase un foc, dar ratã din nou. Maya făcu câțiva pași către el, scoase Beretta din geantă, ținti cu atenție și trase. Bărbatul își încordă trupul, scăpă pistolul care căzu cu zgomot pe strada pietruită și apoi rămase nemișcat. Maya se apropie cu grijă, ținând arma îndreptată spre trupul inert și, când ajunse lângă el, împinse, cât mai departe, cu vârful piciorului arma căzută. Apucă să observe că Beretta lui era la fel cu pistolul aflat acum la ea – apoi picioarele îi cedară brusc și căzu pe spate. Asasinul o lovise surprinzător cu piciorul și Maya își înțelese greșeala chiar în timp ce se prăbușea, rostogolindu-se în cădere.

Când atinse asfaltul, durerea impactului o săgetă în partea laterală a corpului, dar o ignoră. Era preocupată să

nu scape arma și să se îndepărteze cât mai mult de omul aflat la pământ, pentru a evita alte lovituri. În cădere, își scrânti încheietura mâinii, care îi amorți pentru o secundă și scăpă arma cu o grimasă de durere.

Omul se pregătea să o pocnească din nou, dar Maya îl surprinse cu o lovitură de cot în față. Simți cu satisfacție impactul cu falca lui și auzi zgomotul capului izbit de asfalt. Se lansă într-o nouă lovitură, cu același cot. De data aceasta, îi zdrobi nasul.

Capul i se smuci înapoi și o durere acută o cuprinse în momentul în care primi o lovitură în maxilar. Simți brațele lui extrem de puternice în timp ce îi cuprindeau trunchiul și încercau să o imobilizeze. Maya se răsuci și încercă să îi lovească nasul lui spart cu podul palmei mâinii rănite. Acesta se feri în ultima clipă, evitând o lovitură care i-ar fi putut fi fatală. Maya ținti imediat fața lui și, ignorând durerea cumplită a mâinii, își înfipse unghiile în ochii lui. De această dată, bărbatul nu fu suficient de rapid și izbucni într-un urlet de durere – de la începutul acestei înfruntări pe viață și pe moarte, acesta era primul sunet pe care vreunul dintre atacatori îl scotea.

Urletul a fost întrerupt de următoarea ei mișcare: îi izbi urechile cu palmele deschise, spărgându-i numaidecât timpanele. Știa bine că este o leziune care provoacă o durere insuportabilă. Brațele lui o eliberară și se prinse de cap agonizând. Maya își încheie atacul, trântindu-l la pământ. Zgomotul craniului zdrobit confirmă sfârșitul luptei; bărbatul rămase nemișcat și sângele se scurgea în canalul de sub el.

Maya se rostogoli, se ridică în genunchi și apoi în picioare pentru a se îndrepta spre locul unde zăcea aruncată

arma lui. După ce se asigură că era același model cu al ei, îi scoase încărcătorul și îl băgă în geantă. Va avea timp să o reîncarce pe a ei într-un moment de răgaz.

O nouă siluetă își făcu apariția de după colțul ultimei clădiri, aflată în capătul străzii. Pistolul era îndreptat spre ea, iar Maya reacționă din instinct. Ridică arma din care abia scosese încărcătorul și apăsă pe trăgaci.

Arma trimise singurul cartuș rămas, aflat pe țeavă, și Maya văzu fața omului sfărâmându-se și trupul lui prăbușindu-se după clădire.

Aruncă arma golită, o ridică pe a ei și se apropie de cadavrul ultimului trăgător. Se gândi la opțiuni; putea să își reia cursa sau putea să nu se miște, așteptând pregătită apariția altui urmăritor. După cât își putuse da seama, cel pe care tocmai îl omorâse era diferit de cel aflat pe urmele ei mai devreme. Așadar, mai era cel puțin unul în apropiere. Însă puteau fi mai mulți.

Privi cu atenție în direcția din care venise, dar aleea era pustie. Probabil că trăgătorul din toaleta barului se hotărâse să iasă prin fața barului și să-l ocolească. Această informație îi era de folos pentru că putea anticipa apropierea lui.

În timp ce supraveghea aleea, se aplecă pentru a căuta în buzunarele celui ucis. Observă cu această ocazie casca de transmisie strivită de sub urechea lui. Așa cum se așteptase, era o piesă de ultimă generație din echipamentul de comunicare cu circuit închis.

Arma lui era o altă Beretta identică, așa că Maya scoase încărcătorul și îl puse în pistolul ei. Se retrase în umbra unei uși din apropiere, așteptând următorul atac.

Care însă nu mai veni.

Aşteptă, dar nu mai apăru nimeni. Un minut… apoi două… dar nimic.

Din direcţia opusă auzi zgomote de paşi şi cuvinte în limba spaniolă. Păreau trei tineri care încercau să se hotărască unde să meargă. Vederea celor trei cadavre avea să le strice seara, dar asta nu era problema ei.

Ea trebuia să plece de acolo, să îşi ia echipamentul de evacuare deja pregătit şi să dispară pentru totdeauna.

Maya se desprinse din întuneric cu discreţia unei fantome şi se strecură în noapte, pierzându-se printre umbre. Pentru o vreme o însoţiră ecourile vocilor celor trei tineri.

Capitolul 2

Sirenele răsunau în depărtare în timp ce Maya avansa cu pas moderat precum un localnic ce se îndrepta spre casă, după o lungă zi de muncă.

Era de la sine înţeles că poliţia avea să o caute. Întrebarea era: cât avea să dureze până când o vor face? Dacă primeau ajutor, precum un telefon anonim care să o indice drept suspect, puteau pleca imediat. Dar dacă erau nevoiţi să pună singuri lucrurile cap la cap, pornind de la descoperirea cadavrelor din cafenea, probabil că ea avea la dispoziţie câteva ore.

Însă Maya nu se putea baza pe noroc. Nu era momentul potrivit. Cel mai sigur pentru ea era să presupună că autorităţile deja o caută, pentru ca prioritatea ei numărul unu să fie recuperarea echipamentului de evacuare.

După ce traversă patru străzi, o coti şi îşi continuă drumul înspre parc. Destinaţia ei era barul englezesc deţinut de o doamnă cu care se împrietenise imediat după sosirea ei pe insulă. Aceasta o ajutase să îşi găsească o locuinţă şi o pusese în legătură cu câţiva muncitori de care avea nevoie pentru a termina internet cafe-ul. Chloé era o străină venită din Franţa, cam de patruzeci şi ceva de ani, divorţată de două ori şi aflată acum la cel de-al treilea soţ. Ajunsese, ca mulţi alţii, să locuiască în Trinidad

din întâmplare. Venise în vacanţă şi se îndrăgostise de Vincente, patronul barului şi soţul cu numărul trei. Îşi dezvoltaseră împreună o afacere frumuşică, furnizând alimente pentru locuitorii insulei aflaţi în căutare de ceva nou. După patru luni de la prima lor întâlnire, Maya o rugase pe Chloé să îi permită să depoziteze câteva lucruri în pivniţa ei.

În barul King's Arms nu era cine ştie ce activitate în acea seară de vineri; agitaţia era la malul mării, unde se desfăşura carnavalul. La tejgheaua barului erau aşezaţi doar câţiva băutori înrăiţi şi loiali, care se delectau alături de trei turişti germani graşi, ce argumentau gălăgios şi în limba lor de ce nimeni, în afară de nemţi, nu se pricepea să facă o bere bună. Deşi Maya vorbea şapte limbi străine, când trecu pe lângă ei, păstră cele auzite doar pentru ea, chiar dacă cei trei ajunseseră să facă unele comentarii obscene la adresa ei.

Chloé ştergea sticlele cu o lavetă.

Maya se apropie zâmbind.

Chloé îi răspunse cu o încruntare.

– Draga mea! Ce s-a întâmplat? Ce ai păţit la mână?

Maya ştia că arăta îngrozitor. Aruncă o privire către hârtia plină de sânge, cu care îşi bandajase în grabă rana, şi îşi dădu seama că pe faţa ei trebuie să fi fost deja vizibile vânătăile încăierării.

– Sunt aşa neîndemânatică! Am vrut să agăţ nişte tablouri. Încercam să le prind cu sârmă, dar am alunecat de pe scaun şi în cădere m-am tăiat. După ce termin aici, o să am nevoie de cusături.

– Ce spui? Cusături? Dumnezeule mare! Dar şi la cap eşti lovită rău, spuse Chloé, pe un ton matern.

– La mână este mai rău. Lovitura de la cap doar pare mai gravă. A fost o prostie din partea mea să mă urc pe un scaun rotativ. Ascultă, Chloé! Am nevoie de ceva din cutiile pe care le-am lăsat în pivniță. Știu că e târziu, dar crezi că mă pot duce acum? Nu durează mai mult de câteva minute.

– Ești nebună? Mergi, mai întâi, și ocupă-te de mână. Cutiile pot să aștepte.

– Știu! Ai dreptate! Dar, dacă tot sunt aici, mă gândeam să iau câteva lucruri de care am mare nevoie.

Chloé oftă și se resemnă.

– Cum vrei. Îți descui pivnița, dar sunt singură aici, așa că și tu va trebui să te descurci singură. Vincente s-a dus cu niște prieteni la carnaval. Ne așteptam să nu fie multă lume azi, pentru că toți sunt pe străzi.

– În cinci minute mă întorc. Știu exact ce am de luat.

– *Cheri*[1], mă îngrijorezi! La spital o să aștepți câteva ore până se vor ocupa de tine. Lasă-mă să sun un prieten care este doctor. Deși este medic generalist, câteva cusături n-ar trebui să fie o problemă pentru el. Locuiește aproape, chiar deasupra cabinetului medical care se găsește la doar câteva străzi distanță.

Maya se gândi la propunerea lui Chloé, cântărind gravitatea situației. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să se ocupe de rana de la mână, pentru că risca să nu o mai poată folosi.

– Vai, Chloé! Îți mulțumesc din suflet! Ești cea mai bună prietenă! Chiar ești! Îmi pare rău că îți fac atâta deranj.

– Prostii! Îți descui pivnița, apoi îl sun. Să sperăm că nu e beat.

---

[1] *Draga mea* (în limba franceză, în original) (n.red.)

Merseră împreună în spatele barului și Chloé descuie ușa care ducea la subsol. Aprinse lumina și indică în jos, pe lângă șubredele scările din lemn.

– Este în spate, lângă cele două butelii cu oxigen pentru scufundări, exact acolo unde ai lăsat-o.

– Îmi amintesc. Mergi și ocupă-te de clienți! Mă întorc imediat.

Maya se strecură pe lângă Chloé și intră în spațiul cu aer umed și stătut.

Chloé aprobă cu un semn din cap, apoi închise cu grijă ușa în urma ei.

Maya trase zăvorul pe dinăuntru ca să nu fie deranjată și merse drept la cutia pe care o lăsase acolo cu aproape doi ani în urmă. Încă avea banda adezivă originală, cu care fusese închisă ermetic. Maya trase cutia spre ea, tăie scotch-ul cu ajutorul unei chei, apoi băgă mâna și scoase o geantă de voiaj din aluminiu de mărime medie, precum cele cu care poți urca în avion. După ce introduse codul de deblocare al încuietorii, ridică clapetele. Acestea săriră și loviră valiza.

Maya aruncă o privire către ușă, apoi făcu inventarul.

Începu cu un pistolul automat Heckler & Koch MP7A1, învelit în mușama, și continuă cu amortizorul. Urmară cele patru încărcătoare cu câte treizeci de gloanțe fiecare și trei cutii cu muniție. Apoi dădu peste cuțitul *butterfly*[1] perfect ascuțit, două grenade de mână, un pistol Ruger P95 de 9 mm cu un încărcător de rezervă și briceagul multifuncțional din oțel inoxidabil Super Tool.

---

[1] Model de cuțit pliabil, al cărui mâner se desface în două părți pentru a ascunde lama. (n.red.)

După ce armele fură înșirate pe podea lângă ea, scoase din cutie o pungă rezistentă din plastic, în care se găseau 20 000 de dolari în hârtii de câte 100, un pașaport belgian și unul nicaraguan, emise pe nume diferite, împreună cu două permise de conducere auto cu aceleaşi nume și un card de credit business valabil încă trei ani, emis către Techno Globus SA. Acesta îi oferea acces la un cont de 150 000 de dolari de la orice bancomat și de oriunde din lume. Ultimele articole din geantă erau o trusă de prim ajutor, vopsea de păr și o unitate GPS portabilă. Stăteau deasupra unui rucsac elveţian gol, confecţionat dintr-un nailon foarte subţire și impermeabil ce îl făceau practic indestructibil. Era dotat cu două compartimente rezistente sub apă, până la adâncimea de cinci metri. După ce luă arsenalul, Maya împachetă cutia la loc și o puse înapoi lângă buteliile cu oxigen pentru scufundări. Verifică ora, apoi îndesă armele și documentele în rucsacul gol, fiind surprinsă de cât de puţin loc ocupau. Se simţea mai bine acum pentru că avea armele cu care era obișnuită și câteva identităţi suplimentare.

Se întoarse în bar și îi mulţumi încă o dată lui Chloé.

– Vezi? Ţi-am spus că nu durează mult.

– Am reușit să iau legătura cu prietenul meu. A fost de acord să te primească la cabinet în zece minute. Este chiar lângă cafeneaua unde au croasanții ăia grozavi. Îţi aminteşti?

– Cum aș putea să uit? Mulţumesc încă o dată, Chloé. N-am vrut să îţi întrerup seara minunată în compania băieţilor, glumi Maya, gesticulând înspre cei trei turiști germani chercheliţi.

– Atâta timp cât plătesc, sunt fericită. Ai nevoie de adresă? Numele lui e Roberto. E chiar arătos, să știi.

– Nu este nevoie. Îl găsesc eu.

Maya întinse brațul sănătos către Chloé și o îmbrățișă, apoi o sărută pe obraz.

– *Ciao*[1], draga mea! Mult noroc la doctor și sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Sunt aici până la ora două, mai spuse Chloé, părând încă îngrijorată.

– În regulă! Ai grijă!

Reluând drumul înapoi, către malul mării, Maya observă că străzile se aglomeraseră și mai mult. Cabinetul doctorului era la cinci străzi distanță de plajă. Era destul de departe pentru că aici chiriile erau foarte mici, dar suficient de aproape pentru ca bolnavii sau turiștii răniți să poată ajunge. Nimeri cu ușurință și îl găsi pe doctor la ușă, așteptând-o.

– Doctor Roberto?

– Eu sunt. Iar tu trebuie să fii Carla.

Carla, cel de-al treilea alias al său și numele folosit în Trinidad, era acum deconspirat.

Dădu aprobator din cap.

– Intră! Hai să vedem ce avem aici.

O conduse în cabinetul iluminat.

Maya repetă povestea despre cum se rănise, în timp ce el examina rana. Se strâmbă puțin de durere când o spălă cu dezinfectant.

– Ai avut noroc. Câțiva milimetri în plus și puteai atinge o arteră. Nici tendoanele nu au fost secționate. Așadar, te

---

[1] *La revedere* (în limba italiană, în original) (n.tr.)

vei recupera fără probleme. Nu vei putea cânta la pian o săptămână, dar, în afară de durere, nu e nimic grav.

– Asta e o ușurare.

– O să îți dau ceva împotriva durerii, pentru că ai nevoie de cusături.

– E în regulă și fără! Am o toleranță crescută la durere. Continuă fără menajamente!

El o privi întrebător.

– Ești sigură?

– Nicio problemă! Coase-mă odată! Să terminăm cu asta!

Cinci minute mai târziu, doctorul terminase și aplicase un bandaj corespunzător. Maya ridică mâna, se uită la ea și dădu din cap, aprobator.

– Mulțumesc foarte mult. Îmi pare rău că te-am deranjat așa târziu.

– Prietenii lui Chloé sunt și prietenii mei. În plus, ai avut noroc să mă prinzi înainte să ies. Ceea ce voi face acum. Îi mai aruncă o privire și zâmbi. Te pot invita la un cocktail, pe malul apei?

După un scurt schimb de replici, Maya reuși să declină cu eleganță invitația, pretextând o durere de cap. Roberto nu acceptă bani în schimbul intervenției medicale, dar insistă ca ea să își noteze numărul lui de telefon. Dacă nu ar fi fost pe fugă pentru a-și salva viața, poate ar fi ieșit cu el la o bere sau două. În noaptea aceea, nu era menit să întâmple pentru că trebuia să găsească o cale să părăsească insula cât mai era posibil. Era doar o chestiune de timp până ce poliția avea să închidă accesul în ambele direcții.

~~~
~~~

Maya se opri la aproximativ o sută de metri de blocul unde locuia, fiind îngrijorată că locul ar putea fi supravegheat. Auzi lătratul unui câine; era un pit bull pe care îl cunoștea și știa că lătratul lui era mai mult teatral. Însă tonul lui de acum, mai strident și mai nervos decât de obicei, o determină să se oprească. Recunoscu în el un soi de preocupare neobișnuită. Cele câteva mașini din împrejurimi erau distruse, deteriorate de timp; aveau caroseriile tocite de aerul sărat și de zecile de ani de neglijență. Nu văzu mașini necunoscute, ceea ce însemna că cei care o urmăreau, dacă știau unde locuiește, nu organizaseră o supraveghere din stradă. Cele câteva becuri aprinse pe verandele caselor ofereau o iluminare slabă. Becurile lămpilor stradale erau arse de mult și promisiunile administrației locale de a le înlocui se dovediseră la fel de false precum restul de asigurări cu privire la îmbunătățirea condițiilor de viață. Se deplasă în umbră cu atenție și cu simțurile în alertă. Cu siguranță, pe urmele ei mai era omul din bar, dar puteau fi și alții, deși numărul celor trimiși să elimine ținta nu putea fi așa de mare și poate că adversarii ei continuau să o subestimeze.

Dădu ocol clădirii și nu observă nimic suspect. Maya plătea mereu chiria în numerar și nu semnase niciun contract, așa că cei care erau pe urmele ei nu puteau să o găsească decât dacă o urmăriseră. În acest caz, ar fi observat. Chiar dacă se retrăsese de ceva timp, își păstrase cel de-al șaselea simț. Era un simț îndelung exersat care o ajuta să își dea seama dacă este urmărită. Mulți dintre agenții operativi de elită îl păstrau, iar ea fusese cea mai bună dintre toți.

Abordând o altă rută, Maya se apropie prin spatele blocului. Sări peste zidul care izola zona de colectare a gunoiului. Apartamentul ei de la etajul doi era cufundat în întuneric și nu se vedea niciun semn că cineva ar fi fost acolo. Nu se zăreau siluete la pândă în copaci și nu zăbovea fără rost vreo figură suspectă prin împrejurimi.

O pisică albă cu pete negre îi tăie calea, uitându-se la ea. Surprinsă, Maya scoase pistolul, înainte să își dea seama despre ce era vorba. Văzând silueta blănoasă în timp ce se îndepărta, respiră adânc de câteva ori ca să își readucă pulsul pe care îl simțea bubuind în urechi la un ritm normal.

Totuși, poate că trecuse prea mult timp. Înainte, o întâmplare ca asta nu i-ar fi ridicat pulsul inimii la peste optzeci de bătăi pe minut.

Continuă să păşească în tăcere și observă cu coada ochiului ceva mișcându-se. Era o licărire în zona parcării. Putea să fie ecranul unui ceas. Scrută întunericul, dar nu mai văzu nimic.

Nu conta.

Văzuse suficient.

Acolo era cineva.

Împușcătura veni fără avertisment. Maya se rostogoli până în spatele unui perete din ciment și ascultă răpăitul înfundat al armei cu amortizor, aflată la mai puțin de patruzeci de metri distanță. Gloanțele loveau inofensiv peretele. Întunericul o ajutase puțin. În sfârșit, prinsese o pauză. Acum se punea întrebarea dacă să fugă sau să lupte.

Instinctul îi spunea să lupte, dar nu știa nimic despre atacatorii ei. Acesta era un dezavantaj major.

Trase șapte focuri în direcția în care presupunea că se află asasinul, apoi începu să alerge în zigzag înspre spatele blocului. Era destul de întuneric și suficient adăpost, astfel că nu își făcea griji. Probabil că urmăritorul ei o așteptase să intre în casă și plănuise să o ucidă acolo sau plasase deja explozibili în apartament. O altă variantă era ca înăuntru să fie un altul, așteptând-o răbdător să facă ultima greșeală din viața ei.

Câteva minute mai târziu, Maya era de partea cealaltă a zidului, continuând cursa șerpuită de-a lungul proprietății. Nu mai auzi alte zgomote de armă. Probabil că urmăritorul ei pierdea secunde prețioase gândindu-și următoarea mișcare; aceste secunde puteau face diferența între salvare și sfârșit.

Maya alerga cu ușurință și eficient. Făcea economie de efort, dovedind rezistență. Dacă era necesar, ar fi putut să țină un ritm alert pentru încă vreo oră. Asta făcea în fiecare dimineață. Era parte din rutina ei zilnică.

Un glonț îi zgârie umărul, trasând un șanț ars pe mușchiul ei deltoid. Maya schimbă brusc direcția, dispărând între două case. Se opri să își tragă răsuflarea. Auzi motorul unei mașini apropiindu-se, apoi scârțâitul unor frâne prost întreținute, urmate de zgomotul inconfundabil a două uși care erau trântite. O altă mașină tură motorul și cauciucurile scrâșniră pe asfalt.

Sări peste un gard fără să încetinească, apoi făcu drumul înapoi și se opri la trei case mai departe față de locul unde auzise mașina. Cu siguranță, întoarcerea ei era ultimul lucru la care urmăritorii se așteptau.

Trei gloanțe loviră peretele din spatele ei.

Observă arma care lucea în mașina aflată la aproape șaizeci de metri distanță – era o limuzină neagră care avea toate geamurile lăsate în jos. Se aplecă și goli arma în direcția lor, în timp ce fugea să se adăpostească. Un glonț îi trecu pe lângă cap, așa că se aruncă în spatele unei ghene de gunoi.

Destul cu mizeria asta!

Își dădu jos rucsacul, trase fermoarul și scoase pistolul automat MP7. În timp ce Maya înșurubă cu atenție amortizorul, alt glonț izbi peretele. Puse încărcătoarele de rezervă în buzunarele din spate ale pantalonilor, pistolul îl băgă în rucsac, iar rucsacul îl puse în spinare.

Maya se rostogoli de lângă perete, ținti și trase două serii de foc automat în limuzină. Gloanțele pistolului trecură prin caroserie ca prin unt și claxonul mașinii se declanșă la impactul trupului șoferului cu volanul. Focurile dinspre mașină încetară.

O mașină Ford Explorer de culoare închisă apăru de după colț cu scrâșnit de cauciucuri și se îndreptă direct spre ea. Maya putea vedea silueta de lângă șofer, ieșită pe fereastra deschisă a mașinii. Ținea în mâini o armă. Ea nu ezită să folosească puterea superioară a pistolului MP7. Fixă arma pe modul automat și goli tot încărcătorul în mașină. Fără să își ia privirea de la Fordul care continua să se apropie amenințător, Maya schimbă încărcătorul și continuă să tragă de mai aproape. Asasinul se prăvăli cu un geamăt pe scaun pe spate, în timp ce arma îi căzu cu zgomot pe asfalt.

Vehiculul încetini, apoi vira brusc, îndepărtându-se de ea. Sări pe trotuar, apoi se opri, izbind un Mitsubishi

parcat. Maya goli și cel de-al doilea încărcător în mașină, apoi îl puse rapid pe cel de-al treilea.

În casa din spatele vehiculului avariat se aprinse o lumină.

Din mașina ciuruită de gloanțe nu se vedea niciun semn de viață.

Maya se concentră, încercând să audă dacă se mai apropia vreo mașină, dar nu putu distinge niciun zgomot din cauza vacarmului făcut de claxonul care continua să sune.

O altă lumină se aprinse pe o verandă din apropiere. Privind în jur, Maya se răsuci și începu să alerge în direcția opusă cât o țineau picioarele. Căuta să se îndepărteze cât mai mult de apartamentul ei.

Se opri la capătul străzii pentru a deșuruba amortizorul și pentru a pune arma înapoi în rucsac. Nu avea niciun sens să sperie pe cineva inofensiv.

Își continuă drumul până când văzu o lumină care se mișca și venea spre ea. Apăru un scuter care zumzăia încet pe străduța îngustă, înaintând cu puțin peste treizeci de kilometri pe oră. Maya se opri și îi făcu semn cu mâna până când acesta încetini și, în cele din urmă, opri. În lumina slabă, un tânăr o măsură din cap până în picioare.

Maya îi adresă un zâmbet larg.

– Hei, mergi cumva la petrecerea de pe malul apei? Mă doare glezna...

Tânărul zâmbi și el.

– Sigur, urcă. Eu sunt Kyle.

– Mă bucur să te cunosc, Kyle. Eu sunt Veronica.

Își puse brațele în jurul lui și porniră. Urmăritorii ei și poliția, în caz că ea devenise una dintre problemele

ei de rezolvat, căutau o tânără singură și nu un cuplu pe motocicletă.

Maya își luă brațul stâng de pe talia lui și pipăi zgârietura de pe umăr. Își retrase mâna umedă de sânge, dar își putea da seama că rana era superficială. Totuși trebuia să găsească o cale să o ascundă – sperase ca sângerarea să fi încetat între timp.

Kyle încetini la o stradă înainte de plajă, apoi opri pentru a evita un grup de pietoni ameţiţi de băutură. Maya coborî brusc.

– Mulţumesc, Kyle, ne mai vedem, spuse ea și dispăru în mulţime, în timp ce el încă făcea eforturi să înţeleagă ce se întâmpla.

Maya intră în primul magazin cu mărunţișuri care îi apăru în cale și cumpără un tricou negru, inscripţionat pe piept cu logoul PADI[1]. Aruncă banii către casierul plictisit și ieși în grabă.

Se retrase într-un gang abject dintre două clădiri și se dezbrăcă de tricoul plin de sânge. Îl aruncă într-o gură de canalizare, apoi îl îmbrăcă pe cel nou. Sângerarea se mai oprise și culoarea închisă a tricoului avea să ascundă eventuale scurgeri. Scoase din geantă unul dintre pansamentele de la Roberto și, strecurându-și palma de-a lungul mânecii, îl aplică peste zgârietură.

Pentru moment, asta era tot ce putea face. Verifică ora și văzu că era deja zece și jumătate. Feriboturile nu mai circulau, iar aeroportul ieșea din discuţie. Când vor descoperi cadavrele, poliţia se va lansa într-o ofensivă

[1] Cea mai mare școală de inițiere în scufundări, înființată în 1966, în Illinois, SUA. Logoul organizației reprezintă un scafandru purtând o torță, pe fundalul globului pământesc (n.tr.)

totală și nici măcar haosul unui weekend în care se organiza o petrecere cum era carnavalul, nu îi putea asigura un camuflaj satisfăcător. Așadar, îi rămâneau două opțiuni: fie să găsească un loc izolat în care să se ascundă câteva zile, fie să fure o barcă și să încerce în timpul nopții să traverseze până în Venezuela.

Varianta ascunzătorii nu o prea încânta. Știrile despre împușcăturile survenite aveau să surprindă insula cum nicio știre nu o mai făcuse de ani de zile și chiar și locuitorii cei mai liniștiți aveau să se sperie. Vor fi șocați și în alertă maximă. Iar după ce vor face legătura între ea și cadavrele din cafenea...

Poza ei va fi peste tot. Autoritățile nu aveau decât fotografia ei din pașaport, care acum nu îi mai semăna deloc – părul din vechea poză era mai scurt, castaniu, pieptănat într-o parte și cu șuvițe blonde în față, pe când acum purta negrul ei natural, pe care îl lăsase să crească trei ani. Însă trăsăturile erau aproape neschimbate.

Trebuia să găsească o barcă.

La vest de Port of Spain[1], se găseau câteva porturi răspândite de-a lungul țărmului celui mai apropiat de Venezuela. Vestea bună era că, în timpul carnavalului, întreg orașul o lua razna, așa că era de așteptat ca paza să nu fie foarte strictă. Cei care erau nevoiți să lucreze noaptea ar fi preferat să fie liberi pentru a se bucura de spectacol și nu să caute hoții de ambarcațiuni.

Maya scotoci în geantă și își puse masca prevăzută cu pene, apoi se pierdu în masa petrecăreților, devenind un participant anonim la festivități. Volumul muzicii

[1] Capitala Republicii Trinidad și Tobago (n.tr.)

crescuse, la fel și ritmul, iar intensitatea sonoră făcea pereche cu dezordinea capricioasă care se revărsa pe străzi. O dansatoare purtând o rochie de mărgele și o coafură elaborată trecu pe lângă Maya. Își mișca șoldurile într-un mod aparent imposibil, în ritmurile muzicii de pe insulă. Câteva fete tinere chicoteau, privind la trei tineri atletici, care le măsurau periculos din priviri de peste drum.

Maya simți cum cineva îi smulge geanta, așa că, ținând bine de ea, se răsuci și deschise cu repeziciune cuțitul *butterfly*. Un localnic cu ochii măriți de spaimă se pomeni cu lama ascuțită lipită de gâtlejul lui; mireasma lui grea – de frică, de rom și de cocos – se ridica în valuri către Maya, la fiecare expirație a omului. Acesta se retrase cu brațele ridicate, bolborosind că făcuse o greșeală. Maya lăsă cuțitul în jos și închise lama cu un gest rapid. Astfel de hoți erau o prezență constantă în timpul petrecerilor stradale. Trebuia să fie mai atentă. Fusese atât de preocupată de planul prin care putea să părăsească insula și avusese atenția îndreptată exclusiv asupra potențialilor ucigași, încât nu mai luase deloc în calcul riscul acestor atacuri din partea localnicilor. Nu își mai putea permite o astfel de greșeală.

Merse și se opri la câteva străzi distanță de șoseaua principală. Făcu semn unui taxi și ceru șoferului ursuz să o ducă în port, lângă clubul de iahting. Omul mormăi aprobator și forță viteza mașinii vechi. Ceru un tarif dublu față de cât era normal. Maya nu comentă. Portul era într-o zonă de lux, așa că omul se gândise că trebuie să ceară un bonus.

O lăsă în apropiere de parcarea pustie. Dinspre Venezuela, aflată la mai puţin de treizeci și cinci de kilometri distanţă, adia o briză caldă. Mirosea a apă și a junglă deasă; vegetaţia era amestecată cu apa sărată într-un mod singular, specific acelei porţiuni de ţărm. În apă, bărcile cu motor se legănau ușor pe lângă docuri, trăgând leneș de parâmele foșnitoare. Clubul de iahting era cufundat în întuneric, fiind închis peste noapte.

Un agent de pază, întins pe un scaun pliant, râdea împreună cu o femeie care îi ţinea companie. Povestea ceva în dialectul local, al cărui ritm alert era la fel de distinctiv precum o culoare primară. Ritmuri încete de calypso[1] răzbăteau dintr-un casetofon portabil de lângă cabina paznicului. Briza ușoară aducea un miros pătrunzător de marijuana.

Femeia luă o înghiţitură dintr-o sticlă, pe care i-o dădu apoi bărbatului în uniformă; acesta făcu un comentariu de neînțeles, râse și bău cu sete. Toate indiciile conduceau la o finalitate a întâlnirii celor doi, chiar înainte de ivirea zorilor. Maya bănui că aceștia se vor retrage fie în cabina de pază, pentru mai multă intimitate, fie într-una dintre bărcile pustii. Astfel de întâmplări erau obișnuite când sufla vântul.

Maya verifică nerăbdătoare ora și se resemnă să aștepte. Se retrase într-un colţ întunecat, de unde îi putea supraveghea.

Un pescăruș nemulţumit îi aruncă o privire morocănoasă, fiind indispus că un musafir nepoftit îi tulbură

---

[1] Stil de muzică populară, originară din insulele Trinidad și Tobago (n.tr.)

culcușul, apoi se îndepărtă și se instală pe un bolovan de pe mal. În afara vacarmului vieții de noapte care aluneca dinspre oraș și a bătăilor de tobe care se auzeau de la radio, apa era liniștită. Maya putea distinge în apropiere luminile unor ambarcațiuni care se apropiau încet de un golf din apropiere, unde aveau să ancoreze.

Patruzeci de minute mai târziu, șansa Mayei era o sticlă goală. Paznicul își luă partenera de mână și o conduse către cabină, în prezența unor proteste impuse doar de aparențe, judecând după rapiditatea cu care acestea se transformară în hohote de râs inundate de alcool. Ușa se trânti în urma lor și după câteva momente jaluzele fură trase, iar lumina se stinse.

Maya nu așteptă să vadă de cât timp au nevoie. Se strecură ghemuită pe sub fereastra cabinei pentru a nu fi observată, făcându-și drum către intrarea principală a cheilor. O găsi încuiată, așa că trecu peste sârma ghimpată montată lângă poartă. Se balansă cu ușurință și trecu dincolo de „baricadă".

La dana de lângă dig, Maya zări ce căuta: o ambarcațiune de agrement marca Intrepid. Măsura zece metri lungime, era bine întreținută și pe exterior avea două mari motoare Mercury. Era joasă și părea să fie rapidă. Judecând după echipamentele aflate la bord – suporturi pentru buteliile de oxigen, spațiu suficient pe puntea din spate și echipamente electronice destul de bune –, probabil că era folosită pentru scufundări. Se ghemui sub acoperișul centrului de comandă aflat în centrul bărcii și căută cablurile de contact. Din câteva încercări, motorul prinse viață. Deplasându-se cu grijă pe punte, desprinse parâmele și după nouăzeci de secunde părăsea portul.

Un strigăt de pe țărm o urmă imediat. Privi în urmă și-l văzu pe paznic alergând către poartă, cu cămașa descheiată și ținându-și pantalonii desfăcuți cu o mână. Cu cealaltă făcea semne disperate. Maya sperase că zgomotul motoarelor nu se va face auzit, dar se pare că nu a fost așa. În aceste condiții, trebuia să conducă doar cu viteză maximă pentru a se distanța de navele de pază care patrulau canalul zi și noapte.

Maya deschise radioul și se lansă cu toată viteza, imediat ce depăși digul. Barca făcu un salt înainte, tăind cu vioiciune valurile line. Maya nu aprinsese reflectoarele de mers, preferând să se lase condusă de lumina lunii. Zărea deja malul îndepărtat al Venezuelei și nu credea că mai are nevoie de altceva.

Câteva minute mai târziu, radioul pârâi și prinse iarăși viață. Maya putu să audă semnalul de alarmă comunicat către toate ambarcațiunile poliției. După o scurtă pauza, un echipaj răspunse, comunicând o poziție la doar trei kilometri est față de port. Maya se aplecă peste volanul ambarcațiunii și împinse trei pătrimi maneta de accelerație, privind acul vitezometrului cum trece cu repeziciune de patruzeci de noduri pe oră. Motoarele duduiau ca la decolarea unui avion. Exploră instrumentele de bord și umblă la aparatul radar. După câteva pâlpâiri, micul ecran se aprinse. Apăsă butoanele până crescu la aproximativ treisprezece kilometri raza de acțiune a radarului. Bărcile aflate în mișcare apărură pe ecran sub forma unor semnale ce clipeau întrerupt. Unul dintre acestea se îndrepta direct spre ea.

Maya privi peste umăr și zări la distanță lumina intermitentă a unei ambarcațiuni de patrulare. Venea din

partea stângă. O privire către radar și o ajustare a măsurătorilor îi confirmară că se îndrepta cu o viteză de aproximativ patruzeci și trei de noduri pe oră către Venezuela. Era puțin probabil ca echipajul de poliție de pe urmele ei să aibă la bord arme capabile să o elimine. Singura problemă reală pe care o putea accepta era ca flota venezueleană să aibă un vas în zonă și să îl trimită pentru a o intercepta. Era posibil și ca poliția să mobilizeze un elicopter în următoarele douăzeci de minute, dar șansele era mici pentru că toată insula era în sărbătoare.

După o serie de zgomote și fâșâituri, radioul se auzi clar:

– Atenţiune! Către ambarcaţiunea furată, *Courvoisier!* Vorbește poliția din Trinidad. Te-am detectat pe radar. Oprește motoarele! Acum! Repet: oprește motoarele! Suntem înarmaţi și vom deschide focul dacă nu te conformezi imediat!

Probabil că difuzau avertismentul pe toate canalele radio.

Dar ce șanse erau să deschidă focul?

Maya decise că nu foarte mari. Era doar un tertip din partea lor. În plus, de la o distanță de aproape doi kilometri și jumătate depărtare, era puțin probabil să poată nimeri ceva, chiar și dacă aveau la bord o mitralieră de calibru 50. Știa din propria experienţă că raza lor eficientă de acţiune este de aproximativ 1 500 de metri. La 1 800 de metri, precizia scădea. După această distanță, deși rămânea destul de periculoasă, erau șanse slabe ca glonțul să atingă ceva. Vasul în mișcare se afla la peste 2 500 de metri. În plus, trăgea spre o altă ţintă mobilă, în timpul nopții și pe un culoar maritim destul de circulat.

O voce metalică răzbătu pe deasupra apei. De data aceasta, sosea prin intermediul sistemului de difuzoare. Maya abia o putea auzi, din cauza motoarelor. Vocea repeta același mesaj, avertizând-o să oprească sau vor deschide focul asupra ei. Privi spre radar și văzu o altă luminiță care indica o navă ce se apropia de ea dinspre nord-vest, adică dinspre orașul-port La Retraite. Fără îndoială, era un al doilea echipaj de patrulă. Se afla la o distanță de trei kilometri.

Se auzi din nou avertismentul transmis prin radio și prin difuzor. Maya împinse maneta de accelerație din nou. Peste patruzeci și patru de noduri pe oră. Bărcile de patrulă nu ar putea sub nicio formă să o ajungă la această viteză.

La cincizeci de metri în față văzu apa agitată de gloanțele mitralierei și auzi zgomotul sacadat al armei care venea din depărtare.

S-a zis cu presupunerea că nu ar trage.

Acela fusese un foc de avertisment, dar următorul putea să își atingă ținta.

Fără îndoială că echipajele de poliție erau într-o stare de agitație maximă, care începuse odată cu primirea de telefoane ce raportau împușcăturile de pe uscat. Pentru o insulă destul de pașnică, precum Trinidad, actele de violență ce nu aveau precedent se pare că îi supărase.

Împinse manivela până la capăt și indicatorul arăta acum cincizeci de noduri pe oră. Nu erau valuri, pentru că insula asigura adăpost culoarului de navigație; așadar, nu avea astfel de probleme, dar știa că situația se putea schimba în orice moment. Răsuci cârma spre dreapta, schimbând direcția spre vest. Se îndrepta către un vas cu pânze care înainta lent, la o distanță de un kilometru și

jumătate. Se putea strecura printre alte vase și insulele din apropiere, până ce ieșea complet din raza de acțiune a mitralierei. La viteza pe care o avea, estimă că i-ar lua cel mult cinci minute.

Avertismentul radio anunța că următoarele focuri nu vor mai fi de avertisment. Maya întinse mâna și reduse volumul radioului. Barca ei brăzda apele pe lângă ambarcațiunea cu pânze. Aceasta se găsea acum între ea și primul vas de patrulă. Cel de-al doilea părea să se miște mai lent și era mai departe. Nu reprezenta o amenințare, precum cea la bordul căreia era trăgătorul entuziast.

În față se zărea un vas mai mare. Judecând după dimensiuni, era comercial. Maya se apropie periculos de el fără a reduce viteza și observă că era un iaht privat de cel puțin treizeci de metri lungime. Acesta avea să-i ofere o protecție mult mai bună.

Vitezometrul arăta cincizeci și unu de noduri pe oră. Motoarele erau la turație maximă, dar indicatoarele de temperatură arătau valori normale, așa că Maya menținu această viteză.

Împușcăturile încetaseră. Strategia ei funcționa. Câștigase rațiunea pentru că vecinătatea altor nave descurajase noi inițiative. Niciun polițist nu își dorea să facă victime nevinovate doar pentru recuperarea unei ambarcațiuni furate, oricât de înfierbântat ar fi fost în acel moment.

Privind ecranul, Maya constată că licăritul care indica vasul de patrulă se îndepărta constant; era acum la o distanță de aproape patru kilometri. Estimă că barca echipajului care o urmărea nu depășea patruzeci de noduri pe oră. Era o viteză destul de bună, dar nu se compara cu a ei. Cel de-al doilea echipaj aflat pe urmele ei părea că se

deplasa cu aproximativ treizeci și șase de noduri pe oră. Asta însemna că ambarcațiunea ori avea depuneri de murdărie pe fund, ori o altă motorizare, ori rezervoarele pline. În concluzie, niciuna dintre bărcile urmăritoare nu se mai putea apropia cât să fie o amenințare. Cu viteza pe care o avea, Maya urma să ajungă pe țărmul Venezuelei în maximum zece minute și erau șanse bune ca, odată intrată în apele venezuelene, patrulele din Trinidad să abandoneze urmărirea – nimeni nu dorea să declanșeze un incident internațional din cauza furtului unei ambarcațiuni de agrement.

Comută barca pe modul autopilot și simți volanul blocându-se. Sistemul de operare era intuitiv – buton pentru pornit/oprit și un disc pentru schimbarea direcției. O nouă privire către radar îi confirmă că nu mai exista nimic între ea și Venezuela, așa că se îndreptă înspre cabină. Spulberă lacătul cu un foc de armă, deschise ușa și intră. Odată ajunsă înăuntru, scotoci preț de câteva minute, apoi ieși cu o geantă cu echipament pentru scufundări.

Spre surprinderea ei, vasul de patrulă încă era pe urmele ei. Situația era mai dificilă pentru că, în momentul în care mări raza de acțiune a radarului la douăzeci și cinci de kilometri, observă semnul unei ambarcațiuni de dimensiuni mari ce avansa rapid în direcția ei. Sosea dinspre Venezuela, apropiindu-se dinspre sud. Nu părea să o ajungă prea curând, însă apele începeau să fie mai aglomerate decât își dorea. Dacă era o navă a flotei militare, ar fi putut să tragă cu ușurință asupra ei de la distanță, folosind tunurile de pe punte. În această situație, ar fi fost o țintă sigură.

Odată intrată pe canalul dintre Insula Rațelor și țărmul venezuelean, reduse viteza la cincisprezece noduri pe oră și goli rucsacul. Îi displăcea profund că trebuia să renunțe la arme, dar nu putea risca; în cazul unei percheziții în Venezuela, ar fi fost nevoită să explice posesia armei automate. Se descălță și puse pantofii în geantă, apoi băgă banii, documentele și GPS-ul. O închise și o sigilă cu grijă. Mai aruncă o privire înspre vasul patrulei aflat la distanță, apoi își strecură brațele prin baretele rucsacului și deschise hubloul de pe punte. Găsi fixate corespunzător două butelii cu oxigen pentru scufundări a câte nouăsprezece litri fiecare. Maya luă una dintre ele și îi eliberă conținutul în coca bărcii. În timp ce gazul puternic mirositor umplea spațiul, Maya reveni lângă radio și ridică microfonul. Își coborî vocea cu o octavă față de registrul ei normal și vorbi de la o oarecare distanță, astfel încât zgomotul motoarelor să denatureze și mai mult sunetul. Cu puțin noroc, putea trece drept un tânăr panicat.

– Ajutor, ajutor! Butelia mea de oxigen are scurgeri. Pare că a fost străpunsă de un glonț. O, Doamne!

Aruncă microfonul pe punte, apoi opri radioul. Își calculă timpul și scoase cuiele celor două grenade de mână, apoi le aruncă în interiorul cocăi. După aceasta, sări în apă de la pupă, ținând strâns în mâna sănătoasă labele de înot și tubul pentru respirat sub apă. Barca Intrepid își continuă drumul pentru încă aproximativ cincizeci și cinci de metri, apoi explodă într-o uriașă bilă de foc. În momentul în care s-a aprins și restul de combustibil, noaptea își pierdu din întuneric. Își puse labele de înot, apoi tubul pentru respirat, în timp ce privea cu capul ieșit din apă cum arde ambarcațiunea. Apoi se scufundă.

Chiar dacă în luna martie temperatura apei era ideală, de aproximativ douăzeci și șapte de grade, umărul și mâna o usturau din cauza apei sărate. Maya rezistă. Estimă că avea de înotat cam zece kilometri până la mal. Pentru că avea labele de înot și pentru că nu se grăbea, putea parcurge distanța cu ușurință.

Maya începu să înoate către ceea ce părea să fie un mic sat de pescari. Lumini scânteiau ritmic și lin în depărtare. Era semnificativ ajutată de labele de înot pentru a înainta. Până când vreuna dintre patrule – din Venezuela sau din Trinidad – ajungea la locul unde explodase barca, ea avea să fie la kilometri distanță.

Trei ore mai târziu, ajungea pe o plajă pustie, aflată la patru sute de metri vest de micul sat Macuro. Silueta solitară a Mayei se întoarse să privească în zare către luminile navei militare ce străpungeau întunericul nopții; fără îndoială că se orientau spre locul în care barca Intrepid se scufundase. În timp ce respira obosită, luna i se părea mai strălucitoare. Era învăluită într-o lumină stranie reflectată de nisipul udat de apa sărată. Cercetă apoi cele câteva lumini aprinse din sătucul de pescari adormit și se hotărî să aștepte dimineața. Se va hotărî atunci dacă va lua autobuzul sau va închiria o barcă de pescuit pentru a merge într-un oraș mai mare.

Vântul cald îi zburli părul umed în timp ce contempla orizontul. Era pierdută în aceleași gânduri care îi frământaseră mintea aproape tot drumul cât înotase spre mal.

Cum o descoperiseră și cine erau acei oameni? De ce încercau să o ucidă? Nimeni nu știa că ea era încă în viață. Își acoperise foarte bine urmele.

Pentru restul lumii, era moartă de mult, iar viaţa ei fusese uitată.

Doar că... nu era.

Nu știa cum se întâmplase, dar trecutul o ajunsese din urmă.

Își trecu degetele prin păr și, cu ochii închiși, se scutură de nisip şi sare. Doar câteva persoane știau că numele ei adevărat era Maya. Restul o cunoscuseră sub numele ei conspirativ. Maya preferase aşa. Cu mult timp în urmă, se transformase în ceva mortal, ceva impresionant, dând uitării identitatea ei reală. Atunci își însușise numele de cod Jet – numele unui agent secret, cum lumea nu mai cunoscuse până atunci. Într-un final, abandonase și această identitate; Jet pierind cu trei ani în urmă pe un alt ţărm, de cealaltă parte a pământului, când se hotărâse să renunţe la viaţa clandestină pe care o dusese şi la tot ce presupunea aceasta.

Jet fusese tot ceea ce Maya nu era. Era la polul opus, nelăsând pic de loc slăbiciunilor, sensibilităţii sau compasiunii. Jet era încarnarea asasinului perfect, mâna iute a răzbunării, întâlnirea mortală căreia nimeni nu îi scăpa cu viaţă. Era o fantasmă. Era intangibilă. Era „doamna cu coasa", o adevărată maşină de ucis, venerată în şoaptă chiar și în cercul elitist din care făcea parte.

Jet revenise acum pe tărâmul celor vii. Fiara neîmblânzită fusese redeşteptată. Oricine ar fi fost cel care dorea să o ucidă, declanşase o forţă a naturii de nestăvilit. Oricât de mult ar fi încercat Maya să o lase pe Jet în urmă, dacă voia să trăiască, nu avea altă opţiune decât să redevină ceea ce dorise să îngroape în uitare pentru totdeauna.

Jet redeschise încet ochii și privi în jur cu o privire nouă. Briza caldă îi mângâia chipul exotic ca un îndrăgostit. Trase adânc în piept aerul dulceag, se întoarse și porni cu pas lent pe nisipul fin în căutarea unui loc unde să se odihnească până la venirea dimineții.

Zorile erau aproape.

Și apoi, era treabă de făcut.

Capitolul 3

Vântul înghețat al Moscovei viscolea zăpada, împresurând locuitorii care se opinteau din greu pe trotuare, în drumul lor spre locul în care îi aștepta cina. Mirosul de gaze insuficient arse făcea ca aerul orașului să fie insuportabil. Răbufneau din țevile de eșapament ale mașinilor Lada, ponosite, cu simboluri ale erei sovietice, care trepidau alături de Mercedesuri noi-nouțe. Nicăieri nu era așa de vizibilă discrepanța dintre bogați și săraci cum era pe străzile aglomerate ale acestei metropole surprinzătoare. Elita conducătoare era transportată în lux, în vreme ce plebea se târa cu greu prin zloată.

Mikhail Grigenko contempla din vila sa uriașă din cartierul Podul Kuznetskiy ceea ce putea fi considerat orașul lui. Locuința sa era mai bine păzită decât Kremlinul; de la ferestrele blindate, i se desfășurau sub priviri toate casele din împrejurimi, tot proprietatea lui, locuite de echipajele lui de pază. Camere de supraveghere cu infraroșu, optica laser și inovații tehnologice de ultimă generație îl protejau de o lume plină de rivali, dușmani și alți nemulțumiți recalcitranți.

Grigenko respiră zgomotos, uneori oftând, alteori mormăind. Se deplasă de lângă fereastră până la măsuța veche

din colţ. Era o piesă antică de mobilier, pe care se regăseau o sticlă de votcă Iordanov, trei pahare din cristal şi o scrumieră masivă. Deschise un pachet de Marlboro Red, scoase o ţigară şi lovi uşor de masă unul din capete. O privi un moment, apoi suflă spre capătul cu filtru, înainte de a o duce la gură – un tic pe care îl deprinsese din tinereţe, când un prieten îi spusese că minusculele fibre sintetice de pe filtru sunt cele care fac cel mai mult rău sănătăţii. Îşi turnă trei degete de votcă într-unul dintre pahare, aprinse ţigara cu o brichetă din aur ST Dupont şi trase cu sete fumul plin şi aromat în plămâni. Apoi suflă indiferent un fuior gri-albăstrui către tavan.

Duse paharul la buze şi sorbi din votcă – una dintre băuturile lui preferate – deşi era comercializată drept o băutură pentru femei. Ceva în legătură cu aroma. Nimeni nu îndrăznea să-i comenteze preferinţele, de orice natură erau. Nu îi păsa ce scria pe etichetă; el cumpăra ce era în sticlă.

Grigenko reţinu în gură lichidul înţepător pentru a savura gustul pur şi preţui arsura plăcută când băutura îi alunecă pe gât. Mai trase un fum, apoi se întoarse şi se retrase spre canapeaua modulară făcută la comandă; avea un suport lombar suplimentar pentru calmarea durerile de spate de care suferea. Asemenea extravaganţe erau obligatorii pentru unul dintre cei mai puternici şi mai bogaţi oameni din Rusia. Imperiul său era alcătuit dintr-o reţea de companii răspândite pe întreg globul pământesc; cele mai multe erau adunate în jurul casei, însă câteva puteau fi găsite în locuri obscure şi foarte îndepărtate. Era un oligarh ce îşi desfăşura activitatea la cel mai înalt nivel al administraţiei. Trecutul său de fost KGB-ist îi asigurase

norocul după căderea blocului sovietic. Toţi cei aflaţi la conducerea ţării erau foşti KGB-işti, dar oportunităţile cele mai bune aterizaseră în mâinile unui grup extrem de mic, al cărui membru de vază era.

Apăsă un buton al telecomenzii şi o secţiune falsă din peretele îmbrăcat în lemn alunecă într-o parte, descoperind ecranul plat al unui televizor cu diagonala de o sută nouăzeci de centimetri. Aşteptă nehotărât cu degetul deasupra butonului de pornire. De ce să se supună singur torturii?

Pentru că venise momentul.

Apăsă butonul şi ecranul prinse viaţă.

Imaginea perturbată la început din cauza distorsionării lentilei se limpezi imediat. Afişă pe tot ecranul un drum de acces. Înregistrarea color era uimitor de clară. Era o filmare cu o cameră de ultimă generaţie, pentru care nu se făcuseră economii.

Înregistrarea nu avea sunet. La marginea cea mai îndepărtată a câmpului vizual se văzu mişcare: un om cădea pe spate, la o distanţă de patruzeci şi cinci de metri de camera de filmat, montată la o înălţime de peste patru metri.

Grigenko ştia că, dacă ar fi oprit înregistrarea şi ar fi mărit imaginea, stropii ruginii de sânge ai omului ar fi devenit vizibili în iluminarea nocturnă, dar nu avea niciun sens să facă asta din nou. Se putea juca apoi cu imaginea filmată după bunul plac: intensificând luminozitatea sau mărind cadrul până la punctul în care putea citi cifrele inscripţionate pe o cheie. Făcuse deja toate acestea şi încă multe altele. Ştia tot ce era de ştiut.

Apoi o văzu. Era acolo. După cum o mai văzuse deja de sute de ori. Mişcarea unei umbre. O siluetă, toată neagră,

mișcându-se surprinzător de rapid și agil. În zona pustie, se zări o mișcare fulgerătoare; silueta țâșni către intrarea din spate, ieșind din aria de vizibilitate a camerei de supraveghere. O secundă mai târziu, imaginea se întrerupse.

Apoi avea loc cunoscuta scenă din finalul dramei, cea pe care Grigenko o savura ca pe o băutură fină. O urmărise de cel puţin o mie de ori. De data aceasta, era un alt videoclip, filmat cu o cameră ascunsă în stucatură din hol. Avea aceeaşi calitate incredibilă a rezoluţiei.

Apărea o ușă de interior. Nemișcată. După aspectul tâmplăriei și al incrustaţiilor antice, era veche. Un cronometru mergea cu repeziciune în partea de jos a ecranului, numărând zecimile de secundă.

Uşa se deschise și silueta îmbrăcată în negru apăru în cadrul ei. Avea sânge vizibil pe tot pieptul, pe capul acoperit cu o cagulă și pe faţa complet ascunsă – cu excepţia ochilor. Păşea tiptil și cu atenţie. Avea pasul sigur și mâna încleștată pe un pistol.

Și apoi se întâmplă.

Silueta ridică privirea către camera de filmat.

Pentru un moment, mai scurt decât o bătaie a inimii sau o nanosecundă, obiectivul camerei pătrunse în sufletul intrusului, când acesta privea în gol către ceea ce nici măcar nu știa că se află acolo. Grigenko fusese informat că montajul camerei clandestine era executat atât de bine, încât nimeni nu și-ar fi dat seama că este acolo – perfect camuflată în ornamentul decorativ care încadra tavanul holului. Însă, ori de câte ori vedea secţiunea aceea din montaj, avea sentimentul că intrusul îl privea, fiind pe deplin conștient că era el însuși observat. O simplă impresie, pentru că putea să fie altfel , gândea el. Cu toate

acestea, același sentiment îl stăpânea de fiecare dată. La un moment dat, simţi nevoia să oprească derularea filmării și să blocheze pe ecran imaginea celui privit care-l privea în același timp. La o astfel de oprire bruscă a filmării, cele mai multe instantanee ar fi fost neclare, însă aparatura lui oferea o calitate a rezoluţiei care putea mări până la a-i vedea suprafaţa ochiului, fără să deformeze imaginea.

Neliniștea momentului se prelungea în timp ce Grigenko studia figura intrusului, căutând ceva ce poate îi scăpase înainte, ceva ce poate trecuse neobservat până atunci. Ca de fiecare dată, apăsa butonul „pornit" și, într-un final, cercetarea nu dezvăluia nimic nou.

Apoi, era sfârșitul: silueta ieșea din cadru și singurele dovezi ale trecerii sale erau doar urmele de sânge lăsate de ghete pe podeaua acoperită generos de covoare.

Grigenko sorbi restul băuturii din pahar pe când ecranul se făcu negru. Filmarea se încheiase. Se chinui să se ridice de pe canapea, revenind lângă măsuţa unde se afla băutura.

Avea să fie o nouă noapte lungă, dacă se lăsa din nou prins în această capcană. Știa asta din nemiloasa experienţă. Totuși, una e să știi și cu totul altceva este să poţi face. Își mai turnă o dușcă zdravănă de votcă, scoase o altă ţigară din pachet și se întoarse la canapea.

Mai târziu, avea să se retragă în dormitorul său opulent, unde cea mai recentă cucerire a lui îi primea cu răbdare avansurile. Era o balerină de numai șaptesprezece ani care făcea senzaţie în Teatrul Bolșoi. Irena putea să îi liniștească demonii ca nimeni altcineva; acest lucru o făcea deopotrivă irezistibilă și periculoasă. Putere ei asupra

lui avea o asemenea intensitate încât el aproape că se temea – nu își putea aminti când mai dorise pe cineva așa cum o dorea pe ea. Era ca o boală – o dependență.

Totuși, alese să urmărească din nou imaginile, în loc să se bucure de farmecele ei. Doar pentru moment.

Se așeză iar și ridică telecomanda. Apăsă butonul „înapoi" pentru a vedea totul de la început. Luă încă o înghițitură care îi încinse gâtlejul, în timp ce ecranul revenea la viață. Fantoma care îl obseda licărea pe ecran ca într-un dans kabuki[1]. Îl îngheța de fiecare dată, iar falca i se încleșta fără să își dea seama și dinții îi scrâșneau de furie abia controlată.

[1] Gen de teatru tradițional japonez, în care dialogurile alternează cu părți psalmodiate sau cântate și balet. (n.tr.)

Capitolul 4

În urmă cu trei ani, Belize, America Centrală

Elicele elicopterului tăiau aerul umed cu un zgomot hipnotic, pe când aeronava plana la patru sute de metri deasupra copacilor, la nord de Spanish Lookout. Cei cinci pasageri priveau pe fereastră, studiind întinderea de sub ei, consultau broșurile pe care le aveau, făceau notițe discrete pe marginea lor și schimbau priviri între ei, înainte de a reveni la studiul amănunțit al terenului.

Pilotul zbura conform unui traseu bine stabilit, astfel încât grupul să poată observa foarte bine zona în care își petrecuse ultimele șase luni. Profesorul Calvin Reynolds – un bărbat foarte slab, aproape chel și purtând ochelari cu rame metalice și rotunde – arătă în depărtare, către un luminiș.

– Acolo este A-7. Văzut de aici, pare foarte izolat, nu-i așa?

Se îndreptară încet către zona indicată, înălțându-se câteva sute de metri, în încercarea de a găsi un culoar de aer mai calm – căldura ce radia dinspre pământ dădea naștere unor curenți ascendenți neașteptați, făcând zborul inconfortabil, dar pilotul era hotărât să le ofere o călătorie cât se poate de plăcută.

Un bărbat solid și cu tenul negru își șterse gâtul cu o batistă roșie, foindu-se în scaun. Era într-o vizibilă stare de disconfort. Turbulenţele ocazionale cauzate de curenţii de aer cald puneau gaz pe foc; la fiecare smucitură a elicopterului, omul strângea braţele scaunului. Ura să zboare și ura în special elicopterele. Citise despre aerodinamica lor sau, mai bine spus, despre faptul că le lipsea cu desăvârșire. După părerea lui, elicopterele erau capcane ale morţii. Era o convingere cu care Reynolds îl ironiza fără milă.

– Pare așa pentru că se află în mijlocul pustietăţii. Nu îmi pasă dacă nu mai văd vreodată locul acela, spuse el, cu un ton dezgustat.

Oscar Valenzuela era un geolog respectat, având peste douăzeci și cinci de ani de experienţă în America Centrală, însă unul dintre ciudatele sale defecte era că se plângea tot timpul de câte ceva. Colegii lui se obișnuiseră, dar nu același lucru se putea spune despre cele două soţii ale sale; ele nu putuseră să digere criticile lui despre lume și se orientaseră către posibilităţi mai apetisante.

Oscar îi aruncă pilotului o privire plină de răutate, de parcă turbulenţele erau cauzate de o neglijenţă personală a acestuia, apoi înghiţi cu dificultate. Era palid la faţă.

Profesorul Reynolds îi adresă un rânjet lipsit de umor.

– Probabil că știi la fel de bine ca și mine că vom mai petrece mult timp aici, spuse acesta, dând din capul pârlit de soare.

– Halal noroc! Mizerabil loc: insecte cu grămada, malarie, friguri tropicale infecţioase, febră galbenă și tifos.

– Și astea sunt părţile bune, reflectă Reynolds.

Urmă o nouă zgâlțâitură provocată de o altă turbulență, care îl făcu pe Oscar să transpire și mai abundent. Tocmai se pregătea să mai zică ceva despre căldură și despre șocurile zborului, când se auzi din carlingă un sunet ca un bip ascuțit. Pilotul se luptă cu instrumentele de control, apoi se aplecă în față, lovind ușurel unul dintre cadranele indicatoare. Elicopterul era scuturat de trepidațiile sacadate ale motorului. Apoi își reluă repede torsul constant pe care îl avusese de-a lungul ultimelor patruzeci şi cinci de minute. Sunetul strident anterior al mesajului de avertizare încetase brusc.

Ochii lui Oscar îi ieșiseră din orbite de spaimă.

– Ce... ce naiba a fost asta? Ce se întâmplă? întrebă el cu o voce piţigăiată, mai înaltă cu o întreagă octavă decât vocea lui obișnuită.

Pilotul se întoarse spre el, pregătindu-se să răspundă, dar alarma începu să sune din nou. De data aceasta, vibrația era mai intensă. Un sunet ca un scrâșnet cutremură cabina. O altă alarmă începu să urle când rotorul se opri.

Oscar își simțea stomacul în gât, în timp ce elicopterul își începu prăbușirea. Urletele de groază şi de panică din jurul lui se întreceau cu sunetele alarmelor de la motor – trăia acum cel mai cumplit coșmar al său. Prăbușirea fu graduală pentru un sfert de secundă, apoi elicopterul acceleră ca un lift în cădere liberă. Își continuă picajul nestingherit în îmbrățișarea gravitației. Oscar mai avu timp doar să gândească „O, Doamne! Nu, nu, nu!"

Explozia de la impactul elicopterului se făcu auzită pe o rază de douăzeci și patru de kilometri în Spanish

Lookout, iar dâra de fum a epavei era vizibilă până la graniţa cu Mexic. Până când echipele de salvare din Belize City se mobilizară şi ajunseră, flăcările se stinseseră şi mai găsiră doar scheletul carbonizat al elicopterului.

Capitolul 5

În urmă cu patru ani, Cecenia, Federația Rusă.

Jet trase mașina pe marginea drumului, ca să verifice coordonatele GPS. Era o Lada Kalina de culoare maro. Se afla în afara orașului Grozny, pe o arteră secundară, la sud de Alkahn-Yurt. Era la aproximativ patru sute de metri de țintă și nu era trafic deloc. Trecuse puțin de miezul nopții, într-o zi de marți. Chiar și în aceste condiții, Jet nu tărăgănă și reveni cu micul autovehicul înapoi pe șosea, pentru ca peste vreo nouăzeci de metri să intre pe o străduță lăturalnică, conform imaginilor cu indicații furnizate din satelit. Era un drum de acces către o fermă.

Odată ieșită din oraș, peisajul se schimbă. Se vedeau largi suprafețe cultivate ce separau fermele care păreau niște puncte din loc în loc. Era o regiune liniștită și cu vecini discreți, care își vedeau de treburile lor și nu se amestecau în ale altora. Probabil că toată lumea din puținele case pe lângă care trecea era deja adormită, întrucât a doua zi, odată cu ivirea zorilor, îi aștepta o nouă porție de douăsprezece ore de muncă la câmp.

Stinse farurile și opri motorul, apoi deschise portiera rabatabilă din spate; acolo își ținea rucsacul și armele. După cum îi era obiceiul, slăbise becul de iluminare în

interior și luminile din spatele mașinii, astfel încât prezența ei să nu alerteze pe nimeni – era deosebit de folositor în situațiile în care trebuia să se retragă în întuneric repede, după ce își încheia misiunea.

Carabina PP-19 Bizon pe care o scoase dintr-o raniță era o armă rusească, la fel ca pistolul PSS de mici dimensiuni și extrem de silențios. Acesta putea trage șase focuri; o caracteristică a creativității sovietice – cu un deceniu înainte, Mossadul pusese mâna pe trei dintre acestea pentru a le reconstrui în folos propriu, folosind ingineria inversă[1]. Una dintre armele furate era acum sacrificată, fiindu-i încredințată lui Jet pentru această misiune. Pistolul PSS folosea un cartuș subsonic special, cu un piston intern care bloca eliminarea gazelor explozive pentru că acestea puteau produce zgomot; era cea mai silențioasă armă de foc dezvoltată vreodată.

Setul cuțitelor de aruncat, precum și cuțitul ei de bază erau din arsenalul unui parașutist rus. Toate hainele, armele și muniția pe care le folosea erau originare din Moscova; în cazul în care ar fi fost prinsă ori eliminată, cercetările s-ar fi limitat la Rusia – era o procedură standard în cazul unor astfel de operațiuni. Ochelarii pentru vedere nocturnă pe care și-i pusese erau singurul articol care nu provenea din Rusia, însă, fiind un produs

[1] Procesul de descoperire a principiilor de funcționare a unui dispozitiv sau sistem prin analiza structurii, funcției și operațiilor acestuia. De obicei, ingineria inversă implică dezasamblarea sau descompunerea sistemului sau a dispozitivului respectiv și analizarea în detaliu a funcționării sale, cu scopul de a realiza un nou dispozitiv sau sistem similar, care să nu copieze nimic din cel original. (n.tr.)

comercial care se găsește cu ușurință online, producătorul străin nu ar fi avut nicio relevanță.

Jet își strecură brațele prin baretele rucsacului și luă carabina. Porni cu pas grăbit spre desiș. Știa tot ce trebuie despre detectorii de mișcare din exteriorul domeniului și avea asupra ei soluțiile pentru neutralizarea lor. Primise undă verde – ținta fusese confirmată la locație în seara respectivă. Efectivele de pază fuseseră supravegheate săptămâni la rând, astfel încât programul lor era bine cunoscut și nimeni din locație nu se aștepta să se petreacă ceva. Executase astfel de misiuni de zeci de ori: de salvare, execuții sau acțiuni de diversiune. Instrucțiunile erau întotdeauna aceleași: intră și ieși cu minimum de tam-tam, îndeplinește obiectivul și trăiește pentru a lupta din nou.

Spre deosebire de mulți dintre colegii ei, Jet lucra singură dacă nu era absolut necesar să aibă însoțitori. În cazul de față, ea pledase convingător că poate gestiona operațiunea pe cont propriu. Superiorul ei nu agrease ideea, dar, în cele din urmă, consimțise. În general, Jet obținea tot ce dorea cu un istoric ca el ei.

Era agent operativ deja de patru ani și jumătate, ceea ce, în domeniul specializat al serviciilor secrete în care activa, era echivalent cu eternitatea.

Serviciile secrete. Aceasta era o sintagmă pentru crimă și haos cu permisiunea guvernului. Jet era cea mai bună în ceea ce făcea și ajunsese o legendă despre care se vorbea în șoaptă în cadrul organizației. Se făcuse remarcată încă din perioada de pregătire, după ce fusese recrutată la încheierea stagiului militar obligatoriu. Unul dintre instructorii ei îi declarase la finalul pregătirii că fusese de

departe cel mai capabil cursant pe care îl avusese vreodată – înzestrată în mod natural cu abilităţi surprinzătoare.

Jet nu fusese surprinsă de mărturisire. Încă din timpul stagiului militar descoperise că disciplina minuţioasă şi regimul riguros de solicitare fizică alcătuiau antidotul perfect pentru furia năvalnică ce clocotea în ea încă din copilărie. După moartea părinţilor ei în acel tragic accident de maşină, pe când avea doar şase ani, devenise un copil confuz şi furios, iar după ce tatăl adoptiv a trădat-o şi a început să o...

Încercase să îşi canalizeze întreaga furie şi durere în practicarea artelor marţiale şi îşi petrecea aproape tot timpul liber la o sală din Tel Aviv administrată de unul dintre sfătuitorii ei, dar această activitate nu reuşise să îi acopere golul din suflet. Nu reuşi nici cu studiul obsesiv al limbilor străine, ajungând să stăpânească câte una în fiecare an. Durerea şi revolta îşi găsiseră o supapă în momentul în care intrase în rândurile armatei şi se transformase într-un om curajos şi cu o abilitate de execuţie fără egal. Recrutorii Mossadului fuseseră informaţi şi, după ce întorseseră pe toate feţele fiecare detaliu al trecutului ei, deciseseră că se încadrează perfect în grupul experimental pe care îl formau.

Toţi cei aleşi aveau câteva atribute comune; nu aveau familie, prieteni, soţi, soţii sau pe cineva apropiat. Erau detaşaţi emoţional şi cu o anumită flexibilitate morală. Aveau reflexe şi aptitudini aproape supraomeneşti în manipularea armelor.

Jet nu ştiuse niciodată numărul celor înscrişi sau câţi dintre cei care se alăturaseră programului aveau să cedeze ulterior din cauza antrenamentului dur şi necruţător. Ea

fusese antrenată individual. În schimb, îi văzuse pe alţii venind şi plecând. Jet fusese ţinută într-o zonă separată, izolată complet, cu excepţia celor trei instructori. La un moment dat, unul dintre aceştia îi explicase că izolarea era pentru binele ei; nimeni nu ştia cine mai făcea parte din echipă, cu excepţia celor care promovaseră şi lucrau împreună şi cel care supraveghea echipa. Acesta era cunoscut după numele de cod Ariel. Jet nu avea să îl cunoască decât în ultimele săptămâni ale perioadei ei de antrenament special, după ce primise aprobarea. A fost surprinsă să descopere că acesta era destul de tânăr; nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani şi era foarte activ. O descriere foarte potrivită pentru el ar fi fost: extrem de concentrat.

Reveni în prezent. Întoarcerea în timp şi rememorarea acestor lucruri nu îi foloseau la nimic. Trebuia să se concentreze.

Crenguţele uscate trosneau sub paşii ei şi încetini, GPS-ul îi arăta că este aproape de domeniu. Cu puţin noroc, totul avea să se încheie în cincisprezece minute de la dezactivarea primului senzor de mişcare. Poate chiar în mai puţin timp. Obiectivul era păzit de douăsprezece santinele, dar lucrau în schimburi, aşa că avea să se confrunte doar cu şase. Ceilalţi urmau să fie neutralizaţi în somn, cu gaz. Pentru a le proteja, cele două mici canistre de aluminiu erau învelite în huse de neopren.

În ciuda vegetaţiei dense, luminile casei erau vizibile de la câteva sute de metri. Urmase un traseu care trecea prin apropierea domeniului şi care îi fusese indicat de către una dintre echipele de supraveghere anterioare. Se opri în tufişuri ca să îşi dea jos ochelarii pentru vederea

nocturnă și își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. Mai avea de rezolvat câteva mici chestiuni, dar era aproape timpul pentru spectacol și prima acțiune pe ordinea de zi era dezactivarea detectoarelor de mișcare.

~~~

Agentul de pază nu știu ce l-a lovit – un cuțit îi pătrunse prin spate, trecu printre coaste, ajungând direct în inimă, iar neurotoxina de pe lamă îl paraliză, în timp ce sufletul îi părăsea trupul. Jet știa că sunt patru santinele afară și două în casă, iar strategia ei era să scape de cele din exterior în liniște.

Se mișca printre umbre precum o nălucă. Era aproape invizibilă. Cel de-al doilea paznic avea să apară în următorul minut, ocolind clădirea – agenții de supraveghere ai Mossadului confirmaseră că agenții de pază respectau cu strictețe orarul de patrulare. Le amintea de disciplina extremă pe care o învățaseră în cadrul antrenamentelor de la forțele speciale rusești – Spetsnaz GRU, cei mai buni dintre cei buni.

Micul pistol PSS își făcu apariția fulgerător, trimițând un glonț de 7,62 mm în gâtul celui de-al doilea paznic. Acesta se prăbuși la pământ, în timp ce arma îi căzu fără zgomot în iarbă.

Jet se aplecă deasupra trupului inert și se asigură că e mort, apoi îl trase în spatele unui gard viu. Dacă l-ar fi văzut, ceilalți s-ar fi alertat.

Mai rămăseseră doi în exterior.

Cel de-al treilea tocmai se întorcea pentru a verifica de unde venea zgomotul ciudat pe care îl auzise; un al doilea cuțit îi perforă plămânul. Își urmă colegul în spatele
~~~

gardului viu. Jet rămase stană de piatră când auzi foșnetul specific al unei staţii de comunicare prin radio, cu volumul scăzut, urmat de o voce care cerea informaţii în limba rusă.

Jet alese să lase solicitarea fără răspuns. Rusa ei era impecabilă, dar oamenii aceștia se cunoșteau și, oricât de bine și-ar fi schimbat vocea, mormăind un răspuns confuz pe un ton scăzut, ar fi știut imediat că nu era unul dintre ei. Trebuia să-l elimine pe cel de-al patrulea paznic, înainte ca acesta să ajungă la ea. Se afla în spatele clădirii, unde își petrecea cea mai mare parte a nopţii nefăcând nimic.

~~~

Sergei se sprijini de perete, răspunzând apelului din casă și transmise că nu avea nimic nou de raportat. Aceasta avea să fie ultima lui activitate dintr-o noapte de lucru obișnuită şi lipsită de evenimente, în acel colţ uitat de lume, într-o ţară de rahat și plină sălbatici. Îi displăcuse această perioadă în Cecenia și aștepta cu nerăbdare plecarea grupului de la sfârșitul săptămânii viitoare. Șeful se deplasa des și li se spusese că următorul post avea să fie în Malta, lângă Mediterana, pentru o lună. Așa mai mergea.

Scotocea în buzunar după o ţigară când glonţul PSS-ului îi lovi ţeasta, zdrobindu-se la impact și trimiţându-i câteva fragmente de plumb în creierul mare. Nici nu realiză că murea; pur și simplu încetă să mai trăiască, iar călătoria sa pe acest pământ se încheie înainte ca trupul să i se prăbușească pe dalele reci de piatră.

Jet alergă cu cea mai mare viteză spre ușa din spate, știind că are la dispoziţie numai câteva secunde pentru a
~~~

cufunda casa în întuneric. Fixase o mică încărcătură de explozibil pe cablurile care alimentau vila cu electricitate. Pulverizã conţinutul unui spray în încuietoarea uşii şi după câteva secunde apăsă telecomanda de la distanţă. Încuietoarea se dizolvă cu un şuierat şi fumegă. Înainte de întreruperea curentului se auzi un pocnet înfundat, venind dinspre cealaltă parte a peretelui, şi toate luminile se stinseră. Patru secunde mai târziu, generatorul avea să pornească, însă era suficient timpul pentru ca ea să forţeze uşa, să intre şi să dezactiveze alarma, fără să fie surprinsă de camerele de luat vederi.

Una dintre gărzile aflate în interior deveni victima unui alt cuţit aruncat de Jet. Omul încercă să prindă cu mâinile mânerul subţire care îi apăruse dintr-odată într-o parte a gâtului. Sângele îi spumega pe lângă cuţit. Ea apucă să îl prindă înainte să cadă şi îl aşeză încet pe covor. Privi ochii tulburi ai omului, ascultă horcăitul final al morţii şi lăsă cuţitul acolo.

Jet se furişă spre cele două dormitoare pe care le identificase ca aparţinând gărzilor şi, după ce conectă un tub de plastic la supapa uneia dintre canistrele cu gaz, îl strecură pe sub uşă şi goli conţinutul acesteia în cameră. Repetă procesul şi în cea de-a doua încăpere şi ascultă, încercând să distingă orice zgomot. Podeaua trosni în apropierea biroului de lângă apartamentele principale. Era cineva acolo treaz. Poate era un paznic sau poate era chiar ţinta.

Avea toate simţurile în alertă, căutând să identifice orice detaliu care i-ar fi putut dezvălui poziţia celui din urmă paznic. Poate era în centrul de supraveghere din bucătărie – în micul birou pe care gărzile îl improvizaseră

pentru monitorizarea echipamentelor de supraveghere. Acesta era locul cel mai probabil.

Se strecură de-a lungul holului principal, pe lângă sufrageria goală. Zgomotul pașilor era înăbușit de covoarele groase și de tălpile din cauciuc ale ghetelor ei – exemplare contrafăcute în China, paradisul pirateriei, ale ghetelor marca Dr Martens, care erau la modă în Moscova. Ajunse în dreptul biroului. Din mijlocul ușii, cu pistolul pregătit, fu întâmpinată doar de o încăpere goală.

O ușă se deschise în capătul holului și apăru un bărbat cu o revistă *Maxim* în mână. Trase un foc, împușcându-l în ochi. Cel din urmă dintre paznici nici măcar nu își luase pistolul cu el la baie. Nu că ar fi ajutat la ceva, dar arăta cât de neglijenți deveniseră din cauza anilor de inactivitate și a relativei siguranțe.

Jet auzi din nou podeaua trosnind la etaj, în timp ce trupul omului mort aluneca de-a lungul peretelui, lăsând o urmă neregulată de sânge. Ea ajunsese deja în dreptul scărilor când forța gravitației își termină misiunea cu el.

~~~

Arkadi simțea un nod în stomac. Ceva nu era în regulă. Fusese o întrerupere de curent și, de când revenise, nu văzuse niciuna dintre gărzi patrulând pe afară. Și mai ciudat era faptul că putea distinge peste câmpuri luminile aprinse ale celor câteva ferme dimprejur. Penele de curent din timpul nopții care fuseseră înainte afectaseră întotdeauna toată zonă și nu doar domeniul său.

Ajustă stația de emisie-recepție pentru legătura cu oamenii lui și le ceru cu o voce șoptită să raporteze.
~~~

Ridică degetul de pe buton și așteptă, dar nu primi niciun răspuns.

Exista și posibilitatea ca oamenii să nu-i fi auzit solicitarea, însă era de preferat să nu pună binele înainte în nicio situație. Instinctul îi spunea că e în pericol.

Arkadi se îndreptă spre birou și scoase un pistol din sertarul din mijloc – un SIG 225R, apoi păși în vârful picioarelor până la ușă, ascultând cu atenție sporită orice zgomot. În timp ce își aduna curajul să deschidă ușa, fereastra se sfărâmă spre interior și o siluetă învăluită în negru se rostogoli înspre el. Se întoarse cu arma în mână, dar o durere acută îi săgetă piciorul; lama extrem de ascuțită a cuțitului lui Jet îi secționase tendonul lui Ahile. Piciorul îi cedă. În timp ce țipa, apăsă pe trăgaci, dar rată. Durerea o simți apoi în stomac. Scăpă pistolul pe podea și privi în jos, văzând fața lui Jet care îl privea de dedesubt și cuțitul înfipt până la mâner în abdomen. Jet se ridică și îi menținu trupul în poziție verticală, ținând cuțitul strâns. Apoi îl despică până în inimă, așa cum învățase să facă la nenumăratele ore de exerciții de luptă corp la corp.

Ochii lui Arkadi se măriră din cauza pierderii rapide a sângelui, dar și de surpriza ultimei observații – constatarea că asasinul său era o femeie. Buzele i se întinseră încordate și, în încercarea zadarnică de a spune ceva, o ultimă bolboroseală îl înecă. Apoi i se rupse firul și se prăbuși la pământ, încă având cuțitul înfipt adânc.

Jet se aplecă și îi verifică pulsul, apoi, constatând că era mort, scoase un telefon din buzunar și făcu o fotografie cadavrului, asigurându-se că fața era vizibilă. Apăsă butoanele telefonului cu degetele mâinii care nu era

mânjită de sânge și expedie fotografia ca un document atașat unui e-mail. Destinatarul era ascuns sub forma unei adrese temporare de unică folosință[1]. Apoi strecură telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor ei negri.

Misiunea fiind îndeplinită, prioritatea ei devenise acum părăsirea domeniului și a țării cât mai repede posibil. Când aveau să fie descoperite cadavrele, ea se va afla deja foarte departe, iar crimele aveau să fie atribuite facțiunilor criminale angajate în luptele pentru teritoriu.

Jet nu știa cine fusese ținta și nici ce făcuse ca să merite un asemenea sfârșit. Aproape niciodată nu știa. Nu era treaba ei să știe. Tot ce știuse era că trebuia exterminat. Sarcina fusese considerată atât de importantă, încât fusese organizată o misiune complicată și costisitoare într-o zonă a lumii foarte departe de casă. Acum, indiferent de pericolul pe care îl reprezentase, totul se sfârșise. Punct!

Jet își șterse sângele de pe mâna înmănușată, lăsând o urmă pe covorul alb și gros, apoi ridică pistolul victimei din locul în care aceasta îl scăpase și ieși cu grijă pe ușă.

Celelalte santinele erau neutralizate; gazul avea să le țină așa pentru cel puțin șase ore, astfel încât nu reprezentau niciun pericol pentru ea. N-ar fi ezitat să le elimine și pe acestea, dar nu era necesar, iar ea nu făcea gesturi gratuite. Punea mare preț pe eficiență și crimele din noaptea aceea fuseseră necesare pentru a ajunge la țintă. Nimic mai mult.

Odată ajunsă din nou la mașină, se dezbrăcă de haine, pe care le puse într-un sac de gunoi, împreună cu

---

[1] Serviciu prin care se permite primirea de e-mailuri la o adresă temporară care se autodistruge după un anumit timp. (n.red.)

rucsacul și cu armele. Apoi se îmbrăcă rapid cu un pulover cu o culoare nedefinită și o pereche de jeanși, după care azvârli sacul în portbagaj și îl închise. Se așeză la volan și porni motorul, oprindu-se o clipă să se privească în oglinda retrovizoare. În lumina palidă a lunii, putu observa câteva picături de sânge uscate pe nas, pe care le șterse cu un șervețel umezit cu salivă. Ochii care o priveau din oglindă erau liniștiți și limpezi; nu dezvăluiau nimic și nu trădau în niciun fel ceea ce tocmai făcuse. Băgă în viteză și își aminti ce îi spusese Ariel cu mult timp în urmă, la începuturile activității ei. O lăudase, spunându-i că este agentul perfect, după ce încheiase impecabil o misiune deosebit de dificilă.

Perfectă.

Probabil că era. Dar ceea ce nici Ariel nu înțelesese era că motivația lui Jet era alimentată de o combinație instabilă de furie, ură și deznădejde. Ori de câte ori îndeplinea o misiune, era mândră să știe că era cea mai bună. Orice altceva – crimele, riscul, jocul cu moartea, ca un mers pe un fir foarte subțire – era imaterial. Înțelesese că o parte din ea ura toate acestea – o revelație care explica de ce se simțea atât de neîmplinită, chiar și după o misiune de succes. Undeva, adânc în sufletul ei, se ura pe sine și pe cei care o făcuseră să fie astfel, pe cei care o transformaseră într-o mașină de ucis pentru scopurile lor meschine.

În timp ce ieșea pe șoseaua principală de pe drumul secundar, o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Drumul avea să o ducă la locul de contact. Va abandona mașina ce urma să fie preluată și dezinfectată de către o altă echipă și va lua avionul de la Gronzy spre Moscova, unde se va

face nevăzută. Va reapărea cu următoarea ocazie când avea să fie nevoie de ea. În acea lacrimă singuratică erau concentrate agonia și dezgustul pe care le adunase într-o existenţă plină de greutăţi. Acea lacrimă era personificarea unei vieţi care nu avea nici trecut și nici viitor.

Avea doar ziua de azi.

Iar azi își făcuse datoria. Ca de obicei. Cum era de așteptat.

Ca întotdeauna.

Capitolul 6

În urmă cu trei ani, Alger, Algeria, Africa de Nord

Echipajele de pază patrulau suprafaţa domeniului împrejmuit de pe plajă. Era amplasat pe malul abrupt, la înălțimea unui bloc cu trei etaje. Oamenii purtau geci groase care să îi protejeze de răcoarea serii. Deși Alger era situat la Marea Mediterană, capriciile lunii martie surprindeau uneori orașul cu temperaturi foarte scăzute după lăsarea serii. Seara aceea era una dintre cele mai reci, deși abia trecuse o oră de la apusul soarelui.

Pe lângă efectivul de pază al domeniului, fiecare musafir venise însoţit de propriile gărzi de corp. Acest lucru crease un echilibru precar în interiorul vilei; erau numeroși bărbaţi cu figuri amenințătoare, îmbrăcați în costume negre, care ascundeau cu greutate armele. Treceau unii pe lângă alţii pe holuri și rivalizau pentru supremaţie în spaţiile comune.

Automobilele de lux începuseră să sosească de la ora cinci. Între ele se afla prima ţintă, venită direct de la locul unde aterizase avionul său privat. Toate luminile din casă străluceau. Vastul domeniu și vila uriașă erau în întregime iluminate cu becuri montate la o înălţime discretă, în așa fel încât niciun colţ să nu fie lăsat în umbră.

Se elimina riscul unei posibile ascunzători. Cartierul era unul exclusivist, aparţinând celor cu bani şi influenţă; automobile ale poliţiei erau staţionate la fiecare capăt al plajei pentru a se asigura că nimic nu tulbură liniştea locuitorilor.

Casca minusculă din urechea lui Jet se activă cu un zgomot.

– Delta, eşti pe poziţie?

– Recepţionat, şopti ea.

– Ai ceva de raportat?

– Negativ. Ultimul a apărut acum o jumătate de oră. Se pare că toţi sunt adunaţi în sufragerie, pentru o cină târzie.

– Frumos. Ce poţi să îmi spui despre inamici?

– Au o mică armată şi par să fie vigilenţi.

– Câţi vezi?

– Afară sunt douăzeci şi patru. Înăuntru, e greu de spus cu exactitate, dar, dacă ne raportăm la numărătoarea făcută pe măsură ce soseau, aş zice că sunt pe puţin douăzeci. Aşadar, sunt în total aproape cincizeci. Sunt înarmaţi şi periculoşi.

Interlocutorul făcu o pauză apoi spuse:

– Lasă-mă să iau legătura cu baza. Revin.

– Terminat! murmură ea.

Continuă să supravegheze vila prin obiectivul de mare putere al puştii cu lunetă. Deşi se afla la aproape două sute de metri depărtare, putea observa activitatea din încăperile principale de pe acoperişul unui bloc în construcţie pe care se ascunsese. Persoana însărcinată cu securitatea a crezut că puterea stă în număr de persoane, dar nu se gândise să tragă draperiile. Zidurile înalte de trei metri care înconjurau clădirea principală contribuiau

și ele destul de mult la sentimentul de invulnerabilitate. În plus, nimeni nu știa despre întâlnirea care avea loc acolo şi nu i-ar fi recunoscut pe participanţi pentru că toţi se aflau în Algeria pentru prima dată. Veniseră cu abia opt ore în urmă.

Nu știa nimeni, cu excepţia echipei ei.

Trecuse mai bine de un an de când fusese implicată într-o operaţiune cu întreg grupul. Acum lipsea numai Rain[1] – numele de cod al agentului care fusese detașat sub acoperire în Yemen, cu șase luni înainte.

Jet, Tiger, Fire și Lightning[2] fuseseră implicaţi în această misiune după ce Ariel primise informaţia că cinci finanţatori ai terorismului aveau să participe la o întâlnire fără precedent, pe teren neutru. O astfel de adunare prezenta o oportunitate irezistibilă; era o ocazie pentru a tăia finanţarea unor organizaţii teroriste, dintre care multe considerau Israelul ca fiind întruchiparea diavolului pe pământ.

În condiţiile în care avuseseră doar șase zile la dispoziţie, planificarea intervenției se făcuse cât se putea de bine. Se alocaseră resurse, se adunase personalul, se formaseră și se detașaseră echipele.

Din punctul de vedere al lui Jet, un aspect negativ îl constituia sursa informaţiei. Fuseseră alertaţi de către CIA, care insistase să includă în echipă și un observator ce le reprezenta interesele. Condiţia nu era negociabilă. Timpul scurt și prezenţa unui străin între ei nu erau

---

[1] *Ploaie* (în limba engleză) (n.tr.)

[2] *Avion cu reacţie, Tigru, Foc și Fulger* (în limba engleză) (n.tr.)

convenabile nici pentru Jet și nici pentru restul echipei. Însă, la urma urmei, decizia nu era a lor.

Iat-o acum pe un acoperiș din nordul Africii, spionând printr-o lunetă Hensoldt ZF 4 un grup înarmat, care părea în stare de orice. Acesta nu era scenariul ideal pentru Jet. Ea prefera loviturile precise în detrimentul celor în forță, dar înțelegea că nu întotdeauna circumstanțele permit.

Casca din urechea ei prinse viață și auzi din nou vocea lui Fire.

– Va trebui să acționăm în cel mai scurt timp. Toată lumea este pe poziție. Atacăm în două minute. Repet: atacăm în două minute! Întrebări?

Linia de comunicare rămase tăcută preț de câteva secunde.

– Negativ, spuse Jet, urmată de corul celorlalte voci exclusiv masculine care repetau același răspuns.

Jet apăsă butonul cronometrului de la ceas și așteptă. Dacă lucrurile mergeau bine, aceasta avea să fie o misiune destul de curată. Dacă procedau cum trebuie, niciunul dintre tipii cei răi nu avea vreo șansă să scape cu viață. Totuși, echipa prefera să aibă întăriri. Într-o operațiune de anvergură cum era aceasta nu își puteau permite nicio greșeală.

După exact două minute, o fâșie de foc țâșni dintr-o clădire aflată la aproape optzeci de metri depărtare de Jet. Fire și Lightning trimiseseră acolo o rachetă ghidată Kornet 9M133F-1, echipată cu un focos termobaric[1].

---

[1] Tip de exploziv care folosește oxigenul din aer generând temperaturi foarte ridicate și care are o durată semnificativ mai mare decât cel convențional condensat. (n.red.)

O explozie surveni în sufrageria vilei: o ploaie de sticlă spartă, resturi metalice și flăcări albe – lovitura fusese directă și devastatoare. Jet examina prin lunetă gărzile de corp care, surprinse de explozie, rămăseseră înmărmurite. Oscilau între a fugi către vila cuprinsă de flăcări sau a se repezi la mașini. Îi văzu pe trei dintre ei revenindu-și; unul arăta spre locul în care erau Fire și Lightning și ținea stația de emisie-recepție în dreptul buzelor. Patru oameni înarmați cu puști se precipitară către o dubă.

Jet își duse mâna la cască.

– Alfa, veți avea companie. Repet. Poziția v-a fost deconspirată.

– Recepționat. Acoperă-ne cât poți, apoi șterge-o de aici!

– Așa voi face. Delta, terminat.

Jet fixă luneta la ochi și îl luă în cătare pe unul dintre cei trei oameni înarmați, care era conducătorul echipei de pază și apoi îl doborî. Patul puștii o izbi în umăr, dar ignoră reculul și ochi imediat un alt bărbat. Alte două mașini țâșniră din curte, îndreptându-se spre ei; șuierul motoarelor ambalate se combina cu strigătele ordinelor venind dinspre vilă. Trase din nou și încă un om căzu. Fusese depistată după scânteia făcută de țeava armei și gloanțele începură să lovească peretele șantierului. Chiar dacă șansele să fie lovită erau foarte mici, un glonț rătăcit ar fi putut totuși să-i fie mortal.

Era timpul să strângă.

– Alfa, inamicul e în drum spre voi.

– Câți sunt?

– Trei autoturisme?

– Poți elimina vreunul?

– Încerc, dar fiţi pregătiţi pentru companie în scurt timp. M-au atacat şi pe mine.

Ochi prima dubă. Ţinti şoferul. În timp ce apăsă pe trăgaci, maşina se balansă trecând printr-o groapă din asfalt. Glonţul rată ţinta. O gaură apăru în parbriz, la cincisprezece centimetri în stânga faţă de capul şoferului, iar acesta începu să facă manevre de urgenţă. Jet trase din nou, însă omul făcea prea multe viraje cu maşina.

Ricoşeurile gloanţelor în marginea clădirii care o adăpostea pe Jet se intensificară, semn că şi mai mulţi trăgeau asupra ei.

În depărtare se auzeau sirene.

Jet auzi în cască:

– Delta, elicopter inamic se apropie. Probabil că armata supraveghea de sus. Retrage-te! Repet: retrage-te acum!

– Recepţionat, Alfa. Apropo, aţi executat un foc grozav. Fiţi pregătiţi de luptă în aproximativ şaizeci de secunde. Am văzut lansatoare de grenadă între armele lor. Aveţi grijă! spuse Jet.

– Şi tu, Delta. Retrage-te! Transmisiune încheiată.

– Sunt gata de plecare. Transmisiune încheiată.

Jet înşfăcă puşca şi alergă înspre scări, sărind, două câte două, treptele de ciment nefinisate. Era beznă, dar privirea i se acomodă rapid cu întunericul şi putu evita cu uşurinţă grămezile de moloz şi de mizerie. Ajunse la etajul al doilea şi aruncă o privire peste umăr către vilă. Luminile săltăreţe ale autovehiculelor se apropiau cu repeziciune. Probabil că mai aveau aproximativ treizeci de secunde.

Ajunsă la parter, fugi către maşina ei, în timp ce farurile automobilelor ce veneau pe stradă în viteză spre ea

săltau. Deschise portiera, aruncă pușca pe scaunul de lângă cel al șoferului și porni motorul. Mașinile urmăritorilor se despărțiră: două porniră spre locul în care erau Fire și Lightning și una venea direct către ea. Cincisprezece secunde mai târziu, duba opri la patruzeci și cinci de metri de mașina ei și din ea coborâră patru bărbați cu mitraliere Kalashnikov.

Mașina Ford Festiva al lui Jet explodă într-un ghem de foc. O bucată dintr-o ușă pluti într-o curbă lenește prin aer, înainte de a se prăbuși la cinci metri și jumătate de cel mai apropiat trăgător. Un nor negru erupse deasupra uleiului care ardea sub carcasa automobilului; flăcările nesătule se prelingeau pe scheletul mașinii, într-o luptă pentru supremație.

Observatorul CIA avea să confirme ulterior o victimă dintre ai noștri. Deși Mossadul păstrase tăcerea, toți cei implicați știau că echipa fără nume pierduse un membru de bază. Fire și Lightning văzuseră la rândul lor explozia și erau de acord că nimeni nu i-ar fi putut supraviețui.

O săptămână mai târziu, numele de cod Jet era retras, urmând a nu mai fi niciodată folosit.

Nu s-a ținut niciun serviciu funerar.

Capitolul 7

În prezent, Peninsula Paria, Venezuela

Jet înainta lent de-a lungul plajei, bucurându-se de căldura soarelui de dimineaţă care îi mângâia pielea. Ajunse aproape de micul sat de pescari, Macuro, care tocmai se deştepta la viaţă. Ştia că arăta de parcă fusese târâtă de o maşină. Încercă să îşi dreagă puţin aspectul, adunându-şi părul sălbatic într-o coadă. Cu puţin noroc, putea să pară un turist excentric – un specimen de vizitator al Africii de Sud, care era mai mult decât obişnuit în cele mai greu accesibile colţuri ale ei. Imediat ce va fi ajuns în apropierea civilizaţiei şi se va fi cazat într-un motel, avea să se spele, dar acum nu era nici momentul, nici locul potrivit.

Un cocoş cântă din mijlocul găinilor, în timp ce Jet trecu pe lângă ceata de păsări răspândită pe drum şi apoi peste nisip, aproape de locul unde se odihneau câteva bărci de pescuit obosite. Fu observată de un bătrân cu pielea de culoarea tutunului, care stătea la taclale cu un alt pescar în timp ce îşi pregăteau bărcile de lansare. Râdea cu poftă la ceva ce acesta îi povestea. Omul se opri din ceea ce făcea, când o observă la câţiva metri distanţă. Ea privea către barca lui. Jet îl salută înclinând capul, iar el

răspunse ridicându-şi cu o mişcare largă şi respectuoasă pălăria din paie, gest care îi smulse lui Jet un zâmbet sincer. Apoi, ea îl întrebă dacă ar fi interesat să o transporte cu barca până în cel mai apropiat oraş mai mare – în cazul de faţă, era vorba de oraşul-port Guiria, aflat la aproximativ patruzeci de kilometri spre vest.

Negociară o vreme, el aducând în discuţie condiţiile de vreme şi rezistenţa ambarcaţiunii sale, precum şi calitatea de excepţie a pescuitului din timpul respectiv. Ea se plângea de viaţa unei ţigăncuşe a cărei singură avere erau hainele de pe ea. După câteva minute necesare pentru tocmeală, ajunseră la o înţelegere. Căpitanul Juan, după cum îi plăcea să i se spună, o va duce până în Guiria pentru zece dolari – nu era deloc o afacere proastă pentru un localnic care plătea cam cinci cenţi pentru litrul de benzină; cheltuielile lui totale ar fi putut ajunge la un dolar pentru drumul dus-întors. Jet îi spuse şi că, dacă scotea un timp bun, ar fi putuţ putea prinde şi o jumătate de zi de pescuit, dar el respinse sugestia cu un gest binevoitor. O zi decentă de lucru i-ar fi adus cel mult cinci dolari. Şi asta, dacă era norocos. Omul zâmbi larg, în timp ce încheiau înţelegerea cu o scuturare de mâini, în timpul căreia Jet observă că îi lipseau toţi dinţii din faţă.

Jet împinse barca în valuri cu ajutorul prietenului său şi se sui cu dexteritate la proră. După ce trase puternic de cablul de pornire de câteva ori, motorul prinse viaţă printr-un nor de fum, apoi zgomotul neregulat se stabiliză într-un tors constant. Când Jet îl întrebă pe Căpitanul Juan cât va dura călătoria, acesta răspunse: o oră, mai mult sau mai puţin, în funcţie de mare.

Primul kilometru și jumătate făcut de-a lungul coastei aride fură însoțiți de un grup format din trei pelicani, care își pierdură în cele din urmă interesul și plutiră în altă direcție. Jet își consumă timpul privind cum se îndepărtează de coasta sălbatică. Cea mai mare parte din peninsulă era formată din jungla care cobora direct în mare, fără mijlocirea unor plaje – apa devenea adâncă brusc, la doar câțiva metri de mal. Valurile se spărgeau de stâncile înalte pe lângă care treceau, în timp ce barca accelera treptat până când se stabiliză la o viteză confortabilă pe care o bănuia a fi de douăzeci de noduri pe oră.

Neavând nimic de făcut, mintea îi fugi din nou la situația neplăcută în care se afla – era urmărită de dușmani necunoscuți care voiau să o ucidă, iar acum se găsea fără casă, fără prieteni și fără nicio idee despre ce avea de făcut, cu excepția dorinței de a evita să fie omorâtă. Crezuse că lăsase în urmă acest mod de viață, dar era clar că se înșelase.

Pe când barca tăia valurile unduioase ale apei albastre, își aminti cum murise ultima dată, când înscenase explozia din Alger cu ajutorul lui Ariel, mentorul și... iubitul ei. Își aminti că acesta rămăsese surprins când îi spusese pentru prima dată că vrea să iasă din joc. Închise ochii și pentru o secundă își aminti atingerea lui puternică pe pielea ei. Parcă ar fost și acum împreună, întinși pe pat după ce se iubiseră tandru în bungalow-ul izolat de la marginea Mării Mediterane, lângă orașul Ashdod.

– Nu poți renunța. Nimeni nu părăsește echipa. Această opțiune nu există, îi explicase el cu blândețe.

– Știu cum merge treaba. Și nu cer permisiunea. Înțeleg că odată intrat în așa ceva, ești acolo până... nu mai

ești. Îmi amintesc în ce m-am băgat. Dar trebuie să găsesc o ieșire.

– Nu e așa de simplu, spuse el, în timp ce își plimba un deget de-a lungul pântecului ei, desenând leneș un cerc în jurul buricului.

– Ba este.

– E interzis, știi bine.

– Și ce facem noi este interzis.

Ea se rostogoli pe o parte și se sprijini în cot, așezându-și capul în palmă pentru a-i studia profilul. Nu era un bărbat frumos în sensul tradiţional. Trăsăturile lui erau imperfecte, un pic prea dure și obosite: păr negru, ondulat și lăsat un pic lung, nas puţin cam mare, buze ce aveau o senzualitate naturală și ochi în care s-ar fi putut pierde săptămâni la rând. Jet nu simţise vreodată că este îndrăgostită și probabil nici ceea ce era între ei nu era iubire, însă era cel mai apropiat echivalent pentru că, atunci când erau împreună, cu greu se sătura de el.

– Corect, admise el.

Regulile erau cum nu se poate mai clare. Întâlnirile lor – nu relaţia lor – încălca fiecare dintre aceste reguli. Agenţii erau selecţionaţi tocmai pentru că nu aveau legături apropiate. Erau creaturi ciudate, care își petreceau timpul acasă sau în misiune. Ceea ce făcea imposibilă orice apropiere. Nu li se permitea să discute despre munca lor și nici măcar să spună cuiva cu ce se ocupă. Erau adesea nevoiţi să dispară cu săptămânile sau chiar cu anii uneori, în funcţie de misiune. Într-o astfel de viaţă, nu exista loc pentru niciun fel de relaţie. Fiecare membru al echipei jurase credinţă unei cauze mult mai înalte –

unul dintre numeroasele sacrificii pe care le acceptaseră fără ezitare.

– Dar asta nu te-a oprit. Nu *ne*-a oprit, se corectă ea.

Orice prietenie între agenţi era strict interzisă. Cu atât mai mult dacă era o relaţie intimă. Situaţia se complica şi mai mult pentru că el era comandantul ei – superiorul şi mentorul ei. El era cel care trebuia să ia decizii la rece când o trimitea în misiuni riscante, unde şi-ar fi putut pierde viaţa sau... mai rău. Dacă cineva ar fi avut cea mai mică bănuială despre relaţia lor, pentru el ar fi însemnat sfârşitul. Pentru amândoi. Dar asta nu-i împiedicase. Atracţia fusese prea puternică. Ei îi fusese tot atât de imposibil să reziste, pe cât îi fusese lui – deşi el era cu zece ani mai mare decât ea, când se întâlneau erau de nestăvilit, precum un taur sălbatic şi partenera lui lascivă.

– Cu siguranţă că nu ne-a oprit, recunoscu el, întorcându-se să privească trăsăturile ei minunate: aspectul asiatic fin din partea mamei, însoţit de ochi verzi pătrunzători, pe care îi masca bine cu lentile de contact colorate când acţiona sub acoperire. Era dispus să riște totul pentru a fi cu ea. Și ea la fel.

– Am o idee, David.

Jet îl făcuse să îi dezvăluie numele lui real după ce făcuseră dragoste pentru prima dată, cu doi ani și jumătate în urmă. El era singurul membru al echipei care ştia că numele ei era Maya, iar ea era singura care cunoştea identitatea lui reală. Pentru toţi ceilalţi, el era Ariel.

– Nu vreau să aud, se opuse el, dar ea văzu sclipirea din ochii lui care îl dădea de gol.

Jet își prezentă planul cu un ton calm. Trebuia să moară, de preferat, într-o misiune și într-o manieră care

nu ar da naștere la suspiciuni. El înțelese imediat subiectul și logica din spatele întregului scenariu. Singurul mod în care avea să fie în siguranță era să moară. Era un adăpost față de Mossad sau față de dușmanii pe care era posibil să și fi făcut cu prilejul misiunilor la care luase parte, la adăpost de o lume în care ea fusese un agresor sau un inamic ce trebuia distrus imediat.

– Dar de ce, Maya? Aceasta este întrebarea mea. Vreau să spun: cu trecutul tău, ce altceva ai putea să faci? Ai fost făcută să faci parte din această echipă.

David știa din dosarul ei tot ce era de știut despre Jet, iar ea îi dezvăluise lucruri din trecutul ei pe care nu le mai spusese nimănui. Despre tatăl ei adoptiv. Avea doar treisprezece ani în noaptea în care venise pentru prima dată la ea. Continuase să o facă după aceea ani la rând, până când Maya pusese capăt coșmarului, urmând să se trezească într-unul și mai teribil: școala de corecție, psihiatri, custodia Statului. Un șir nesfârșit de traume la care nimeni nu ar trebui să fie supus vreodată.

– Vreau să trăiesc, David. Vreau să mă eliberez de trecut și să încep de la capăt. Vreau ca viața mea să fie și despre altceva decât răzbunare, crime și ură. Este chiar atât de greu de înțeles? Făcu o pauză și întinse mâna să-i înlăture o șuviță de păr de pe ochi. Trebuie să încep o altă viață. Iar tu mă cunoști destul de bine; dacă nu ai să mă ajuți, o voi face singură.

Vocea ei avea acum un ton metalic și dur.

El oftă.

– Dar de ce acum? După toate prin care am trecut? După toate prin care *ai* trecut? De ce, îngerul meu?

– Pentru că acum e momentul, David. A venit momentul.

David încuviinţă din cap cu un gest subtil, aproape imperceptibil, care era mai convingător decât orice discurs.

Nu putuse să-i spună adevăratul motiv. Nu putea spune nimănui cum totul se schimbase într-o clipită şi avusese dintr-odată viziunea unei alte lumi – un viitor lipsit de crime şi de pericole. Un viitor plin de iubire. Iubirea pe care, de la moartea părinţilor ei, nu o mai cunoscuse.

Cu două săptămâni în urmă, Jet descoperise că era însărcinată.

Nu avea cum să se înşele. Făcuse testul de trei ori.

Şi totul se schimbase dintr-odată.

Trecutul ei era plin cu orori cât pentru zece vieţi omeneşti şi mare parte dintre acestea i le împărtăşise lui David după ce deveniseră apropiaţi. Nu fusese uşor să îi încredinţeze acele lucruri care făceau parte din ea, dar o făcuse. El, spre meritul lui, făcuse faţă poverii. Însă tot ea îi spusese că nu va avea niciodată copii şi că ar fi cel mai nepotrivit părinte din lume. Deşi declaraţia fusese exagerată, ea conţinea un sâmbure de adevăr. Ea îşi câştiga traiul ucigând. Ca să poată face asta, trebuia să fie insensibilă, să nu aibă nicio umbră de îndoială... şi nici de compasiune. Îi fusese inculcat acest aspect pe parcursul antrenamentelor, iar viaţa o lovise cu acest adevăr cu mult înainte: singurul mod în care poţi fi în siguranţă şi să eviţi suferinţa este să nu simţi. Să simţi însemna să te doară. Să simţi însemna să suferi.

Dar să simţi însemna şi că eşti viu.

Realitatea tristă era aceea că ea fusese moartă pe dinăuntru întreaga ei viaţă de adult şi mai toată copilăria.

Singura scânteie de simţire fusese aprinsă în ea de David, dar nici atunci nu o putuse împărtăși total cu el și nici nu îi permisese să se dezvolte dincolo de o anumită limită. Însă, după ce făcuse pipi pe banda aceea îngustă și văzuse rezultatul pozitiv, întreaga ei lume se răsturnase și un sentiment de mult uitat ieșise la suprafaţă. Era un sentiment atât de puternic, încât o lăsase fără aer.

Dorinţa de a proteja.

Nu îi putuse spune lui David; decizia de a-i spune sau nu o torturase de-a lungul a douăsprezece nopţi nedormite. Nu era bine ca el să afle. Cel puţin, pentru moment. Poate după ce se năștea copilul și după ce viaţa ei se așeza într-un nou făgaș, când lucrurile aveau să fie clare și ea era în siguranţă... poate atunci i-ar putea spune. Și poate atunci și el ar alege o altă viaţă.

Însă, pentru moment, nu putea risca pentru că nu putea să anticipeze reacţia lui. David era un om bun și onorabil, dar totodată era obsedat de control – trebuia tot timpul să fie în poziţia de superioritate. El hotăra orice aspect referitor la echipă și la operaţiunile în care oamenii lui erau implicaţi și fusese ales datorită personalităţii sale. Și ea fusese aleasă tot datorită personalităţii ei. Deși sentimentele ei pentru el erau foarte puternice – dacă era să fie sinceră, putea chiar să spună că e îndrăgostită – îl cunoștea destul de bine pentru a ști că nu putea prevedea reacţia lui. Nu își permitea riscul ca adevărul să declanșeze o serie de evenimente dezastruoase. Decizia era a ei și ea trebuia să protejeze cu orice chip copilul. O deranja că trebuia să-i ascundă adevărul lui David, dar nu avea altă opţiune.

– Știi că nu va fi uşor, spuse el, luându-i mâna și sărutându-i palma, cu o tandreţe neaşteptată.

Îi veni să plângă – ochii i se umplură de lacrimi – și David își imagină că ea era copleșită de recunoştinţă. Își retrase mâna și își șterse ochii cu braţul, fixându-l apoi cu privirea limpezită; momentul fusese depășit.

– Ne trebuie un plan, spuse ea. Știu că te pricepi la asta.

– Ideea ta nu e rea, dar trebuie să lucrăm la detalii și să aşteptăm ocazia potrivită. Când se va ivi, trebuie să te găsească pregătită. Asta înseamnă paşapoarte, bani, arme, o destinaţie unde să fii în siguranţă...

– Știu, spuse Maya.

Își trase braţul de sub cap şi reveni pe spate, privind tavanul înainte de a închide ochii. Restul ţinea de organizare. Apoi de execuţie. Avea să aleagă un loc îndepărtat, unde nimeni nu o cunoştea şi unde se putea integra într-o nouă viaţă fără să atragă atenţia asupra ei. Să pregătească fondurile și documentaţia necesare. Acestea erau lucruri la care amândoi se pricepeau foarte bine. Cel mai greu fusese să ia decizia și să îl convingă pe David să o ajute. O parte din ea se aşteptase la un refuz din partea lui. Nu l-ar fi putut condamna dacă ar fi făcut-o, pentru că îi ceruse să o ajute să trădeze echipa și organizaţia cărora el le datora totul – identitatea, vocaţia, motivul pentru care se trezea în fiecare dimineaţă.

Niciunul nu ştia la momentul acela că ocazia potrivită avea să sosească o săptămână și jumătate mai târziu, când CIA va alerta Mossadul cu privire la întâlnirea din Alger. Când lucrurile au început să se precipite, David a lucrat fără încetare pentru a pune la punct explozia

mașinii și evadarea ei. Dispariția Mayei a fost impecabilă. Nimeni nu a bănuit nimic și presupusa ei moarte s-a desfășurat ca unsă.

Îl văzuse pe David ultima oară cu două zile înainte de plecarea ei în Alger. Nu mai luaseră legătura în niciun fel de atunci, cu excepția cărții poștale în alb pe care i-o trimisese. Conform înțelegerii dintre ei, era un semn că ea ajunsese cu bine.

Barca se ciocni de un val mai înalt și o ploaie de stropi țâșni în aer, învăluind carena din ambele părți și căzând apoi asupra lor. Amintirile se disipară. Se trezi brusc din visare și, spre surprinderea ei, deschise ochii și izbucni în râs, în timp ce apa îi curgea din păr și pe față.

Căpitanul Juan veni aproape de ea și Jet simți o afinitate trecătoare cu bătrânul pescar, de parcă ar fi fost amândoi niște copii care săltau peste valuri și râdeau când apa îi uda până la piele.

Briza și căldura soarelui o uscară rapid. Momentul trecu. O pereche de pești zburători țâșni în dreptul prorei, înotând în spuma strălucitoare ce dansa deasupra valurilor în ritmul liniștitor al motorului.

După câteva minute, Juan arătă la orizont o breșă în junglă, în care clădiri decolorate întrerupeau verdele perfect al țărmului.

– Guiria.

Maya încuviință cu un gest al capului, ridicând mâna sănătoasă ca să-și protejeze ochii de lumina soarelui.

– Cât mai este? întrebă.

El păru să cumpănească bine răspunsul, încreștindu-și fruntea înainte să îi întoarcă un alt zâmbet știrb.

– Cam cincisprezece minute. Am mers bine.

Ea aprobă din cap.

– Viața e uneori așa.

Restul drumului îl făcură în tăcere.

Capitolul 8

Zilele noastre, Guiria, Venezuela

Jet nu întâlnise un loc mai respingător pe pământ decât portul Guiria, deşi pe vremuri îşi făcuse veacul prin câteva locuri destul de dezgustătoare. Barje de pescuit ruginite scârţâiau şi gemeau, lovindu-se de digurile surpate. Denunţau sărăcia locului. Îşi luă rămas-bun de la Căpitanul Juan de pe debarcader şi se întoarse să cerceteze micul port. Ceea ce văzu nu era deloc încurajator. Înaintă dinspre malul apei înspre străzile neîngrijite ale oraşului şi fu întâmpinată de acoperişuri de metal roase de rugină, vopsea scorojită şi de o duhoare de putreziciune care acoperea totul.

Se opri la un colţ de stradă de lângă o piaţă mică şi cumpără o pungă de nuci şi o sticlă cu apă. O bău cu lăcomie când ieşi, apoi intră din nou şi mai cumpără una. Un pic mai departe pe stradă găsi un magazin care vindea bluze şi tricouri; îl alese pe cel mai frumos dintre acestea, suportând privirea indispusă a vânzătorului bătrân la vederea dolarilor cu care plăti – monedă care, în mod oficial, în Venezuela nu era privită cu ochi buni, dar în realitate era acceptată de majoritatea localnicilor.

În apropiere de centrul orașului dădu de un hotel mic și degradat, aflat acolo de când lumea. Câțiva localnici erau așezați pe marginea trotuarului, schimbând aceleași glume și povești, în vreme ce timpul trecea pe lângă ei. Se opriră din vorbit când ea ajunse în dreptul lor, însă Jet le auzi neroadele comentarii șoptite pe când trecea printre ușile crăpate de lemn ale hotelului.

O femeie solidă purtând o strălucitoare rochie galbenă și având trăsăturile unui luptător de categorie grea o întâmpină la recepție și fu de acord să îi închirieze o cameră pentru șapte dolari. Jet se interesă de orarul autobuzului. Femeia ridică din umeri și îi răspunse că stația era la două străzi mai încolo și că era liberă să verifice sosirea lui când poftește.

Camera aflată la etajul doi mirosea a un amestec de vomă și mucegai, peste care plutea parfumul unui produs de curățenie. Avea apă caldă și la duș găsi o bucată albă de săpun. Asta era tot ce își putea dori.

O jumătate de oră mai târziu, cobora scările hotelului, pășind în căldura înnăbușitoare. Același grup de pierde-vară o urmări cum se îndrepta către stația de autobuz, reluând aceleași comentarii pe care le auzise la sosire. Se pare că nu era nevoie de un repertoriu prea bogat pentru a fi un șobolan dezgustător în Guiria.

Conform orarului decolorat, afișat pe un stâlp în apropierea bisericii, autobuzul către Caracas circula o singură dată pe zi, la începutul după-amiezii. Era programat să plece peste o oră și jumătate, ceea ce însemna că avea vreme să mănânce ceva și să revină la timp pentru a nu îl pierde.

Câteva minute mai târziu era așezată într-un local de familie care, deloc surprinzător, afișa la meniu feluri de mâncare cu specific pescăresc. Comandă pește la grătar, gândindu-se la ce avea de făcut în continuare. Ventilatoarele prăfuite din tavan scârțâiau, în încercarea lor eșuată de a atenua căldura.

Cei care o urmăreau fie o credeau încă în viață în Trinidad, fie auziseră de explozie și o credeau moartă. Mai exista a treia posibilitate, destul de improbabilă, ca aceștia să își amintească de dispariția ei anterioară, tot într-o explozie, și să nu creadă cu adevărat că a murit dacă s-ar fi aflat pe acea barcă.

Această ultimă posibilitate o tulbura.

Dacă Jet ar fi condus operațiunea de prindere a ei, ar fi trimis agenți în toate orașele mari de pe coastă, pentru orice eventualitate. Erau șanse mici, dar ea avusese de multe ori noroc în astfel de situații. Bazându-se pe anvergura a ceea ce văzuse până acum, nu putea elimina această posibilitate.

Când i se aduse peștele, Jet îl devoră cu poftă; după seara trecută, în care nu mâncase nimic, era flămândă.

Se întoarse pe stradă și merse agale de-a lungul trotuarelor crăpate până când întâlni o prăvălie numită *Bazaar del Mundo* – Bazarul lumii – o pretenție exagerată luând în considerare aspectul orașului și colecția de bunuri la mâna a doua expusă pe stradă: mașini de spălat din anii șaizeci, un televizor mai bătrân decât ea, plase de pescuit care abia se mai țineau într-un fir... și un suport cu haine uzate.

Jet păși în magazinul sufocant, studiind oferta dezolantă. În următoarele cinci minute își făcuse deja o

selecţie ce includea o valiză din carton care probabil că se afla acolo de la debarcarea lui Columb.

Odată întoarsă la hotel, se schimbă în noile haine: fustă largă, neagră, cu marginea franjurată, bluză bej autohtonă ce părea că provine din timpurile epocii disco și o eșarfă albastru-închis cu care își acoperi capul. Ţinuta era completată de o pereche de sandale care probabil că fuseseră purtase de cineva până la moarte. Se privi în oglindă și văzu o ţărăncuţă de prin părţile locului – însă una ale cărei trăsături nu puteau fi uitate ușor. Avea trăsături distinctive care o identificau drept asiatică sau slavă: pomeţi pronunţaţi, ochi migdalaţi, simetrie perfectă. Însă putea părea foarte bine localnică – populaţia locală cu sânge indigen avea destule trăsături similare.

Merse în baie și luă de acolo câteva bucăţi de hârtie igienică. Le făcu ghemotoc și le îndesă între obraji și măselele de jos. Apoi reveni la oglindă ca să vadă efectul. Mai lipsea ceva. Aplecându-se, adună cu degetele puţină murdărie dintr-un colţ al camerei și o întinse pe piele, sub fiecare ochi. Era mult mai bine. Părea cu zece ani mai bătrână, vlăguită de asprimile vieţii. Era mult mai aproape de profilul pasagerului tipic al unui autobuz de ţară, care se deplasa fără destinaţie.

Jet își împachetă restul hainelor și le puse în geamantan împreună cu pantofii, apoi închise cataramele. Nu reușise o deghizare perfectă, dar cine o căuta bazându-se pe fotografia din vechiul ei paşaport nu ar fi insistat prea mult.

Ieși din hotel și lăsă cheia pe tejgheaua recepţiei fără să aștepte apariţia funcţionarei din încăperile din spate, care ar fi putut să constate remarcabila ei transformare.

Deși nu credea că cineva va ajunge să pună întrebări matroanei neprietenoase, era mai bine să fie precaută și să elimine orice risc.

Încetini când se apropie de stație, privind în jur mașinile și examinând oamenii care așteptau în apropiere.

Simți cum i se ridică părul pe ceafă. Ceva nu era în regulă.

Acolo.

La aproximativ patruzeci și cinci de metri, pe partea cealaltă a străzii, un bărbat alb răsfoia un ziar. Stătea sprijinit de peretele unei clădiri și, când întorcea paginile, își ridica ochii să-i privească pe oamenii care așteptau.

Nu o văzuse sau, dacă o văzuse, nu o înregistrase ca fiind altcineva decât ceea ce părea să fie – o femeie simplă, în jur de treizeci de ani, părăsită de noroc.

Se întoarse și merse înapoi, oprindu-se lângă o mică piață, de unde cumpără o sticlă cu apă. Își cântări opțiunile.

Slavă Domnului că se hotărâse să se deghizeze, altminteri, ar fi ieșit în evidență de la o poștă.

Însă problema de bază rămânea: cum avea să părăsească peninsula?

Aeroportul nu era o soluție. Dacă supravegheau o simplă stație de autobuz, aveau cu siguranță ochi și acolo.

Își reluă mersul. Trecu de micul magazin cu articole la mâna a doua, dar după câțiva pași se întoarse și îl întrebă pe proprietar dacă știa pe cineva dispus să o ducă până la Carupano cu mașina – un oraș măricel spre Marea Caraibilor, unde ar fi găsit mai multe autobuze spre Caracas – singura poartă internațională pe care o știa. Omul dădu gânditor ochii peste cap.

– Poţi lua autobuzul. Pleacă în câteva minute spre Caracas şi, în drumul lui, te poate lăsa acolo, spuse el.

– Nu pot. Am avut nişte experienţe neplăcute cu autobuzele de ţară. Prefer să plătesc ceva în plus şi să mă ducă cineva cu maşina.

– O să te coste mai mult decât ceva în plus.

– Este evident. Nu sunt bogată, dar atunci când există bunăvoinţă...

Bărbatul o privi cu atenţie.

– S-ar putea să ştiu pe cineva.

– Ai putea să-l chemi?

– Care crezi că ar fi un preţ corect?

– Nu ştiu. Ce distanţă este? întrebă ea.

Între o sută treizeci şi o sută patruzeci şi cinci de kilometri de şosea. Dar drumul este, în mare parte, foarte prost.

– Care crezi tu că ar fi un preţ corect?

Omul râse.

– Pentru tine sau pentru şofer?

După alte câteva minute de discuţii, căzură de acord pentru doisprezece dolari.

– Mă numesc Cezar. O să închid aici.

Jet dădu din cap. Intuiţia ei era confirmată.

– Cum e maşina, Cezar?

– A ajuns până aici. Ca şi mine. Are ceva kilometri la bord, dar încă merge bine.

Trase un grilaj de fier peste uşa prăvăliei, îl închise cu un lacăt şi îi făcu semn lui Jet să îl urmeze. Traversară două străzi mai încolo şi ajunseră la o căsuţă cu acoperiş de tablă. Câţiva pui de găină umblau liberi prin curte. O corcitură de câine maro şi slabă mârâi de pe prispa umbroasă, dar nu se deranjă să se mişte din loc.

– Nu te speria! E prea leneș ca să atace. Ar trebui să se ridice și să iasă în soare, spuse Cezar, arătând către un Isuzu Trooper gri, care se afla într-o stare deplorabilă – mai mult rugină decât metal.

Jet privi mașina cu îndoială.

– Ești sigur că rezistă?

– Pentru banii potriviți, rezistă și până în Alaska.

Merse lângă mașină și scoase ghemotocul de cârpă murdară care ținea loc de capac pentru rezervor, apoi ridică o canistră veche.

– Trebuie doar să alimentez. Apoi putem porni.

Pe Jet o încercă o stare vecină cu leșinul, dar încuviință din cap. Cei care o urmăreau nu căutau o femeie din partea locului, călătorind în cea mai prăpădită mașină din lume. Dădu ocol vehiculului, mergând încet, și observă cauciucurile tocite aproape complet și sârma ce părea să fixeze una dintre barele de protecție.

– *Jefe*! Vino aici! Vrei să faci o plimbare? strigă Cezar.

Câinele ciuli urechile.și ridică apatic capul. Cezar lovi cu palma pulpa piciorului său pentru a întări invitația și câinele se ridică, se întinse și apoi veni timid lângă stăpânul lui, care termina de umplut rezervorul. Apoi rămase în loc, privind cu o curiozitate cumpătată. Cezar duse canistra înapoi lângă peretele casei, apoi deschise ușa din spate a mașinii. Câinele sări cu o dexteritate surprinzătoare și se așeză.

– Urcă! O să ajungem imediat, spuse Cezar.

Jet își aruncă geanta pe bancheta din spate, urmărind câinele cu atenție de teamă să nu îl stârnească, apoi se așeză pe locul de lângă șofer. Când închise ușa, aceasta păru că se va desprinde din țâțâni. *Jefe* începu să se agite,

anticipând aventura, și imediat mașina se umplu de mirosul respirației câinelui emoționat.

Cezar se strecură pe scaunul șoferului și scoase din buzunar o cheie. Privi bordul strângând din ochi ca și cum era derutat de aspectul acestuia, apoi încercă să pornească. La început nu se petrecu nimic, iar temperatura în interiorul mașinii crescu rapid cu douăzeci de grade. În cele din urmă, de sub capotă începură să se audă zgomote, urmate de un muget hârâit și de o serie de pufăituri. Apoi motorul prinse viață.

– Ai văzut? Exact ca un Mercedes. Ți-am spus eu.

– Impresionant, declară Jet.

Cezar băgă în viteză și apăsă pedala de accelerație, iar mașina se mișcă greoi.

– Îmi pare rău, n-avem aer condiționat. S-a stricat acum zece ani. Dar imediat ce ne mișcăm, aerul de afară o să ne răcorească.

– Eu doar sper să ne mișcăm.

Ieșiră pe drumul îngust și omul avansă cu grijă pe panta lină, care avea să îi scoată din drumul rural numărul 9 în șoseaua principală.

Ieșiți din oraș, trecură pe lângă un autobuz vechi de școală, ce se îndrepta spre Guiria.

– Acela e autobuzul pentru Caracas, spuse Cezar, indicând cu un gest al capului.

– Drăguț.

Merseră pe drumul șerpuit al peninsulei cu o medie de treizeci și doi de kilometri pe oră. Jet nu știa dacă să se bucure sau să fie îngrijorată că șoferul era atât de atent. Se decise să fie optimistă și închise ochii, permițând slabei

ventilaţii oferite de geamurile lăsate să îi aline puţin din disconfortul creat de temperatura în creştere.

Patru ore mai târziu soseau în Carupano şi Jet îi ceru lui Cezar să o lase pe o stradă aflată la distanţă de staţia de autobuz. Merse să consulte orarul curselor şi văzu că era una care pleca spre Caracas în seara aceea şi o alta a doua zi dimineaţa. Perspectiva de a face o călătorie de aproape cinci sute de kilometri noaptea şi pe drumuri dubioase nu îi surâdea, aşa că se hotărî să ia o cameră la hotel şi să caute alte haine – veşmântul rural fusese în regulă, îşi îndeplinise scopul, dar acum avea nevoie de haine care să se potrivească oraşului Carupano.

Găsi un hotel decent la o stradă şi jumătate de plajă. Camera era curată şi confortabilă; avea un pat acceptabil şi aerul era plăcut datorită brizei care sufla dinspre Caraibe. Despachetă puţinul bagaj pe care îl avea şi porni în căutarea unor magazine. La câteva străzi distanţă, găsi unul care părea promiţător. Alese în câteva minute o pereche de jeanşi şi o bluză corespunzătoare – cu mâneci lungi, din bumbac subţire, în nuanţe estompate de albastru şi verde –, o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. Jet plăti şi îşi îmbrăcă jeanşii şi bluza de bumbac acolo, în magazin, îndesând fusta şi bluza într-o sacoşă. După aceea, merse să caute un loc în care să mănânce.

Găsi un local decent chiar pe chei. Nu se grăbea să termine de mâncat, dar realiză cât era de extenuată. Noaptea petrecută pe plajă nu fusese atât de odihnitoare şi apucase să aţipească doar cât ţinuse drumul cu maşina, printre colinele junglei – avea nevoie de câteva ore bune de somn neîntrerupt.

Când ieşi din restaurant, soarele apunea; cerul purpuriu era brăzdat în portocaliu şi roz, iar şuvoiul de oameni care mergea către plajă obosise şi el. Jet rămase pe drumul principal care se întindea de-a lungul plajei. Înainta fără grabă, anticipând cu nerăbdare somnul bun din patul care o aştepta la hotelul de după colţ.

Cineva se îndrepta rapid înspre ea. Era greu de distins în agitaţie. Abia avu timp să observe un tânăr de douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcat cu un tricou de sport murdar şi ţinând un cuţit în mână. Îi aruncă în faţă sacoşa cu haine şi făcu o piruetă; îi prinse braţul înarmat şi îl lovi cu podul palmei drept în faţă, la nivelul bărbiei. Tânărul se strâmbă de durere, dar nu dădu drumul cuţitului. Fusese oprit din viteza atacului şi era acum în faţa ei, respirând cu dificultate în timp ce sângele îi curgea pe bărbie. Scuipă o gură de sânge împreună cu un dinte stricat în canalul de alături şi privi spre ea. Era extrem de slab şi mirosea a acru, manifestând ticurile specifice ale unui dependent de droguri.

Un al doilea bărbat – mai scund, mai în vârstă şi cu o faţă de şobolan, apăru în capătul străzii, aruncând priviri de jur împrejur, ca să se asigure că nu existau martori. Strângea în mână o bucată de ţeavă şi părea că e obişnuit cu ea. Duhoarea de tutun şi de transpiraţie venea dinspre el ca o pâclă contagioasă.

Jet îi evaluă rapid. Erau tâlhari ordinari, hoţi mărunţi, care îşi făceau veacul în zonele mai înstărite din oraşele Venezuelei. Căutau ţinte uşoare.

Însă, în această seară, îşi aleseseră greşit victima.

Jet analiză câteva posibile tactici, în timp ce ei îi dădeau târcoale încet, căutând să ajungă în spatele ei. Dădeau

dovadă de o strategie simplă în acțiunea lor; păstrau o distanţă între ei, astfel încât ea se putea concentra doar succesiv asupra lor. În alte împrejurări, ar fi fost un gambit[1] bun.

Se hotărî să se folosească de subterfugii și de păcăleală în locul unui atac frontal. Să îi lase pe ei să vină după ea.

Deschise ochii mari, privind speriată împrejur.

– Vă rog, nu-mi faceţi rău! Nu am niciun ban și... și știu karate.

Sunase convingător, mai ales datorită tremurului din vocea plăpândă care rostise cuvântul „karate".

Cel scund scoase un râs perfid și lipsit de dragoste precum un lătrat și, fără să scoată o vorbă, încercă să-i lovească umărul cu ţeava.

De aici încolo, totul se desfășură cu repeziciune.

Lovitura în vintre îl luă prin surprindere, oprindu-i braţul în mișcare și făcându-l să se încovoaie, gemând de durere. Îi aplică o a doua lovitură, de această dată în cap, și omul se prăbuși pe trotuarul murdar. Scăpată din strânsoare, ţeava lovi cu zgomot asfaltul și se rostogoli.

Tânărul se repezi spre ea, dar Jet pară cu ușurinţă mișcarea braţului lui înarmat și îl lovi puternic cu pumnul în gât. Mâna lui liberă se încleștă în jurul propriului gât, în timp ce se chinuia să respire. Jet îi lovi cu mâna sănătoasă braţul în care el avea cuţitul. Atacatorul scăpă cuţitul și îngenunche, chinuindu-se să respire.

---

[1] Strategie, la jocul de şah, constând în sacrificarea unui pion sau a unei alte piese de mică valoare, pentru a obţine o poziţie mai bună de atac. (n.tr.)

Jet îi urmări zbuciumul. Nu îi aplicase o lovitură fatală; renunţase în ultimul moment la această opțiune, dându-i ocazia să își revină. În orice caz, niciunul dintre ei nu va mai ataca pe nimeni prea curând.

– Ia-ţi prietenul și ștergeţi-o amândoi de aici, până nu vă smulg braţele și vă lovesc capul cu ele, le spuse cu voce joasă şi cu privirea aţintită asupra atacatorilor ei neputincioși, în timp ce se apleca pentru a ridica arma albă.

Cel întins la pământ gemu, iar tânărul se îndrepta clătinându-se spre el.

Nu mai era nimic de văzut. Aveau nevoie de câteva minute să-și revină și să fie în stare să plece. Când se va întâmpla asta, ea avea să fie departe.

Își ridică punga de plastic în care avea hainele și se retrase din alee, continuând să privească strania pereche. Se asigură că nu va fi luată prin surprindere de un puseu de energie din partea unuia dintre ei, apoi grăbi pasul de-a lungul străzii și intră în hotel. Observă cu satisfacție că respiraţia și bătăile inimii îi ajunseră la normal. Aceasta era Jet pe care o știa. Instinctele care o serviseră atât de bine în trecut reveniseră rapid.

Însă trebuia spus că nu toate.

Nu îl omorâse pe niciunul dintre tâlhari.

În vremurile trecute, n-ar fi renunţat la lovitura fatală.

Se dezbrăcă și făcu un duș cu apă rece, apoi se aruncă pe pat. Pipăi până când găsi întrerupătorul veiozei de lângă pat și stinse lumina. Încăperea se cufundă în întuneric, iar liniștea era tulburată doar de câte un claxon ocazional, venit de la maşinile ce mergeau spre plajă.

După șaizeci de secunde deja dormea.

Capitolul 9

În urmă cu doi ani, Trinidad

– Mi s-a rupt apa.

Asistenta o luă de mână pe Maya își o conduse către un scaun. După o convorbire rapidă la telefon, reveni lângă ea.

– Doctorul e în drum spre noi. Vino și întinde-te aici! Te vom pregăti. Nu îți face nicio grijă, ciripi asistenta într-un ritm molatic, specific insulei, în timp ce arăta spre targa pe care un infirmier tocmai o împinsese înăuntru printre ușile duble metalice ale camerei de urgență.

Ajutată de asistentă, Maya făcu ce i se spuse și după câteva minute era condusă într-un salon privat. O altă asistentă îi verifică semnele vitale, apoi o ajută să se schimbe într-un halat de spital, agățând cu grijă hainele ei într-un mic dulap.

Contracțiile deveniseră regulate. Maya respiră ușurată când doctorul năvăli în salon, purtând haine de stradă. Acesta o examină rapid, ascultând cu stetoscopul lipit de pântecele ei, apoi spuse cu voce șoptită asistentei să aducă de urgență un ecograf mobil.

– Ce s-a întâmplat, doctore? întrebă Maya.

– Probabil că nimic. Nu-ți face griji! Vreau doar să verific ceva, răspunse el, evitându-i privirea.

Asistenta reveni cu aparatul mobil. Doctorul aplică gel pe sonda ecografică, pe care o deplasă cu mișcări lente pe abdomenul ei. Urmărea monitorul cu o expresie tensionată. Când privi către Maya, era încruntat.

– Este o problemă. Bătăile inimii copilului sunt într-o zonă critică. Va trebui să te operăm de urgenţă.

– Nu! Nu vreau! Ţi-am spus că vreau o naștere naturală.

– Mă tem că nu ai de ales. Îmi pare rău. Nu avem timp de pierdut. Fiecare secundă contează. Și tu, și copilul sunteţi în pericol.

Doctorul se întoarse și îi comunică asistentei o serie de instrucţiuni concise.

Maya încă procesa informaţiile, cu faţa acoperită de sudoare.

– Bine! Fă ce ai de făcut. Asigură-te doar că bebelușul va fi bine.

Doctorul încuviinţă din cap către asistentă. Aceasta ieși afară din încăpere și reveni câteva momente mai târziu cu un infirmier care împingea o altă targă, ce avea o pungă de perfuzie ataşată de un suport. Cu ajutorul infirmierului și al doctorului, Maya fu așezată pe noua targă, iar asistenta făcu un semn doctorului în timp ce pregătea tubul perfuziei. Acesta scoase o seringă din trusa medicală și se apropie de Maya, fixând-o cu o privire preocupată.

– Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Îţi voi administra anestezia, apoi intri direct în operaţie. Injecţia își va face efectul mai rapid decât gazul. Ești pregătită?

– Da! răspunse Maya, făcând o grimasă.

Doctorul îndepărtă capacul de plastic al acului și îl introduse în perfuzie.

– În regulă! Începem! Apăsă lent pistonul seringii. Relaxează-te! Totul o să fie bine. O să fie gata mai repede decât...

Vocea lui părea să vină de foarte departe. Totul în jur se estompă treptat, apoi se făcu întuneric.

~~~

Când își reveni în simțiri, primul lucru pe care îl simți a fost mirosul. Era mireasma caracteristică a dezinfectanților, specifică tuturor spitalelor din lume. Lumina era slabă, temperatura moderată. Îi luă câteva secunde să-și amintească unde se afla.

Era în camera de spital. Se simțea amețită, ca și cum ar fi fost drogată. Totul era înceţoşat și părea amuțit, ireal și încetinit. Cu un efort aproape supraomenesc, reuși să se răsucească puțin pentru a privi spre fereastră. Afară era întuneric. Când venise la spital era lumină.

Maya se foi până când găsi butonul soneriei. Reuși să îl apese după câteva încercări. Își simțea mâinile de parcă nu erau ale ei și părea să îi lipsească îndemânarea necesară folosirii dispozitivului.

Abia putea să își țină ochii deschiși.

O asistentă intră câteva minute mai târziu și veni lângă patul ei.

– Nu te obosi! Ai trecut printr-o încercare grea, îi spuse cu o expresie îngrijorată.

Privi pe monitor, apoi reglă senzorul atașat pe un deget al Mayei și reduse un pic din sunetul aparatului.

– Nu mă obosesc. Sunt trează acum. Vreau să-mi văd copilul, pe fiica mea, Hannah.
~~~

Asistenta îi evită privirea și se îndepărtă de pat, cuprinsă subit de grabă.

– În regulă. Îl voi chema pe doctor. Vine imediat, promise ea, cu un zâmbet timid.

Asistenta o atinse ușurel pe mână și mai aruncă o privire către perfuzie, apoi se grăbi să iasă, lăsând-o pe Maya confuză într-un fel purgatoriu chimic. Maya ascultă pașii asistentei care se îndepărta pe coridor, apoi căzu iar în starea de somnolență cu inconfortabile alunecări și reveniri pe tărâm conștient.

Nu știa cât timp trecuse până când doctorul intră și se apropie de patul ei.

Îl privi, luptându-se să își păstreze concentrarea. Fața doctorului era impasibilă.

– Vreau să îmi văd fiica, doctore.

– Îmi dau seama. Uite, nu e niciodată ușor să spui așa ceva... începu ezitant.

– Ce anume? Ce nu e ușor să spui?

Ochii Mayei se deschiseră larg, iar semnele vitale se intensificară; pulsul și tensiunea îi crescură cu douăzeci la sută în câteva secunde. Se lupta cu simțurile înceţoșate, forțându-se să atingă din nou starea de luciditate.

– Trebuie să te liniștești. Asta nu e bine. Doctorul ridică receptorul telefonului de lângă patul ei și formă un interior. Alo, sunt doctorul Barsal. Sunt în salonul numărul unsprezece. Poți să vii, te rog?

Zece secunde mai târziu o asistentă își strecură capul prin deschizătura ușii.

Doctorul merse lângă ușă, unde avură o discuție grăbită, apoi ea părăsi încăperea.

– Ce s-a întâmplat, doctore? întrebă Maya clipind, încercând să alunge ameţeala indusă de medicamente.

– Mă tem că am veşti proaste, începu el.

Se opri şi rămase privind monitorul, pentru că semnele ei vitale o luaseră iarăşi razna.

– Veşti proaste? Ce fel de veşti proaste?

Doctorul nu o privea.

Medicamentele pe care i le administraseră o împiedicau să se concentreze. Nu avea niciun sens ce spunea doctorul. *Avea veşti proaste. Ce veşti proaste? Copilul era bolnav? I se întâmplase ei ceva în timpul operaţiei?*

Asistenta de mai devreme reveni şi îi dădu discret doctorului o seringă. Acesta merse lângă perfuzie, închise picurătorul şi injectă soluţia din seringă în sticla perfuziei.

– Acesta este un calmant. Te va ajuta să te relaxezi. Este pentru binele tău.

Maya se simţi dintr-odată somnoroasă. Poate doctorul avea dreptate. Era bine să se relaxeze. Iar el o ajuta...

Semnele ei vitale se stabilizară aproape imediat; bătăile inimii şi respiraţia i se liniştiră.

– Aşa e mai bine. Acum, după cum spuneam, am veşti proaste. Copilul... a existat o complicaţie cauzată de cordonul ombilical, care era răsucit în jurul gâtului său. Mă tem că n-am intervenit în timp util. Ea... n-a supravieţuit. Am făcut tot ce se putea, dar a fost prea târziu. Îmi pare foarte rău.

La auzul cuvintelor inimaginabile, simţi cum pereţii se strângeau în jurul ei şi avea să fie strivită. Copilul ei n-a supravieţuit? Ce nebunie era asta? Ce însemna asta, de fapt? Bineînţeles că fetiţa ei a supravieţuit. Nu înţelegea nimic.

Maya clătină din cap.

– Nu, nu înțeleg.

Doctorul se încruntă și îi luă, cu un gest blând, mâna lipsită de vlagă în a lui.

– Știu că ești în stare de șoc. Îmi pare teribil de rău. Copilul a fost declarat mort la o jumătate de oră de la naștere. Eu însumi am semnat certificatul de deces. Am făcut tot posibilul, însă uneori... se încruntă... uneori, natura e mai puternică decât noi, indiferent de cât de mult am încerca. Aceasta este una dintre cele mai mari frustrări ale meseriei noastre. Facem tot ce putem, dar, până la urmă, nu stă totul în puterea noastră.

Vorbele o atingeau ca niște lovituri. Fiecare era mai dureroasă decât cea dinainte.

Copilul ei era mort.

Fiica ei, Hannah, moartă.

Strigătul chinuit al Mayei putu fi auzit până la lifturile din capătul aripii spitalului.

~~~

Maya stătea pe marginea gropii, în timp ce micul sicriul cobora în pământ. Vântul aducea aerul sărat al mării, iar rafalele cărau miros de viață. Nu dorise să aibă pe nimeni alături; erau doar ea și fetița ei, Hannah, dispărută pentru totdeauna, înainte de a fi apucat să trăiască măcar o zi. Lacrimile îi curgeau pe față, iar umerii i se scuturau în timp ce își plângea durerea către albastrul absolut al cerurilor. Repeta aceeași întrebări fără răspuns: *De ce? De ce Hannah? Ce fel de Dumnezeu e acela care face așa ceva?*
~~~

Cei doi oameni care coborâseră în pământ sicriul îl depuseră și ridicau frânghiile de susținere. Cel mai înalt dintre ei privi către Maya.

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită! Ați vrea să aruncați prima mână de pământ?

Maya se îndreptă cu pași grei către grămada de pământ și luă o mână din el. Avea privirea înceţoșată și respirația întreruptă de durere. Încercă să-și recapete stăpânirea de sine. Cele mai înalte visuri și speranțe erau acum la fel de moarte ca sufletul ei. Făcu o pauză pentru a rosti în gând o binecuvântare, apoi lăsă pământul să îi curgă printre degete.

Rămase singură lângă mormânt, plângând cum mamele îndurerate au plâns lângă mormintele copiilor lor de când e lumea; durerea pe care o simțea era atât de profundă și de intensă, încât își dorea să se alăture fiicei ei în îmbrățișarea nepăsătoare a morții. Dar nu se putea. Cei lipsiți de noroc trăiau ca să sufere într-un iad născocit de ei înșiși, iar cei inocenți plăteau cu viața, într-un ultim tribut adus unui univers derizoriu.

~~~

Maya îngenunche lângă mica piatră de mormânt, așa cum făcuse în fiecare săptămână de-a lungul ultimilor doi ani.

– Draga mea, nu trece niciun minut fără să mă gândesc la tine. Te-am dorit atât de mult...

Vocea i se frânse și nu putu continua. Se prăbuși, plângând în tăcere, în timp ce se sprijinea cu o mână de mica ridicătură de pământ pe care creștea iarba și care adăpostea mormântul micii ei comori.
~~~

Maya rămase cu capul plecat. Chinul ei recent era ca o rană deschisă. Cea mai surprinzătoare lovitură a vieţii ei se odihnea la câţiva metri dedesubt, lângă ea. Se răzvrăti încă o dată împotriva unei zeităţi necruţătoare, pentru faptul că îi luase copilul în loc să o fi luat pe ea. Ca de obicei, furia o cuprinse ca un uragan; era tot ce putea face pentru a răspunde durerii şi pentru a găsi în ea voinţa de a merge mai departe.

În cele din urmă se ridică, iar pe faţa ei se vedeau urmele tristeţii.

– Revin săptămâna viitoare, Hannah. Te iubesc. Mami te iubeşte. Pentru totdeauna.

Capitolul 10

În prezent, Moscova, Rusia

– Glumești? Îmi pui răbdarea la încercare?

Vocea lui Grigenko tună în interiorul biroului din locuința sa, sub care se desfășurau luminile Moscovei. Urla în telefon și nu îi venea să creadă.

– Mă tem că nu este o glumă, domnule. Am pierdut toți oamenii, în afară de trei.

Vocea de la telefon era cât se poate de serioasă. Yuri Kevlev era un profesionist cu experiență, care coordona o armată privată de ani întregi. Fără îndoială că era cel mai bun.

Grigenko se îndreptă către fereastră, înmărmurit.

– O... *fată*... a făcut asta?

Grigenko rosti cuvântul ca pe o insultă.

– Este posibil să fi fost ajutată. Nu știm cu certitudine. Dar, exceptând ajutorul pe care nu știm dacă l-a avut sau nu, a ucis aproape întreg grupul.

– Nu te plătesc pentru astfel de rezultate.

– Așa este, domnule. Aveți dreptate!

Nu prea avea cum să îl contrazică.

– Ai trimis oameni insuficient pregătiți? Începători? Cum explici asta? întrebă Grigenko.

– Nu, domnule! Toţi oamenii erau veterani. Ca totdeauna, erau toţi foşti agenţi Spetsnaz. N-am făcut niciun rabat. Sincer, nu ştiu ce să spun... N-am mai văzut aşa ceva.

Situaţia era dezastruoasă. Grigenko se aşeză în scaun la birou şi lovi cu pumnul în masă, extrem de nemulţumit.

– Eu am ce să spun, clocoti el, în timp ce la celălalt capăt al firului era o tăcere mormântală. Suntem expuşi, în vreun fel?

– Desigur că nu! Vreau să spun că nu, domnule. Am luat toate măsurile de rutină. Nimeni nu avea asupra lui acte de identitate. Nu există dosare despre niciunul dintre ei la dispoziţia Interpolului. Identităţile lor vor rămâne un mister. Nu au nimic care să îi conducă la noi, îl asigură Yuri.

– Şi ce faci ca să recuperezi fata? întrebă Grigenko, printre dinţii strânşi.

– Tot posibilul. Dar, după cum ştiţi, odată ce o ţintă este alertată, poate fi extrem de dificil de prins. Mai ales dacă este cineva priceput în ale meseriei, aşa cum este evident la această femeie.

– Faceţi tot ce este necesar, indiferent de costuri. Absolut tot. Nu mă interesează cât costă sau câţi oameni sunt necesari. Vreau să îmi aduceţi capul ei, ca pe un trofeu. Am fost destul de clar?

– Cu prisosinţă, domnule.

– Şi, Yuri? Nici nu îţi pot spune cât sunt de dezamăgit de felul în care a fost gestionată această situaţie.

– Înţeleg. Nu veţi plăti pentru operaţiunea eşuată. Şi puteţi avea încredere că voi trata chestiunea personal. De acum înainte, mă voi ocupa de fiecare aspect al acestui obiectiv. Vă garantez că voi îndrepta lucrurile.

– Am crezut că toate contractele cu voi au o garanţie.

– Aşa este, domnule. Însă nimic de felul acesta nu s-a mai întâmplat vreodată. Nu pot permite ca situaţia să rămână aşa. Reputaţia mea se bazează pe abilitatea mea de a duce lucrurile la bun sfârşit. Aşa că... asta voi face!

– Ar fi bine să o faci! spumegă Grigenko şi trânti receptorul în furcă.

O simplă execuţie de rutină, ca multe altele pe care le ordonase, se întorsese împotriva lui şi se transformase într-un masacru. Era consternat. Femeia aceea nu primise nicio informaţie. Nu avea cum să fi ştiut ceva. El primea zilnic rapoarte cu privire la activităţile ei, iar ea habar nu avusese. O echipă formată din cei mai periculoşi asasini din lume este trimisă ca să o elimine, iar ea nu doar că scapă cu viaţă, dar mai şi umple străzile cu sângele lor?

Ce naiba se petrecea?

~~~

Jet se trezi devreme a doua zi dimineaţă; zgomotul maşinilor de sub ferestrele ei erau ca un ceas deşteptător. Făcu un duş şi observă că mâna nu se infectase. Oglinda îi confirmă că atât rana de la umăr, cât şi cea lăsată de cuţit erau închise. Se întoarse pentru a-şi studia chipul. Urma de pe faţă era vizibilă şi probabil că avea să mai fie pentru câteva zile. Va trebui să o acopere cu fond de ten pentru a nu atrage atenţia.

Verifică ceasul şi se hotărî să alerge înainte de micul dejun. Era un obicei zilnic, pe care îl deprinsese din anii adolescenţei. Îşi puse pantalonii scurţi şi tricoul, luă
~~~

rucsacul în spate, adăugă un prosop și sticla cu apă și coborî scările.

Când ajunse pe plajă, începu imediat alergarea. Trecu pe lângă vânzătorii ambulanți care își pregăteau tarabele pentru o nouă zi. Aceasta era realitatea lor: să vândă mărunțișuri și gustări pe o plajă dezolantă din Caraibe, într-un oraș de care cei mai mulți oameni nici n-au auzit. Aveau să trăiască, să iubească, să lupte și să moară acolo, fără ca vreunul dintre ei să ajungă să facă la final vreo diferență.

Alungă repede gândurile fataliste și se concentră asupra alergării. Picături de sudoare începuseră să i se scurgă pe spate, odată cu căldura adusă de soarele ce își făcea apariția. Câțiva pescărușI țopăiau înainte și înapoi în valurile suave ale fluxului, iar pelicanii scrutau marea din aer, scufundându-se din când în când surprinzător de rapid dincolo de talazuri pentru a lua micul dejun.

Pe drumul de întoarcere la hotel, se opri la un internet cafe, care folosea calculatoare vechi de zece ani. Plăti proprietăresei câteva monede pentru a folosi unul o jumătate de oră. Se logă și începu să caute articole cu ultimele știri din Trinidad. Nu dură mult până să apară rezultatele.

Toate website-urile online de pe insulă vorbeau despre baia de sânge. Toate o prezentau ca pe o răfuială fără precedent și o puneau în legătură cu regretabile violențe cauzate de droguri. Apoi continuau cu speculații despre cartelurile aflate în lupta pentru supremația teritorială. Existau din belșug fotografii ale mașinii ciuruite de gloanțe, precum și câteva fotografii macabre ale cadavrelor acoperite și înconjurate de polițiști.

Mai era și fotografia ei din pașaport. Apărea pe lista celor căutați pentru întrebări: *pentru a sprijini poliția în desfășurarea anchetei*, după cum formulaseră, cu tact, autorii articolelor.

Continuând să citească, descoperi că relatările nu aveau de fapt nicio substanță și articolele erau practic identice. Toate descrierile de senzație ale confruntărilor armate și ale carnagiului aveau același unghi de abordare, adică cel al crimei organizate. Printr-un miracol, nici turiști și nici alte persoane nevinovate nu fuseseră rănite, iar carnavalul în plină desfășurare putea să beneficieze în continuare de o prezență sporită a poliției.

Două ziare relatau și despre explozia unei ambarcațiuni în apele venezuelene, lângă o coastă îndepărtată și nelocuită. Niciunul dintre acestea nu stabilea vreo legătură între focurile de armă și furtul bărcii – erau tratate ca incidente separate. Un reprezentat al guvernului făcuse o declarație succintă despre o posibilă explozie la bord și așa rămăsese.

Unul dintre articole prezenta victimele ca aparținând țărilor din fostul bloc sovietic. Niciun alt detaliu. Această informație se corela cu impresia ei, din cât apucase să vadă – era clar că nu erau latino-americani. Relatările avansau ipoteza că probabil mafia rusă încercase să joace o festă magnaților locali de pe piața drogurilor și descoperiseră pe pielea lor că nu sunt bine-veniți.

Niciunul dintre articole nu menționa faptul că toți cei uciși avuseseră asupra lor arme cu amortizor identice. Probabil că poliția alesese să nu dezvăluie acest amănunt în comunicatele lor către presă.

Timpul pentru care plătise Maya expiră, așa că împinse scaunul și se ridică. Întrebă la tejghea dacă există magazine unde ar putea găsi farduri și articole de lenjerie și fu îndrumată către unul aflat la câteva străzi distanță. Îl găsi cu ușurință și nu peste multă vreme era înapoi la hotel, contemplându-se din nou în oglindă.

Venise momentul să se ocupe de podoaba capilară. Cotrobăi prin rucsac până când găsi una dintre cutiile cu vopsea de păr. Culoarea ei naturală neagră trebuia să dispară. Fără îndoială că urmăritorii care supraviețuiseră transmiseseră deja informații actualizate despre înfățișarea ei diferită față de cea din vechea fotografie din pașaport. Șuvițele ei bogate și negre erau acum un risc.

O oră mai târziu, își limpezea vopseaua de pe păr. Devenise șatenă. Nu ieșea în evidență mai mult decât alte femei cu părul vopsit întâlnite pe malul mării. De fapt, noua înfățișare cu tentă obraznică o uniformiza puțin cu restul; o făcea mai puțin frapantă, aducându-i trăsăturile mai aproape de tiparul latino, în special datorită pielii bronzate.

Câteva tușe de fard – pe care de obicei îl evita – și vânătăile de pe față erau aduse sub o tonalitate acceptabilă. Își făcu bagajul și depozită cu grijă resturile kitului de vopsit într-o pungă goală de plastic. Era gata de plecare.

Jet petrecu câteva minute plimbându-se în zona din jurul stației de autobuz, fiind atentă la orice figură dubioasă care supraveghea plecările. Cu excepția suspecților obișnuiți, care, din motive neștiute, își făceau veacul prin stațiile de autobuz, nu observă nimic ieșit din comun. Se apropie de cabina de bilete și cumpără o călătorie. Următoarea cursă pleca spre Caracas în patruzeci și cinci de

minute şi avea să dureze întreaga după-amiază şi o parte din seară. Oraşul avea şapte milioane de locuitori şi era capitala Venezuelei. Întrucât aeroportul internaţional de acolo avea curse către aproape toate oraşele lumii, opţiunile ei erau nelimitate.

Ceva o făcu să se oprească în loc. Până acum acţionase mânată de nevoia de a se îndepărta cât mai mult posibil de cei aflaţi pe urmele ei. Şi după aceea, ce avea să urmeze? Nu se gândea la nimic, preferând mai degrabă să reacţioneze, decât să încerce să conducă ea evenimentele.

Lucrurile nu puteau continua aşa. Răsfoind standul cu ziare, mintea ei începu deja să reflecteze asupra posibilelor acţiuni viitoare.

Se uită la ceas, apoi o întrebă pe vânzătoarea de ziare dacă ştia prin apropiere un magazin de electronice. Avea nevoie de un telefon. În cele zece ore de pe drum pe care le avea la dispoziţie ar fi fost bine să verifice diverse lucruri pe internet, printre care şi orarul de zbor al avioanelor. Tânăra femeie dădu din cap şi îi indică un magazin peste stradă.

Jet găsi rapid un telefon Nokia care se putea conecta la internet. Mai cumpără şi câteva cartele. Un model mai vechi de autobuz trase în staţie, aşa că Maya îşi strânse repede cumpărăturile şi alergă să-l prindă. Să piardă cursa şi să fie nevoită să mai aştepte o zi în Carupano erau ultimele lucruri pe care şi le dorea. Era prea aproape de Trinidad ca să-i fie bine.

Uşa autobuzului se deschise, iar ea se aşeză la rând cu ceilalţi pasageri. Din fericire, locul ei era la câteva scaune în spatele şoferului, ceea ce însemna că nu era nevoită să stea în apropierea toaletei tot drumul. Norocul ei fu de

scurtă durată căci o mamă cu trei copii mici ocupară locurile din spatele ei. Unul dintre ei se porni imediat pe plâns pentru că un altul îl lovise. Jet se întoarse și-i aruncă mamei indiferente o privire întunecată. Femeia înțelese mesajul și îl așeză pe copilul gălăgios de cealaltă parte a culoarului, mutându-se ea pe locul din spatele lui Jet.

Autobuzul se zdruncina pe drumul care ducea către autostradă. Maya își îndesă în urechi două ghemotoace dintr-un șervețel și se făcu comodă pentru lunga călătorie. Nu stătea nimeni lângă ea – cel puțin deocamdată. Închise ochii și se resemnă. Gândurile îi reveneau la situația actuală pentru a concepe un plan.

Ca să poată face asta, trebuia să înțeleagă cum dăduse de ea cel care voia să o ucidă, indiferent cine era acela. Și ca să facă asta, trebuia să coboare iar în tunelul pe care credea că îl astupase pentru totdeauna.

Capitolul II

Autobuzul se legănă de-a lungul unor curbe succesive și apoi se îndreptă. Huruitul roţilor pe asfaltul tocit se îmbina cu torsul lin al motorului diesel. Mireasma unor mâncăruri picante umplu cabina în momentul în care câțiva dintre călători, obișnuiţi cu lunga călătorie, își desfăcură pachetele pregătite de acasă și începură să le consume. Deși șoferul comunică prin difuzor că în două ore vor face un popas de zece minute și că acolo vor găsi de mâncare, călătorii obișnuiţi ai drumului continuară cu ceea ce își pregătiseră de acasă. Motivele aveau să devină în curând evidente.

Jet deschise ochii și privi peisajele pe lângă care treceau. Mintea ei aprofunda ramificaţiile atacului.

Când dispăruse în explozia din Alger, existenţa ei luase sfârșit. Nimeni, în afară de David, nu știa că ea trăieşte.

David era, de asemenea, singurul care știa locul unde alesese ea să se retragă.

Alesese Trinidad pentru că era departe de locurile pe care le frecventase înainte – Orientul Mijlociu. Practic, erau șanse nule să fie recunoscută pe insulă de cineva din fosta ei existenţă. Luase în calcul și Indonezia sau Brazilia, dar nu vorbea limba locului și comunicarea ar fi

fost îngreunată. Limba oficială în Trinidad era engleza, deși avea să descopere curând că cei mai mulţi vorbeau, în viaţa de zi cu zi, un dialect amestecat de creolă[1]. Jet vorbea perfect limba engleză, fără accent, mulţumită părinţilor ei – mama ei, născută în Israel, având jumătate din rădăcini japoneze și jumătate dominicane, vorbea limba spaniolă, dar comunicase întotdeauna cu ea şi cu tatăl ei în limba engleză.

Nimeni în afara lui David nu știa că ea alesese Trinidad. De aceea existau trei posibilităţi: fie o trădase cu bună știinţă, fie o făcuse fără să-și dea seama... fie ea făcuse vreo greșeală, pe care cineva o descoperise. Cel de-al treilea scenariu era imposibil pentru că Jet era atât de pricepută în meseria ei, încât era de neconceput să fi fost urmărită sau identificată.

În plus, în ceea ce o privea, toată lumea o considera moartă.

Îi venea greu să creadă și că David ar fi trădat-o. Nu avea niciun motiv să o fi făcut. Era convinsă că, în felul lui, el o iubise. Chiar dacă mare parte din atracţia dintre ei fusese de natură fizică, de-a lungul timpului sentimentele ei pentru el deveniseră foarte puternice şi știa că fusese la fel și pentru el.

---

[1] Conform tradiției lingvistice, prin limbi creole se înțeleg în mod curent, în primul rând, limbile formate la începuturile epocii moderne drept derivate din limbile europene, romanice (portugheza, franceza, spaniola etc.) sau germanice (germana, engleza, olandeza), în fostele posesiuni (colonii) ale puterilor respective de pe alte continente. Există însă și limbi creole bazate pe limbi aparținând altor familii lingvistice. Limbile creole reprezintă mijlocul de comunicare a peste 9 milioane de vorbitori, majoritatea – circa 8 milioane – vorbind creola franceză. (n.tr.)

Pe de altă parte, el trăia într-o lume a nimănui, în care simțul moral era flexibil și fățărnicia o constantă, în care loialitatea își schimba stăpânul într-o secundă și nu te puteai baza pe nimic. Era o viață de spion, sinonimă cu ambiguitatea morală. Era posibil să fi ajuns el într-o situație în care să fie nevoit să dezvăluie că ea nu murise? A vândut-o? Era ea doar un pion în cine știe ce joc necunoscut pe care el îl juca?

După câte îi fusese dat să vadă, nimic nu o mai surprindea pe Jet, dar gândul că David ar fi trădat-o nu avea niciun sens. Cu atât mai mult cu cât, odată declarată moartă, ea nu mai făcea parte din joc și nu mai interesa pe nimeni. Acela fusese scopul înscenării exploziei.

Aici ceva nu se lega.

Dar nu putea fi sută la sută sigură că David nu o trădase. Iar nouăzeci și nouă la sută nu era suficient. Trebuia să știe cu certitudine.

Cealaltă problemă era că nu avea nicio idee cine dorea să o omoare și de ce.

Putea fi oricine: o altă agenție pe care este posibil să o fi deranjat cu ceva într-una din misiunile ei, teroriști, grupări infracționale sau un guvern corupt – ea acționase peste tot, inclusiv în misiuni desfășurate împotriva Iranului, Sudanului, Siriei, Libiei...

Lista potențialilor dușmani era consistentă, incluzând propria ei țară. Nu putea fi sigură că Mossadul nu avea motive să o reducă la tăcere. Echipa din care făcuse parte desfășurase operațiuni care încălcaseră flagrant legi internaționale și ar fi pus într-o poziție extrem de delicată pe oricine ar fi fost asociat cu acestea, dacă faptele ar fi ajuns să fie cunoscute. Doar un zvon cu privire la existența

echipei ar fi fost suficient să declanșeze o explozie la nivel politic.

Adevărul era că încercarea de a descoperi cine o voia moartă avea să fie imposibilă dacă nu afla mai întâi cum descoperiseră că trăiește și apoi cum o găsiseră.

Iar asta o ducea înapoi către David.

Toate drumurile duceau înapoi către el.

Lucru care nu-i era de prea mare ajutor.

Pentru că, asemenea ei, David era o nălucă. Fără urmă. Existența lui oficială era strict secretă și era mereu în mișcare; nu zăbovea niciodată într-un loc mai mult de câteva săptămâni. Era paranoic și deosebit de precaut – aceeași listă lungă de dușmani care ar fi dansat pe străzi dacă i-ar fi venit ei de hac ar fi fost încântați să fi pus mâna și pe David... de fapt, în cazul lui, lista era probabil și mai lungă.

Așa că nu putea să meargă la ușa lui ca să-i ceară explicații. Putea fi oriunde, deși avea tendința să se deplaseze în interiorul granițelor Israelului. Dar asta nu restrângea foarte mult încercările de a-l găsi. Existau foarte multe locuri unde îți puteai pierde urma, dacă erai motivat și abil.

Iar David era expert.

Pe lângă nevoia de a rămâne în viață pentru a afla cine dorea să o ucidă, prioritatea ei numărul unu era să îl găsească pe David ca să afle adevărul.

Oricare ar fi fost acela.

În timp ce autobuzul încetini ca să parcurgă în siguranță o serie de viraje strânse, copilul așezat pe unul dintre scaunele aflate dincolo de culoar vomită pe podea. Îngrozită, mama lui se repezi să curețe, însă mirosul

persistent rămase să plutească în aerul habitaclului. Jet se gândi să își îndese niște ghemotoace de hârtie și în nas, precum făcuse la urechi, dar în cele din urmă se răzgândi. Înțelese că avea să fie o zi de coșmar. Nu avea cum să scape.

Și avusese parte de nenumărate astfel de zile.

Gândul îi reveni la cum avea să îl găsească pe David, dar cu cât se gândea mai intens, cu atât mai dificil i se părea.

Singura modalitate pe care o vedea posibilă era să îl găsească prin intermediul unui alt membru al echipei. Întotdeauna exista o cale prin care să se poată lua legătura cu el. Trebuia să existe pentru cazurile în care o misiune eșua. Cum putea să convingă un fost coleg să îi dezvăluie unde se afla David avea să o preocupe mai încolo – obstacolul cel mai mare nu era să obțină informația care o interesa, ci cum să dea de unul dintre ei. Ca și ea, și aceștia duceau o viață de nomad și erau invizibili. Niciunul dintre ei nu avea o casă. Nu cunoștea identitățile reale ale membrilor; doar niște nume de cod care nu existau ca persoane. Nici dacă ar fi reușit să spargă serverele Mossadului, ceea ce era aproape imposibil, nu avea să găsească vreun fir – David se asigurase că nu există nicio informație care să conducă spre centru. Făcea parte din natura lui și din specificul echipei să fie prevăzător.

Autobuzul intră în următoarea stație câteva minute mai târziu. Luându-și rucsacul cu ea, Jet coborî să își dezmorțească picioarele. Era mulțumită că părăsește atmosfera toxică din interior, chiar și pentru câteva momente. Mâncarea pe care vânzătorii ambulanți o ofereau era atât de îndoielnică, încât cumpără o pungă de cartofi

prăjiţi și o sticlă cu apă, resemnându-se să își protejeze sistemul digestiv până ajungeau la Caracas.

În timp ce autobuzul își relua greoi drumul către autostradă, îi veni brusc o idee care o surprinse.

Știa un loc unde era posibil să-l găsească pe unul dintre ei.

Agentul cunoscut sub numele de Rain era detașat sub acoperire în timpul misiunii din Alger la care ceilalţi participaseră și nu se putuse alătura lor. Fusese infiltrat într-o misiune de lungă durată care îl ţinuse departe de echipă câţiva ani. Făcuse legătura când i se spusese că Rain nu va participa la operaţiunea din Alger – Jet făcuse parte din grupul de inserţie care îi asigurase acoperirea în Yemen și fusese trimisă ulterior să se ocupe de un membru al celulei în care se infiltrase și care îl bănuia pe Rain că îl suspectează. Omul în cauză suferise un presupus atac de cord câteva zile mai târziu și problema fusese rezolvată.

Ar fi putut să-l găsească încă o dată dacă acesta era încă în Yemen. După toată munca și toate eforturile depuse cu infiltrarea și cu acoperirea, Mossadul nu l-ar fi retras decât dacă era absolut necesar. În funcţie de sarcina pe care o avea de îndeplinit, era posibil să fie încă acolo.

Jet nu avea prea multe date, dar era un punct de plecare.

Deschise telefonul și începu să caute zboruri din Caracas către Orientul Mijlociu. Cea mai bună variantă părea să fie prin Frankfurt, Germania, apoi prin Riad și în cele din urmă sosirea la Sana'a, capitala Yemenului. Avea să fie nevoită să rămână câteva zile în Frankfurt ca să obţină viza pentru Yemen, dar aceasta nu constituia o problemă – fiind cea mai săracă ţară din regiune, Yemenul primea cu bucurie fiecare dolar adus de turiști.

Amintirile de când fusese ultima dată în Sana'a nu erau tocmai plăcute. Locul era o adevărată cloacă mizerabilă, cu o rată a criminalității impresionantă, condus de ticăloși. Misoginismul era practic instituționalizat, iar cruzimea era sport național.

Însă, dacă Rain era încă acolo, avea nevoie de el ca să ia legătura cu David. Ce avea să se întâmple după aceea, nimeni nu putea spune.

Pentru prima dată în ultimele patruzeci și opt de ore se simți optimistă. E drept că nu stătea în mijlocul străzii cu un o mitralieră Heckler & Koch, model MP7, cu care își distrugea adversarii, dar era totuși ceva.

Pentru moment, era suficient.

Capitolul 12

În prezent, Sana'a, Yemen

Jet privi pe fereastra camerei sale de hotel la minaretele strălucitoare ale moscheei Al-Saleh, uimită că ceva atât de frumos putea exista într-un loc atât de sordid. Huruitul de scutere și de motoare forțate ale mașinilor din strada de jos nu avea nimic din fermecătoarea muzicalitate a altor orașe. Zgomotele traficului de aici aminteau mai degrabă de cele ale drujbelor și tractoarelor – neplăcute și stridente, făcute să completeze miasmele metropolei din deșertul situat la mare altitudine.

Se dovedise un lucru destul de simplu să ajungă în Yemen – un drum la consulatul din Frankfurt, unde a primit o viză turistică pentru treizeci de zile precum solicitase, împreună cu avertismente înfricoșătoare cu privire la mișcările facțiunilor rebelilor care controlau regiuni extinse pe teritoriul țării, dar și recomandări să rămână în orașele mari, de preferat cu escortă masculină.

Identitatea sub acoperire folosită era cea a unui jurnalist liber-profesionist. Descoperise cu timp în urmă că nimeni nu înțelegea și nici nu se sinchisea prea mult în legătură cu ce făceau jurnaliștii liber-profesioniști, astfel

încât condiţiile lor de călătorie şi stilul lor de viaţă nu erau chestionate prea în detaliu.

Jet vorbea limba arabă impecabil; de altfel, aceasta fusese o condiţie necesară pentru a face parte din echipă. Fusese dintotdeauna fascinată de limbile străine şi îşi petrecuse copilăria şi anii adolescenţei colecţionându-le, după cum spunea ea însăşi. Acestea erau alte particularităţi care făcuseră din ea un candidat atractiv pentru echipă: tânără, plină de furie, vorbind câteva limbi străine şi cu abilităţi fizice remarcabile mulţumită studiului artelor marţiale. Nu era deloc surprinzător că Mossadul o pescuise imediat ce recrutorii îi luaseră urma.

În timp ce îşi aştepta viza în Frankfurt, oraş cu o populaţie musulmană numeroasă, Jet reuşi să îşi achiziţioneze o ţinută neagră completă: rochie lungă, valul şi acoperământul pentru cap – *abaya*[1], *niqab*[2] *şi hijab*[3] –, pe care le poartă multe femei yemenite.

În călătorie avea să poarte pantaloni bărbăteşti şi o vestă de safari cu nasturi, conform imaginii generale pe care cei mai mulţi o aveau despre îmbrăcămintea unui jurnalist liber-profesionist.

Rain locuia într-un bloc cu opt etaje, în apropiere de Parcul 26 Septembrie. Apartamentul său avea vedere la stradă. Nu ştia dacă avea să îl găsească acolo, dar spera

---

[1] Veşmânt lung, de obicei negru, destul de lejer, purtat în mod tradiţional de femeile arabe. (n.tr.)

[2] Văl care acoperă faţa unei femei arabe, lăsând liberă doar zona ochilor. (n.tr.)

[3] Cunoscut şi sub denumirea de vălul Islamic, se referă la toate tipurile de văl pe care femeile musulmane îl poartă pe cap şi care le lasă liberă faţa. (n.tr.)

că, dacă mai era în Yemen, păstrase apartamentul cu un dormitor.

Se făcuse târziu până ce finalizase formalităţile în aeroport şi se cazase. Ultima dată fusese în Sana'a cu trei ani în urmă, dar încă își amintea orașul suficient de bine încât să se aventureze singură pe străzi – o iniţiativă riscantă pe fondul tulburărilor sociale care marcaseră viaţa capitalei în ultimii ani.

Găsise orașul într-o stare mai proastă decât atunci când îl văzuse ultima oară. Atmosfera era tensionată, iar neliniștea era aproape palpabilă. În ciuda unei aparente civilizaţii, orașul era în stare de război, iar violenţele puteau izbucni fără niciun avertisment în orice moment. Armata era prezentă aproape la fiecare colţ de stradă, dar, în loc să inducă un sentiment de siguranţă, imaginea soldaţilor înarmaţi intensifica și mai mult impresia de haos iminent. Devenise o constantă. Se gândi dacă să meargă la blocul în care locuia Rain chiar din seara aceea și, în cele din urmă, decise să acţioneze cu prudenţă – în contextul actual, să umble singură prin oraș după lăsarea întunericului era o adevărată invitaţie la dezastru.

Va începe a doua zi dimineaţă, devreme, cu recunoașterea locului; dacă era necesar, va organiza o supraveghere până când avea să afle cu certitudine dacă Rain mai locuia sau nu acolo. Asta putea să dureze câteva zile, dar era singura ei pistă și nu prea avea alte opţiuni – în schimb, avea timp.

Cina servită în camera de hotel era departe de a fi comestibilă; nu era o surpriză, după cum își amintea din călătoriile anterioare. Mâncarea rafinată era unul dintre aspectele civilizaţiei care ocoliseră această tristă naţiune.

Aerul condiţionat gemu toată noaptea ca un beţivan bătrân, dar păstră camera suficient de răcoroasă încât să poată dormi. Se consideră norocoasă.

De dimineaţă, primul lucru pe care îl făcu a fost să îmbrace vălul abaya și apoi să-și studieze imaginea în oglindă. Mai avea un singur lucru de făcut, înainte de a ieși pe ușă. Cu grijă, aplică lentile de contact căprui, astfel încât verdele natural și surprinzător al ochilor ei să nu atragă atenţia. Era obișnuită să facă asta, după toţi anii săi de activitate.

Merse trei străzi până când reuși să găsească un taxi și îi ceru să o lase lângă parc, urmând să parcurgă restul drumului până la apartament pe jos ca să se familiarizeze din nou cu împrejurimile. Traversă strada, lăsând impresia că nu acorda vreo atenţie blocului – cel puţin, așa credea un observator neavizat.

Își ridică privirea către fereastra de la etajul doi și simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Pe masa așezată chiar lângă pervaz se vedea o cutie de carton, iar jaluzelele erau lăsate doar pe jumătate. Merse până la capătul străzii, unde se opri la un mic magazin de tacâmuri, prefăcându-se că studiază oferta. În acest timp, cercetă cu mai multă atenţie strada. O dubă VW era parcată la patruzeci și cinci de metri de apartament. Putea distinge doar silueta șoferului. Toate celelalte mașini erau goale. Putea să însemne ceva, așa cum putea să nu fie nimic.

Cutia din fereastră era o metaforă care aparţinea trecutului. Își amintea cu o claritate deosebită toate semnalele de avertizare. O cutie în dreptul ferestrei cu jaluzelele lăsate pe jumătate însemna: pericol, abandonează și întoarce-te la bază.

Putea fi și o simplă cutie pe care chiriașul a lăsat-o pe masa din bucătărie. Nu orice lucru trebuia să capete o dimensiune sinistră. Nici măcar nu era sigură că Rain mai locuia acolo.

Soarele începea să ardă, iar ea se lupta cu porniri contradictorii. Doi porumbei jalnici se agitau lângă gurile de canalizare, ocolind cutiile de băuturi și ambalajele; masculul defila, înfoindu-și penele într-un dans al împerecherii menit să atragă atenția femelei, care părea indiferentă și încerca să îl ocolească pentru a se retrage la umbră.

Se gândi că nu era o idee rea să plece din soare și ea. Trebuia să își găsească ceva de făcut. Nu putea să stea pe loc toată ziua.

În momentul în care încerca să se convingă să mai treacă o dată pe lângă bloc, chiar pe partea clădirii, pentru a vedea numele înscrise pe cutiile poștale distruse de vreme, fațada apartamentului fu spulberată într-o explozie de moloz și sticlă. Șocul deflagrației o dezechilibră și trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă. Urechile îi țiuiau. Își scutură capul, încercând să își recapete auzul, în timp ce privea fumul cum se ridica din spărtura ce ardea mocnit și care, cu câteva secunde mai înainte, fusese o fereastră.

O fereastră cu o cutie în cadrul ei.

Motorul dubei hurui. Trecu în viteză pe stradă pe lângă ea. Când se apropie, putu să vadă doi bărbați. Erau în mod clar localnici: slabi, tunși scurt și cu barbă. Mașina o depăși, iar Jet observă că nu avea numere de înmatriculare – lucru deloc neobișnuit într-un oraș unde nimeni nu plătea pentru nimic. Putea să fie pentru a evita

cheltuielile, dar, pentru ea, amănuntul acesta putea indica și altceva.

În curând se adună o mulţime de oameni. Numeroși gură-cască ieşeau pe rând din locuinţele învecinate pentru a cerceta dezastrul și a se bucura de spectacol. O altă femeie se apropie de Jet, întrebând în şoaptă ce se petrecuse. Jet scutură din cap, prefăcându-se că nu știe nimic.

Nu mai avea sens să mai rămână acolo. Trebuia să plece, să părăsească strada respectivă, resturile casei în flăcări și ţara.

Întoarce-te la bază!

Avertismentul fusese cât se poate de clar pentru cel sau pentru cei care lucrau cu Rain.

Mintea lui Jet lucra frenetic, încercând să își amintească unde era baza operaţiunilor desfășurate în Yemen. Trecuse ceva vreme, dar începu să își amintească. Baza era într-o căsuţă de la periferia oraşului Pardes Hanna-Karkur din Israel, în apropiere de Netanya. Era doar una dintre numeroasele case pe care le folosea David – cândva îi spusese că erau câteva zeci la dispoziţia lui și le folosea în funcţie de operaţiunea aflată în desfășurare la momentul respectiv. Când nu avea nimic în agendă, dispărea pur și simplu. Nimeni nu știa unde. Acelea erau perioadele în care el și Jet se întâlneau. Dar niciodată de două ori în același loc.

Când o misiune eșua, se regăsea cel mai probabil la locaţia desemnată, căutând să pună lucrurile cap la cap și să obţină toate informaţiile de la cei care scăpaseră cu viaţă. Jet nu avea nicio idee despre anvergura misiunii din Yemen, dar, fiindcă dura deja de trei ani și jumătate, intuia că erau mai mulţi implicaţi pe lângă Rain. Niciun

agent nu era păstrat într-un post atâta vreme, decât dacă era vorba de ceva foarte important, ceea ce însemna că informaţiile pe care le aduna erau cruciale. Totodată, rareori se întâmpla ca o operaţiune să o ia razna în felul acesta; atunci când avea loc, David trebuia să afle de ce.

Asta era oportunitatea de care avea nevoie.

Taxiul o lăsă în dreptul hotelului și Jet o coti imediat pe stradă, spre cafeneaua cu internet pe care o zărise cu o zi înainte. După zece minute confirmase un bilet către Iordania pentru dimineaţa următoare, de acolo având să treacă graniţa cu autobuzul. Era o rută de intrare în Israel lungă și complicată, dar știa din experienţă că era singura modalitate în care putea evita sistemele de recunoaştere facială pe care Mossadul le folosea în aeroporturi.

Cu puţin noroc, în după-amiaza zilei următoare avea să fie la casa conspirativă și să obţină răspunsurile mult dorite.

~~~

Călătoria până în Israel fusese lungă și liniștită, dar trecerea graniţei se dovedise o cursă obositoare, aglomerată și dezordonată; era o harababură greu de controlat din cauza celor trei autobuze sosite la cinci minute distanţă unul faţă de celălalt și a călătorilor grăbiţi să apuce un loc mai în faţă și să scape, astfel, de lunga aşteptare în bătaia soarelui.

Odată ajunsă în Ierusalim, închirie o maşină. După ce ieşi din oraş, drumul până la Pardes Hanna-Karkur nu dură mai mult de o oră și jumătate. Era patru după-amiaza când intră în oraş și arşiţa neobosită a soarelui începea să se domolească.
~~~

Jet mai fusese o singură dată la casa conspirativă. Se întâmplase după operaţiunea de infiltrare în Yemen, când urmase sesiunea obligatorie de raportare. Apoi își luase trei zile de odihnă bine-venită în orașul Netanya, care se afla în apropiere, împreună cu David. Deși trecuseră trei ani și jumătate, avea încă proaspătă amintirea locurilor; memoria geografică era o abilitate pe care și-o perfecţionase de-a lungul pregătirii profesionale.

Un soldat veni către ea în timp ce încerca să oprească mașina pe strada înfundată unde se găsea casa. Lasă geamul jos, iar el o privi de sub cozoroc.

– Îmi pare rău, nu este permis accesul. Va trebui să întoarceţi și să plecaţi.

– O, de ce? Ce s-a întâmplat? clipi Jet, zâmbind timid către tânărul bărbat.

– Nu vă pot spune. Dar nu aveţi voie să înaintaţi. Îmi pare rău, acestea sunt ordinele.

– Fir-ar să fie! Nu voiam decât să văd dacă prietena mea e acasă, dar presupun că nici nu poate fi vorba acum, nu-i așa?

Aruncă o privire către casa de la capătul străzii. Două dintre mașinile din faţa casei erau ciuruite de gloanţe, iar o a treia se transformase într-un schelet carbonizat. Întreaga zonă era împrejmuită cu banda galbenă și locul era plin de poliţiști și de soldaţi.

– Ai putea suna.

– Nu îi place să folosească telefonul. Nu răspunde niciodată. Așa că n-ar avea niciun sens să sun. Ești sigur că nu pot să mă strecor?

Tânărul soldat reveni la atitudinea extrem de formală.

– Trebuie să întoarceţi maşina şi să plecaţi. Acesta este locul unei crime. Traficul este interzis cel puţin până la sfârşitul zilei. Atât pentru pietoni, cât şi pentru maşini.

Cam atât despre puterea farmecelor ei.

– Bine, bine! Plec.

Văzuse suficient – urmele atacului asupra casei erau cât se poate de clare. Dacă David fusese înăuntru, nu mai era în viaţă. Casa era distrusă. Dar ea trebuia neapărat să afle ce se întâmplase. David fusese în casă? Era mort? Rănit?

Jet dădu înapoi, execută o întoarcere din trei mişcări, apoi merse până ieşi din cartier şi ajunse în apropierea unei pieţe. Opri în parcare. Avea nevoie de timp ca să gândească. Totul se petrecea mult prea repede – iar acum, singurul indiciu care o apropia de David era spulberat. Tot efortul, călătoria în Yemen şi drumul spre Israel, fusese în zadar. Nimic din cele întâmplate nu avea sens. Cine ar îndrăzni să atace o casă conspirativă aparţinând Mossadului, pe teritoriul israelian? Ce urmăreau? Nu îşi amintea să se fi întâmplat vreodată ceva asemănător. Nici pe departe. Simţi cum o străbate un fior de neliniște. Se afla pe un teritoriu cu totul nou şi, din câte ştia ea, lucrurile care se petrecuseră nu aveau precedent. Era îngrijorător pentru că era convinsă că văzuse tot ce se putea vedea în toate călătoriile ei. Asta însemna că se putea aştepta şi la alte surprize. Unele puteau să fie fatale şi greu de anticipat.

Nu cunoştea alte căi prin care să obţină mai multe informaţii, cu excepţia unei tentative de a intra în calculatoarele armatei pentru a afla mai multe despre atac. Însă, chiar şi cu abilităţile ei, calculatoarele Mossadului erau imposibil de accesat, deci nu avea să fie prea uşor nici cu cele ale armatei – mai rămâneau cele ale poliţiei. Era de

presupus că poliţia locală avea un sistem de protecţie destul de slab pentru servere; pentru cineva cu priceperea ei, era o joacă de copii. Judecând după prezenţa poliţiei la locul crimei, nu putea fi foarte greu să găsească rapoartele deja înregistrate. Avea nevoie doar de un computer bun, o conexiune rapidă la internet şi timp.

Conduse o jumătate de oră până la Tel Aviv, unde găsi un magazin de electronice bine aprovizionat. În douăzeci de minute era fericita posesoare a unui laptop de ultimă generaţie. O cafenea din apropiere afişa internet wireless gratuit; găsi un loc retras, departe de gălăgia adolescenţilor care îşi petreceau timpul în apropierea intrării, şi îşi conectă noua jucărie.

După patruzeci şi cinci de minute era în reţeaua poliţiei, citind raportul preliminar al atacului.

Poliţia primise un telefon în jurul orei patru şi patruzeci şi două de minute, din partea unui vecin foarte agitat. Se auzeau focuri de armă, explozii şi ţipete. Toate unităţile au pornit în trombă, ajungând la locul faptei în doar şapte minute, dar au găsit casa goală şi patru bărbaţi neidentificaţi morţi, afară. O maşină cu rezervorul perforat era în flăcări, iar urme de cauciucuri arătau că un autovehicul părăsise locul crimei în viteză.

Un alt vecin care avea un câine raportase că animalul său se repezise înnebunit la uşa din spate când o siluetă trecuse în fugă pe acolo. Apucase să-l vadă şi era bărbatul care locuia în casa care fusese atacată. Criminaliştii descoperiseră ulterior urme de sânge care confirmau o rană. Apoi armata preluase investigaţia, după care, la scurt timp, sosise şi Mossadul. Raportul se încheia cu această informaţie.

Așadar, David era în casă, fusese rănit, dar reușise să fugă.

Mossadul intervenise în investigație și îi pusese capac.

Capac pe care puteau să îl mențină cât pofteau, pretinzând că erau în joc interese privind siguranța națională.

Jet avea acum și mai multe întrebări.

Cine atacase casa? Ce doreau? Dacă urmăreau să îl ucidă pe David, cum făcuseră cu Rain, de ce voiau asta? Era vorba despre aceeași oameni? Teroriști? Altcineva? Oare David era bine? Fusese rănit, dar cât de grav?

Avea nevoie de mai multe informații decât oferea raportul poliției. Însemna că trebuia să intre în serverele armatei pentru a verifica toate internările în spitalele militare din ultimele șaisprezece ore. Această inițiativă o depășea pe moment – putea s-o facă, dar nu avea timpul și mijloacele necesare să își șteargă urmele spargerii sistemului informatic.

Însă cunoștea pe cineva care dispunea de toate acestea.

Tastă ceva și trimise un e-mail către o adresă din memorie. Moriarty era un hacker pe care nu îl întâlnise niciodată, dar care se dovedise extrem de util cu ocazia câtorva acțiuni din trecut, în care discreția era necesară. David îi oferise contactul lui când avusese nevoie de asistență de specialitate într-o misiune, pentru că ea nu era în situația de a rezolva singură problema. De atunci, mai apelase la el în alte trei rânduri și de fiecare dată fusese impresionată.

Dar nu era ieftin.

Moriarty răspunse mesajului ei în două minute. O căsuță de dialog îi apăru pe ecran.

– Care-i treaba? A trecut ceva vreme.

– Da. Am ceva pentru tine. Ești ocupat? scrise Jet.

– Pentru tine, niciodată!

– Trebuie să afli și să îmi comunici toate internările în spitalele militare din Israel, ca urmare a rănilor prin împușcare, înjunghiere sau de altă natură. Nu mă interesează internările pe caz de boală, ci doar cele prin rănire.

– Vorbești serios?

– Da.

– O să te coste.

– Îmi imaginez. Cât?

– Când îți trebuie?

– Acum.

Urmară douăzeci de secunde de tăcere.

– Cincisprezece bătrâne.[1] Rezolv într-o oră. Maximum două.

– OK. Băncile sunt închise acum. Pot să fac transferul mâine?

– Sigur! Este în regulă!

– Mult noroc!

– Norocul n-are nimic de-a face cu asta.

Căsuța de dialog dispăru; discuția se încheiase.

Jet închise calculatorul și întrerupse alimentarea. În cazul în care cineva din poliție observase că o persoană le-a intrat în rețea, nu voia să riște să fie localizată după adresa de IP.

Conduse până la plajă și găsi un restaurant la care nu mai fusese de ani de zile. Se uită la ceas; mai avea o oră și patruzeci de minute de pierdut. Își comandă ceva de mâncare, străduindu-se să fie răbdătoare.

---

[1] 15 000 dolari americani (n.tr.)

Soarele apunea și luminile orașului se reflectau jucăuș în apă, iar Jet reflecta la întâmplările de peste zi.

David atacat într-o casă conspirativă ultrasecretă.

Rănit.

Indiferent despre ce era vorba, Jet nu mai pomenise așa ceva în întreaga ei carieră.

Capitolul 13

– Am veşti bune şi veşti proaste, domnule.

Grigenko oftă.

– Spune-mi întâi veştile proaste!

– Ofiţerul Mossad din caz a reuşit să scape. Dar este rănit. Este doar o chestiune de timp până când îl vom găsi. Toate contactele noastre se ocupă de asta şi, după cum ştiţi, avem pe cineva în interiorul Mossadului, spuse Yuri.

– Zici că l-ai rănit?

– Da, domnule! Şi urmărim canalele de comunicare ale poliţiei, spitalele armatei şi pe cele civile. Nu va dura mult până ce vom da de el şi atunci îl vom termina.

– Cum se face că, de fiecare dată când te confruntţi cu aceşti agenţi, vii cu explicaţii în loc de rezultate? întrebă Grigenko.

Yuri nu spuse nimic preţ de câteva secunde.

– Revin imediat ce am noutăţi.

Grigenko închise. De ce membrii acestui grup erau aşa de greu de ucis? Nu mai avusese niciodată asemenea dificultăţi. De obicei, el îi spunea lui Yuri cine era vizat, îi plătea cât cerea şi ţinta dispărea. Simplu, eficient şi fără surprize.

Apoi, dintr-odată, o femeie distruge una dintre cele mai bune echipe de asasini de pe planetă, iar acum, un funcţionar reușește să scape dintr-o lovitură extrem de simplă.

Nimic din toate acestea nu era ceva complicat.

Găsește-i! Ucide-i!

Simplu.

Însă părea că nu se poate.

Pe de o parte, Grigenko voia să își strivească dușmanii ca pe niște insecte; pe de altă parte, ceva din el îi spunea să nu își facă griji în legătură cu amănuntele. Planul general era mult mai important decât aceste două neplăceri. Yuri avea dreptate când spunea că nimeni nu se putea ascunde la nesfârșit. Vor ieși la suprafaţă undeva și, când o vor face, vor fi eliminaţi.

Grigenko își trecu mâna peste faţă, simţind în palmă țepii de păr din bărbie și realiză că stătea în biroul din apartamentul său de lux de zece ore neîntrerupte.

Era destul. Trebuia să se relaxeze, să se destindă, să mănânce ceva. Își sună secretara și îi ceru să aibă mașina pregătită.

Yuri trebuia să fie capabil să termine treaba. Iar dacă nu avea să fie în stare, mai erau și alţii ca Yuri.

~~~

După cină, Jet găsi un alt loc cu internet și se logă din nou. Moriarty livrase informaţiile, dar nu-i erau de folos. Nicio internare nu corespundea profilului lui David.

Jet era cu cincisprezece mii de dolari mai săracă și într-un punct mort.

Hackerul fusese de acord să continue urmărirea situaţiei și să o anunţe dacă apare ceva, dar micile șanse de reușită deveniseră și mai mici, iar ea nu mai avea speranţe.
~~~

Căscă și își dădu seama că trebuia să facă rost de o cameră. Nu prea mai avea ce să facă în timpul nopții, așa că îi rămânea doar să aștepte și să vadă ce noutăți aducea ziua următoare.

Unul dintre motelurile de lângă autostradă arăta destul de curat, iar managerul nu părea interesat de amănunte precise precum actele de identitate – era doar bucuros să-i ia banii. Își târșâi picioarele pe scări până la camera ei de sus, cu vedere spre parcare. Despachetă în grabă și făcu un duș lung, încercând să se destindă. Nu avea niciun sens să facă o noapte albă din cauza situației care o preocupa. Spera să îi vină o idee după un somn bun.

Nu-i luă decât cinci ore.

Se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii la ceas, cu inima bătând și cu mintea suprasolicitată. Era convinsă că a găsit o soluție. Întinse mâna spre noptieră și luă o sticlă cu apă, chibzuind care ar fi fost cea mai bună cale de urmat. Nu putea ști dacă avea sau nu dreptate, până când se va lumina de ziuă.

Restul nopții se scurse încet, în timp ce Jet se foi și se răsuci în pat, căutând o poziție confortabilă și se încruntă ori de câte ori privea minutarul ceasului care se rotea prea lent către dimineață.

~~~

Rani Stein își scărpină pielea capului, în timp ce ieșea din modesta lui casă din Haifa. Avea mișcările unui om mult mai în vârstă decât cei treizeci și opt de ani ai săi. Era fiul unui contabil și al unei croitorese și își trăise viața cu preocupări sedentare; lipsa activităților fizice era vizibilă atât la aspectul exterior, cât și la nivelul lui de energie.
~~~

Rani cântărea peste o sută treizeci și șase de kilograme și niciunul nu era mușchi. Problema lui principală era că îi plăcea să mănânce mult. Mai mult decât orice altceva pe lume. Acest lucru își pusese amprenta asupra vieţii lui sociale, făcându-l să fie încă burlac, în timp ce mai toţi tovarășii lui își puseseră pirostriile.

– Bună dimineaţa, doamnă Veldt! strigă amabil către vecina lui, o doamnă focoasă de șaptezeci de ani, care era deja în grădina din faţa casei și încerca să readucă la viaţă o adunătură de plante aflate într-o stare jalnică.

– Bună dimineaţa și ţie, Rani! Cum te simţi într-o dimineaţă așa de minunată?

– Cum nu se poate mai bine, doamnă Veldt! Cum nu se poate mai bine!

Rani își continuă mersul lent și greoi către mașină, o berlină acceptabilă. Când ajunse, deschise ușa, își aruncă servieta pe scaunul de lângă șofer și își făcu loc în faţa volanului.

– Mergi azi și vindecă pe cineva! Mă auzi? strigă bătrâna doamnă în urma lui.

– Da! Puteţi fi sigură de asta! răspunse și el cu un fals entuziasm, apoi trânti ușa si porni motorul.

Ieși în stradă, dând înapoi cu atenţie. Încet și metodic, cum făcea totul în viaţă.

Rani nu observă că mașina aflată la o sută de metri mai încolo pe stradă se alătură călătoriei sale de opt minute către cabinet. Nu ar fi fost îngrijorat nici dacă cineva îi atrăgea atenţia. Rani era genul de persoană care nu purta nimănui pică și care trecuse prin viaţă fără să își fi făcut dușmani. Ultimul lucru pe care l-ar fi crezut posibil era că se află în vreun pericol.

Ajunse la timp pe locul lui de parcare aflat în apropierea clădirii unde își avea cabinetul. Când închise ușa mașinii simți o prezență foarte aproape în spatele lui și se întoarse cât de repede îi permitea gabaritul. În fața lui se afla o tânără femeie de o frumusețe extraordinară, care îl privea cu o expresie neutră.

– Rani?

– Hm, da? Cu cine am plăcerea?

– Ai un minut la dispoziție? întrebă ea, ignorând întrebarea lui.

– Nu prea. Am pacienți care mă așteaptă...

– Atunci voi fi foarte scurtă. Trebuie să știu când și unde l-ai văzut ultima oară pe David, rosti Jet cu blândețe.

Rani nu reuși deloc să rămână inexpresiv.

– David? Nu... nu înțeleg. Despre ce vorbești? se bâlbâi el.

– Îl cunosc pe David, Rani! Suntem... apropiați. Știu că este rănit și știu că ești prietenul lui. Mai știu și că ești doctor.

El se albi la față.

– Nu există nicio lege care interzice să fii doctor...

– Adevărat. Dar David e în pericol și trebuie să îl găsesc.

– Ți-am spus că nu știu ni...

– Termină cu minciunile, Rani! Ați fost colegi de facultate și colegi de cameră. El mi-a spus despre tine. De la el știu astea, îi explică ea.

El păru surprins, dar mai relaxat.

– A! Acel David? El... el ți-a spus toate astea?

– Așa cum ți-am spus. Suntem... apropiați.

Rani înghiți, iar gâtul lui cărnos se legănă ca al unei foci.

– M-a avertizat să nu spun sub nicio formă, nimănui.

Așadar, Rani știa unde este David.

– David nu știa că o să îl caut.

El o fixă, bănuitor.

– Ascultă! Presupunând că aș ști cum să iau legătura cu el... să zicem că aș putea să-l sun sau ceva de genul ăsta. Cine să-i spun că îl caută?

Jet dori o secundă să îl urce cu forța în mașină, dar se răzgândi. Poate că ar fi fost mai eficient să îl convingă cu blândețe. Mai târziu, putea să apeleze la metode mai dure, dacă nu coopera.

– Spune-i că îl caută „îngerul lui". Spune-i cum arăt. Se gândi dacă să spună mai mult, dar hotărî că era suficient. Ne vedem mai târziu, Rani, și ar fi bine să ai un răspuns pentru mine. N-aș vrea să stricăm prietenia, dar o voi face dacă nu îmi spui unde îl găsesc. Ai o oră pentru asta.

El dădu din cap, iar fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare.

Jet se întoarse și plecă, în timp ce Rani se holba la ea cum se îndepărtează. Scutură din cap, mormăind ceva, apoi își pipăi haina, căutând telefonul. Formă un număr și începu să vorbească în șoaptă, îndreptându-se agale către cabinet.

Capitolul 14

Terry Brandt se răsuci cu scaunul său de birou Aeron, marca Herman Miller, apoi se lăsă pe spate și își trecu mâinile peste față. Se ridică gemând ușor, iar proteza piciorului său făcu un clic discret când se îndreptă. Se gândi că trebuia să o ajusteze din nou, în timp ce privea decorurile siropoase din biroul lui. Linoleumul pocni sub picior, în locul unde nu era lipit bine. Îl scotea din minți de fiecare dată și, pentru a mia oară, își puse în minte să îl repare. Luă de pe birou un dosar și își aranjă cravata, înainte să se îndrepte spre sala de conferințe.

Ideala temperatură de 20 de grade Celsius, care se regăsea în această aripă a clădirii de birouri CIA din Langley, era constantă, indiferent de momentul zilei sau de anotimp. Acest lucru îl ajuta la alegerea garderobei – costume de grosime medie, cămăși cu mâneci lungi din bumbac 100%, pantofi Wing Tip[1]. Terry prețuia coerența și simplitatea, iar faptul că avea deja achiziționate toate

---

[1] Pantofi bărbătești din piele, potriviți mai ales la costum, având, ca particularitate, perforații decorative făcute în pielea bombeului (n.tr.)

ţinutele pentru birou şi că nu mai era preocupat în această direcţie pentru tot restul vieţii îi ofereau satisfacţie.

Oliver Cummings îl aştepta. El pătrunse prin uşile sălii de conferinţe cu pasul său inconfundabil, uşor înclinat şi se aşeză la masa ovală din lemn de cireş. Oliver era ca de obicei îmbrăcat cu atenţie: un costum cafeniu, cămaşă albastru pal şi cravată galbenă. Părul negru, ondulat şi grizonant pe alocuri, îi dădea o uşoară asemănare cu Denzel Washington, însă îi lipsea orice urmă de umor sau de farmec al actorului. De o parte şi de alta avea aşezat câte un analist; Oliver se folosea de orice ocazie pentru a-şi trâmbiţa poziţia în ierarhie, târând diverşi angajaţi după el şi obligându-i să asiste la discuţiile interminabile, care ar fi putut fi tranşate în câteva minute, printr-un e-mail.

Terry depuse tot efortul ca să îşi păstreze o expresie neutră, aşteptând răbdător ca Oliver să înceapă şirul întrebărilor. Însă lucrurile nu decurgeau niciodată atât de simplu. Începea întotdeauna cu un discurs lung, în care expunea faptele deja cunoscute de toţi, înainte de a trece la subiectul discuţiei.

În mod surprinzător, de această dată, Oliver se abătu de la modelul consacrat.

– Ce părere ai, Terry, despre situaţia din Belize – asasinatul? începu Oliver brusc, fără pompa obişnuită.

Pe moment, Terry fu luat prin surprindere, dar îşi reveni rapid.

– Încă mai lucrăm la identificarea grupării responsabile. Nu este clar cine este pentru că nimeni nu îşi asumă meritele, dar suspecţii sunt cei obişnuiţi: oameni de afaceri nemulţumiţi, grupări criminale, inamici politici.

– Pe lângă faptul că poate fi oricine, n-am făcut niciun progres în a restrânge cercul suspecților? replică Oliver.

– Mă tem că nu. Am pe cineva care lucrează la asta, dar, după cum bine știi, uciderea unui funcționar mărunt dintr-o văgăună din lumea a patra, din America Centrală, cu greu justifică o investigație de anvergură.

– Și oamenii din teren?

– Avem câțiva informatori ocazionali care ne transmit din când în când noutăți, dar nimic stabil. Este vorba din nou despre priorități și importanță strategică.

Oliver aruncă o privire către analistul din dreapta sa, o doamnă cu aspect de pasăre, cu un păr de culoarea paielor ude și ochii ușor bulbucați, ce indicau posibile probleme cu glanda tiroidă. Doamna își drese vocea.

– Malcolm Foxweather a fost adjunctul ministrului petrolului din Belize. Administrația curentă l-a numit cu aproape patru ani în urmă și se descurca în funcția ocupată. Nu se știa să aibă vreo legătură cu nicio grupare criminală și era un funcționar banal, cu o singură excepție notabilă: avea reputația unui om cinstit, o calitate extrem de rară prin părțile acelea. Cred că suntem toți de acord cu asta.

Oliver gesticulă către ea să se grăbească.

– Uciderea lui este clasată în prezent ca nerezolvată și poliția locală nu are niciun fir. Nu a fost numit un înlocuitor pe postul său.

Închise dosarul și se lăsă înapoi în scaun.

Lui Terry începea să-i displacă încotro se îndreptau discuțiile. De ce își pusese Oliver oamenii să facă săpături în acest caz? Era ceva mai mult în joc și nu își dăduse el seama?

– Da! A fost ultimul om cinstit de pe pământ, fu el de acord. Dar asta nu răspunde deloc întrebărilor de ce l-ar fi ucis cineva și cine a făcut-o.

– Știi că nu îmi place să mă amestec, Terry, începu Oliver cu cel mai reconfortant ton de care era capabil, și nici nu vreau să-ți dau indicații pe teritoriul tău, dar sunt presat să arunc o privire mai atentă asupra acestor împușcături. Belize nu este obișnuită cu o asemenea violență și anumite grupuri din structurile noastre de putere și-au exprimat îngrijorarea că ar putea fi o mișcare a cartelurilor mexicane cu scopul de a destabiliza guvernul pentru a-și face ele intrarea.

Așadar, despre asta era vorba. Laurel Rodgers, șefa lui Oliver, avea o fixație pe carteluri și vedea mexicani conspirând în spatele fiecărui palmier din America Centrală. Nu trebui să facă nimic în săptămâna aceea pentru că efectul de domino s-a văzut în prinderea marilor trofee.

Terry clătină lent din cap.

– Sunt foarte atent la orice posibilă implicare a cartelurilor. Situația de față nu prezintă semnătura lor. A fost un singur glonț curat, fără niciun indiciu. De obicei, când cartelurile iau pe cineva la ochi, îl umplu de plumb. Nu lucrează cu subtilități. Sau îl lasă fără cap, la marginea drumului. Deși suntem atenți și deschiși către orice posibilitate, acesta pare mai degrabă rezultatul unei lupte interne pentru putere. Sau poate fi ceva mult mai banal – un soț gelos cu o pușcă de vânătoare sau cineva care a încercat să-l mituiască și a fost refuzat. Adevărul este că nu știm ce s-a petrecut acolo, dar, sub aspect politic, nu s-a schimbat nimic de la asasinat, așa că, din punctul acesta de vedere, nu poate fi o îngrijorare reală. În plus, Belize

nu este Arabia Saudită. Rezervele lor de petrol sunt mici comparativ cu Mexico sau Venezuela şi sunt depăşiţi de...

– Îți spun încă o dată că nu încerc să intru pe terenul tău.

– Pot să te întreb de ce ai alocat o parte din impresionantul talent al oamenilor tăi unei analize paralele a acestui caz? întrebă Terry, privind-o pe blondă.

– Vreau să fiu convins că au fost verificate toate pistele, Terry. Nimic mai mult. Nu pun la îndoială sârguinţa sau competenţa echipei tale.

Oliver schimbase discursul politic cu cel familiar, cu care Terry era obişnuit. Era conciliant şi evaziv. Un discurs specific unui birocrat de carieră.

– Foarte bine. Mă ocup de asta. Suntem atenţi la desfăşurarea evenimentelor şi explorăm în mod activ fiecare unghi. Mă voi asigura că eşti ţinut la curent cu fiecare pas pe care îl facem. Nu am vrut să te îngrop în detalii, dar, dacă eşti interesat de caz, bineînţeles... propuse Terry.

– Aşa să faci, Terry! Sunt sigur că toată povestea se va linişti curând, dar, între timp, eu sunt strâns cu uşa, iar asta înseamnă mai multă presiune asupra ta. Fără supărare.

În drum spre biroul său, Terry simţea o tensiune în stomac. Dintre toate lucrurile care-i puteau atrage atenţia lui Oliver, de ce trebuia să fie tocmai acesta? Individul era un neghiob şi încă unul periculos. Se ştia că era perfid, iar Terry văzuse cu ochii lui cum putea ajunge să se poarte cu rivalii sau cu subalternii săi.

Terry crezuse că are situaţia sub control, iar acum Oliver intra în scenă ca un elefant în magazinul cu porţelanuri.

Trebuia să-l dezarmeze, dar cu deosebită grijă.

Când ajunse înapoi în birou, încuie ușa, activă telefonul parolat și formă un număr din memorie.

~~~

– Domnule doctor Stein! Aveţi un apel pe linia unu!

Secretara lui Rani folosea întotdeauna un ton temperat, care transmitea liniște și calm.

Rani se încruntă, puse pixul pe masă și împinse într-o parte teancul de fișe și dosare medicale ale pacienţilor. Apăsă nervos butonul telefonului care făcea legătura directă cu secretariatul.

– Sunt cam ocupat acum. Cine este?

– A spus să-ţi transmit că te caută Golda.

Golda era numele mamei sale moarte.

Rani ridică receptorul și preluă linia care clipea.

– La Gabe. Peste cinci minute, spuse Jet.

Gabe era un magazin de delicatese aflat la două străzi distanţă.

Rani începu să transpire. Ura termenele-limită, de orice natură erau, încă de când era copil. Ori de câte ori avea de-a face cu un termen, se simţea ca și cum cineva căuta să-și impună cu forţa voinţa asupra lui și să-l controleze, iar aceste lucruri îl deranjau.

Făcuse doi ani în terapie descoperindu-şi aceste aspecte, împreună cu altele, dar nu găsise o soluție clară pentru ele. Încă le ura și încă îl agita, iar acum, când înţelesese cât de prostesc era să urască termenele, adăugase în amestec și dispreţul de sine – o reflexie a unei erori fatale din alcătuirea personalităţii sale care venea din imposibilitatea de a-și controla apetitul. Abandonă confortul
~~~

biroului, deplasându-şi statura impresionantă către sala de primire.

– Ies să-mi iau un suc. Vrei ceva? îşi întrebă tânăra şi nostima secretară.

– Mulţumesc, domnule doctor, dar nu am nevoie de nimic. Nu uitaţi că domnul Solberg are programare peste cincisprezece minute.

– Cum aş putea să uit de Artie? Revin imediat. Iute ca fulgerul. Ca Ali.

Aruncă în aer câţiva pumni reuşind să semene mai degrabă cu un urs masiv care alungă un roi de albine decât cu celebrul boxer.

Tânăra îşi îndreptă privirea către ecranul calculatorului fără să comenteze.

Rani ajunse la maşină, o descuie şi se asigură că şi-a pus centura de siguranţă înainte de a părăsi locul de parcare. Cu o stradă înainte de destinaţie, când opri să aştepte schimbarea semaforului, încercă unul din dialogurile cu sine pe care le recomandase terapeutul: *Nu ai de ce să fii nervos. Ai tot timpul din lume la dispoziţie. Acesta este filmul tău; toţi ceilalţi sunt spectatori.*

Lumina semaforului se schimbă. Porni, apăsând atent acceleraţia, şi într-un minut ajungea la Gabe.

Rămase afară, întrebându-se ce se aştepta din partea lui, apoi hotărî că ar putea să-şi ia o gustare. Trebuia să mănânce. Nu avea niciun sens să rămână fără energie.

În momentul în care studia selecţia de chipsuri de cartofi din interior, Jet se strecură lângă el.

– Ce ai pentru mine, Rani?

– Nu este în cea mai bună formă, dar vrea să te vadă. Aici ai adresa. Este o cabană într-una din suburbii.

Aparţine familiei mele de câţiva ani. A spus să baţi la uşă în modul cunoscut.

În timp ce ochii îi fugeau în toate părţile prin localul pustiu, îi strecură un bileţel într-un mod pe care doar el îl considera secret.

Jet luă hârtia fără să rostească vreun cuvânt şi o desfăcu.

– Instrucţiuni? Cum ajung de aici? întrebă ea, citind biletul.

Aici luă sfârşit viziunea lui Rani despre cum se desfăşoară o întâlnire clandestină:

– Te îndrepţi către bulevardul principal, mergi trei străzi spre nord şi faci stânga înspre mare. Mergi până ajungi la un supermarket, aflat pe partea dreaptă şi faci dreapta pe strada următoare. Trei străzi mai încolo, ai ajuns. N-ai cum să o ratezi. Rani făcu o pauză şi îi studie chipul. Mă bucur că te-am cunoscut. Mi-ar fi plăcut să fi fost în alte împrejurări.

Încercă să zâmbească.

– Cât de grav e?

– Împuşcat în stomac. A trebuit să intervin rapid şi a fost o operaţie dificilă, dar, cu puţin noroc, se va face bine. Nu aveam la cabinet decât nişte anestezic local. Durerea trebuie să fi fost cumplită...

– Am fost tot timpul impresionată de cât de bine suporta lucrurile astea.

– Nu a fost aşa mereu. În facultate, dacă se tăia când se bărbierea, plângea ca un copil. Rani făcu o pauză. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

– Eşti un prieten bun! Acum, fă-ţi un serviciu, Rani, şi uită că m-ai văzut. Nu spune nimănui despre mine sau

despre David. Viaţa ta depinde de asta. Cei care l-au rănit pe David încă îl caută. N-ai vrea să ajungi amestecat în povestea asta.

Apoi dispăru, lăsând în urmă o mireasmă dulceagă persistentă, de piele proaspăt spălată.

Capitolul 15

Casa nu se deosebea cu nimic de celelalte; era unul dintre numeroasele bungalow-uri din zonă, situat suficient de aproape de plajă, încât mirosul sărat al apei să se facă simţit. Jet parcă maşina pe o străduţă din apropiere, după ce făcu pe furiș o examinare atentă a împrejurimilor. Se asigurase că nu sunt pericole vizibile – mașini suspecte sau trecători dubioși. Spaţiul era un coșmar pentru contrafilaj, având foarte puține locuri care puteau fi folosite ca ascunzătoare și nenumărate clădiri cu unul sau mai multe etaje și cu multe ferestre la care se putea uita cineva aflat la pândă sau un lunetist. Își aranjă pălăria și ochelarii de soare – o pereche nouă, model supradimensionat, cu lentile foarte închise la culoare, apoi porni agale pe trotuar. Trecu de casă și de colţul străzii. Ajunse la un magazin unde intră și cumpără o sticlă cu apă minerală de o jumătate de litru. Când ieși, se opri și bău îndelung, fără grabă, inspectând meticulos zona din spatele lentilelor negre.

Mulţumită de rezultat, se apropie de ușă. Observă din mers minuscula cameră de luat vederi *all season*[1] montată

[1] Pentru toate anotimpuri (în limba engleză) (n.red.)

sub streașină. Lovi ușor ușa de două ori. Făcu o pauză. Apoi dădu o lovitură puternică.

Ascultă cu atenţie, dar nu auzi niciun zgomot înăuntru. Apoi se făcu auzită o voce slabă, dar clară:

– E deschis.

Întinse mâna spre clanţă şi respiră adânc. După trei ani și după ce cutreierase jumătate din suprafaţa pământului, se afla la câţiva paşi de momentul adevărului.

Jet păși în holul slab luminat și închise ușa în urma ei. Vocea lui David se auzi din sufragerie.

– Încuie!

Făcu după cum i se spuse, apoi se îndreptă spre încăperea unde el o aștepta.

Soarele pătrundea prin draperiile subţiri, încadrând silueta lui David. Stătea într-un fotoliu, cu faţa către ea şi ţinea în mână un pistol Glock. Lângă el se afla un monitor pe care rula o aplicaţie cu două ferestre care afișau filmări nu prea clare de la intrare și din spatele clădirii. Jet presupuse că era al lui Rani sistemul de supraveghere de nivel amator. Strânse din ochi şi ridică braţul ca să își dea jos pălăria şi ochii de soare, iar el îi făcu semn cu arma.

– Încetișor!

Jet își scoase ochelarii și îi aşeză pe măsuţa de cafea dintre ei.

– Și eu mă bucur să te revăd, spuse. Acum ce urmează?

– Depinde. Ce te aduce de pe meleaguri atât de îndepărtate?

– Am fost atacată. Am nevoie de răspunsuri.

– Ei bine, atunci avem un punct comun, exclamă el, privind către canapeaua din dreapta ei. Aşază-te! îi spuse cu un ton care suna mai mult a ordin decât a invitaţie.

Jet îl ascultă, apoi îl privi îndelung. Era palid și tras la față, dar dincolo de asta îl recunoscu pe David; era precum și-l amintea de când îl văzuse ultima oară, cu câteva zile înainte de dispariţia ei într-o explozie pe străzile din Alger.

– Cum de te-ai gândit să mă găsești prin intermediul lui Rani?

– Am fost la casa conspirativă. Locul mișuna de poliţie și de armată. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de un prieten, ridică ea din umeri. Și chiar că ai nevoie, după cum se vede.

– Aha!

– Cât ai de gând să mai ţii pistolul acela îndreptat spre mine? Parcă am venit să te ucid.

– Până când mă voi convinge că nu de asta ești aici.

– David, te rog! Dacă voiam să te ucid, o făceam până acum. Știi bine că nu te poţi măsura cu mine în teren. Încercă să zâmbească. Așa că hai să lăsăm prostiile și spune-mi ce se petrece.

David coborî pistolul și îl așeză pe marginea fotoliului. Oftă și închise ochii. Era evident că obosise peste măsură doar pentru că ținuse arma îndreptată spre ea.

– Arăţi groaznic. Cât de gravă e rana?

– Destul de gravă. Am fost împușcat în stomac. În orice caz, presupun că nu-mi trebuiau atâţia metri de intestin. Rani m-a cârpit la loc și spune că o să fiu ca nou în curând.

– Cine ţi-a făcut asta, David?

Clătină din cap.

– Bună întrebare. Am niște bănuieli.

– Am fost în Yemen. Apartamentul lui Rain a explodat

– Ai fost în Yemen? A, deci așa se face că ai știut de casa conspirativă, spuse David, înțelegând rapid.

– Da.

– Am văzut la știri aventurile tale pe insulă. Se pare că ai luat destule scalpuri dacă i-ai făcut să se gândească de două ori dacă e înțelept să vină după tine.

– De asta sunt aici, David. Vreau să aflu cine și de ce este pe urmele mele. Mai vreau să știu și cum au descoperit că sunt în viață. Tu ai fost singurul care știa.

Jet vorbise pe același ton, fără nicio inflexiune, deși acuzația plutea în aer.

David deschise ochii.

– E adevărat. Trebuie să îți cer iertare. Am fost prost și sentimental. Neglijent. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să știu mai bine...

Vocea îi scăzu sub ochii ei, epuizat vizibil de efort. Ultimele cuvinte se pierdură și capul i se lăsă în piept.

Jet se ridică imediat și merse lângă el, strecurând pe nesimțite în buzunarul din spate al pantalonilor cuțitul pe care îl avusese ascuns în palmă, apoi îi așeză o mână răcoroasă pe față.

– Trebuie să te odihnești. Te ajut să mergi în dormitor. Putem continua mai târziu.

El dădu din cap aproape inconștient și Jet îl ajută, sprijinindu-l. Înaintară cu greu de-a lungul holului până în dormitor. Îl așeză cu grijă pe patul nefăcut, împingând din mers suportul pentru perfuzii aflat în drum, apoi îi desfăcu cămașa și, când îi trase mânecile, avu grijă să nu-i smulgă canula pentru perfuzii atașată cu bandă adezivă pe brațul lui stâng. Așeză cămașa pe spătarul unui scaun din apropiere și putu observa gaura lăsată de un

glonț în marginea de jos a acesteia, precum și urma de sânge încă vizibilă după spălare. David deschise ochii cu o grimasă de durere și Jet ridică tubul perfuziei, cu o privire întrebătoare.

El dădu din cap afirmativ.

Jet ataşă tubul în mod corespunzător și deschise picurătorul perfuziei. David închise iar ochii și respiraţia îi deveni imediat mai profundă. Cusăturile de pe partea stângă a abdomenului erau urâte; la fel era și culoarea din jurul lor. Dar abdomenul era doar puţin tumefiat. Observă o seringă și două fiole și ridică una în lumină să poată citi. Morfină. Era pe jumătate goală. Cu certitudine că o administra în perfuzie. Asta explica totul.

Jet reveni în camera din faţă și verifică pistolul – un Glock 23, judecând după încărcătorul de calibru 40. Merse și puse lanţul la uşă. Privi în jur și văzu un scaun în sufrageria micuţă; îl luă și îl fixă sub clanţă.

Ferestrele rămâneau singurele căi de acces, însă, după ce le verifică rapid să fie toate închise, înţelese că nu avea ce să facă mai mult de atât. Trase draperiile, cufundând toate încăperile în întuneric. Deschise uşa frigiderului și, după ce constată că era suficientă hrană pentru câteva zile, reveni în dormitor, aducând pistolul cu ea. Se aşeză pe un scaun capitonat aflat într-un colţ al încăperii și ascultă respiraţia liniștită a lui David. Narcoticul care picura în perfuzie făcea ca efortul respiraţiei să fie insesizabil și ajuta organismul să se refacă după tot ce îndurase.

~~~

Când David se trezi, era deja seară. Jet ridică privirea și îl urmări de la locul ei de observaţie – din scaun.
~~~

David se chinuia să se ridice.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă.

El încuviinţă din cap.

– Am nevoie la baie.

Jet deconectă perfuzia și îl sprijini până la ușă. El o privi îndurerat.

– Mă descurc de aici.

– Te-am mai văzut gol înainte, dar fie. Strigă, dacă ai nevoie de ceva!

Câteva minute mai târziu, ușa se deschise și David păși afară din baie. Părea în continuare foarte slăbit.

– Cum e? întrebă ea.

– Așa și așa. Rani mi-a spus să nu mă dau jos din pat, dar, cum nu am musafiri în fiecare zi, m-am gândit să încerc măcar să te întâmpin...

– Cu un „covor roșu" de calibru 40. Emoţionant!

– A trecut ceva timp.

– Nu chiar atât de mult.

Ajunsese înapoi lângă pat și se lăsă să alunece cu un oftat de ușurare.

– Poţi mânca?

– Rani a spus că natura traumatismului mă limitează la hrană lichidă pentru primele trei zile. Să nu fie prea acidă. Legume și fructe dulci pasate, amestecate cu niște pudră de proteine și cu iaurtul pe care-l are în frigider.

– Pare logic. Are în dulapuri mâncare cât pentru o mică armată, așa că nu ai de ce să-ţi faci griji.

David zâmbi din nou.

– Lui Rani nu-i place să-i fie foame.

– Știu. L-am cunoscut. Îţi amintești?

– Ai dreptate. Îmi pare rău, sunt un pic ameţit.

– Am observat. Dar trebuie să vorbim, David.

– Știu.

– Hai să începem cu cine m-a atacat.

– Aș vrea să știu și eu. Am o bănuială, dar nimic mai mult.

– Vrei să mi-o împărtășești?

David se întinse și reconectă singur perfuzia.

– Mai târziu. Trebuie să mă mai gândesc puțin... dar cei care au venit după mine vorbeau rușește. L-am auzit pe unul dintre ei cerând ajutor.

– Rușește?

– Știu. Nu prea are sens. Dar va avea.

– Va avea?

David dădea semne de epuizare din nou.

– Vrei, te rog, să schimbi tu punga perfuziei, când vezi că se termină? Probabil că va fi peste câteva ore.

– Ce făceai dacă nu eram eu aici? întrebă ea.

– Rani trece pe la mine, după serviciu. Îl aștept diseară, pe la șapte.

Tocmai atunci se auzi ușa de la intrare. Cineva o împingea, încercând să intre.

Jet apucă pistolul și se năpusti în sufragerie. Privi rapid spre monitor și văzu că pe verandă, la ușă, era Rani.

– Vin acum, strigă ea.

Se îndreptă spre intrare, ascunzând pistolul la brâu și acoperindu-l cu bluza. Îndepărtă scaunul și trase lanțul.

În următoarele secunde, Rani își făcu loc înăuntru cu o sacoșă de cumpărături într-o mână și geanta cu instrumentele medicale în cealaltă.

Jet luă în tăcere sacoșa de cumpărături din mâna lui și merse cu ea în bucătărie, în timp ce el își continuă drumul spre dormitor.

Reveni, câteva minute mai târziu.

– Cum este? întrebă ea.

– Se vindecă. Există încă risc de infecţii şi ar trebui să nu facă efort mai mult decât e necesar în următoarele patruzeci şi opt de ore. Vestea bună este că e într-o formă fizică de excepţie.

– Cât timp o să mai aibă nevoie de morfină?

– Aş putea reduce dozajul începând de mâine. Durerea este insuportabilă în primele douăzeci şi patru de ore după operaţie. Apoi ar trebui să devină tolerabilă. Nu uita că a trebuit să-i tai o parte din maţe.

– Acesta este termenul medical?

Rani zâmbi.

– Nu prea mai am cu ce să îl ajut acum. Trebuie să aşteptăm. Timpul va decide. Pariul meu e că se va face bine. Rani bău un pahar cu apă în bucătărie, apoi se îndreptă spre uşă. Mă întorc mâine. Sună-mă dacă face febră – ar putea fi semn de infecţie şi trebuie urmărită îndeaproape. În afară de asta, încearcă să-l ţii liniştit, să se odihnească.

– Mai pot face şi altceva?

Ajuns lângă uşă, Rani se încruntă, în timp ce o deschidea şi păşea afară.

– Roagă-te!

Capitolul 16

A doua zi de dimineaţă, Jet pregăti micul dejun pentru ei amândoi: un mix de banane, lapte şi iaurt, pe care îl duse în camera lui David. El era încă ameţit, dar privirea îi era mai limpede. Îşi sorbiră hrana în linişte, apoi Jet duse paharele goale în bucătărie şi se întoarse.

– Rani a spus că trece şi azi pe aici, să vadă cum îţi merge.

– Îmi amintesc.

– Îţi aminteşti şi că ai zis că-mi vei spune ce naiba se întâmplă?

– Parcă. Partea aia e un pic neclară.

– Îţi repet, în speranţa că te va ajuta: cineva a încercat să mă ucidă pe insula unde locuiam şi nu ştia nimeni, în afară de tine, unde este casa mea. Am omorât nouă dintre ei, dar apăreau mereu alţii. Mi-am dat seama că tu erai singurul care le-ar fi putut spune unde locuiesc, aşa că am mers în Yemen să îl găsesc pe Rain. El era singurul membru al echipei cu care aveam o şansă să mă întâlnesc. Am ajuns acolo chiar în momentul în care era ucis, dar nu înainte de a fi apucat să transmită avertismentul „Întoarce-te la bază". După aceea m-am strecurat în Israel pentru

a descoperi că și tu ai fost atacat. Îți este de folos ceva din toate astea?

David o privi și dădu din cap.

– La început, am crezut că celula teroristă în care se infiltrase Rain a fost cea care l-a ucis. Acum, nu mai sunt așa sigur.

– De ce?

– Pentru că cineva i-a ucis pe ceilalţi membri ai echipei după șase zile de la uciderea lui.

Jet făcu ochii mari.

– Toţi au murit? Absolut toţi?

– Exact! Cineva a eliminat un grup care nu exista oficial și despre care doar o mână de oameni de la vârf știa. Am aflat despre ceilalţi în timp ce primeam informaţii despre Rain. Pare să fi fost o lovitură organizată și executată de profesioniști. David făcu o pauză și se încruntă. Nu știu cum au dat de ei. Locaţiile și identităţile lor erau secrete.

– Dumnezeule...

– Apoi au venit la mine. La o casă conspirativă pe care nu o știa nimeni. Înarmaţi până în dinţi. Am avut noroc că am scăpat. Planul era să fiu ucis. Am omorât câţiva, dar doi dintre ei au supravieţuit. Așadar, ei știu că și eu sunt încă în viaţă.

– Și nu ai nicio idee cine sunt oamenii aceștia?

– După cum am mai spus, singurul lucru pe care îl știu cu certitudine este că unul dintre cei care au încercat să mă omoare era rus. Probabil că era toţi, pentru că l-am auzit vorbind prin staţie cu ceilalți în limba rusă. Tu ai reușit să-i vezi pe cei care au venit la tine?

– Este posibil să fi fost tot ruși. Caucazieni.

– Așadar, se potrivește, însă nu înseamnă că guvernul rus încearcă să ne elimine. După căderea blocului sovietic, numeroși foști agenți Spetsnaz s-au implicat în activităţi mercenare și reprezintă încă una dintre cele mai generoase resurse din lume pentru astfel de servicii.

– Cum rămâne cu noi?

– Trebuie să mă mai întremez ca să pot ieși în lume şi să îmi întind antenele către contactele mele din afara organizaţiei. Dar nu pot exclude nici posibilitatea ca echipa să fi fost eliminată de cineva din interior.

– De ce ar vrea să ne omoare agenţia pentru care am lucrat cu toţii?

– Nu știu. Dar cea mai simplă metodă prin care cineva se poate asigura că nu lasă urme ce pot deveni problematice este să distrugă proiectul definitiv, cu personal cu tot.

– Ai avut vreo bănuială că s-ar putea întâmpla așa ceva?

– Nu. Dar au existat dintotdeauna probleme dificile când vine vorba despre echipă, precum folosirea unor asasini pe teritoriu străin, uneori chiar pe teritoriul unor ţări pașnice... Ei bine, să spui că nu te-ai simţit stânjenit, ar fi o minciună. Descoperirea noastră ar fi fost un dezastru pentru administraţia curentă, dar și pentru întreaga naţiune. Mă pot gândi la destui oameni care ar dormi mult mai liniștiţi dacă noi n-am mai exista. Să fie Mossadul în spatele poveștii? Se poate să fi fost ei? Orice este posibil în domeniul acesta de activitate. Ar trebui să știi asta. David dădea iar semne de oboseală; pleoapele îi căzeau, grele, peste ochi. Se forţă să rămână treaz.

– Rămâne întrebarea de unde au știut că eu trăiesc. Cum au știut unde să mă caute, spuse ea încet.

– Apartamentul meu a fost jefuit cu o lună în urmă. Eu eram plecat de o săptămână într-o operaţiune. Nimeni nu știa de existența apartamentului. Nimeni. Îl aveam de șase luni și îl închiriasem în baza unui act de identitate fals. În orice caz, vecinul meu a chemat poliția și, până să ajung eu înapoi, o grămadă de oameni s-au perindat prin apartament: tehnicienii criminaliști, poliția, hoții. Cred că așa au obținut informațiile despre tine și despre ceilalți. Bănuiesc că există o cârtiță în agenție... dar nu exista nicio informație despre faptul că trăiești sau despre locația ta. Jaful este singurul răspuns pe care îl am.

– De ce n-ai încercat să mă avertizezi?

– Nu mi-a trecut prin cap. Au luat foarte puține lucruri: casetofonul, niște bani și un laptop. Nu lipsea altceva. Problema este că nu mă gândeam la tine când au dat lovitura.

Jet ocoli patul pentru a-l privi drept în ochi.

– Ce au aflat?

– Au găsit cartea poștală pe care mi-ai trimis-o. O păstram. Am fost un prost sentimental. O aveam pe frigider. Presupun că au făcut fotografii peste tot – știi cum merge treaba, apoi au reușit să spargă laptopul. Era criptat la nivel militar, teoretic impenetrabil, dar, cine știe?

– Ai păstrat cartea poștală? Dar nu scria nimic.

– Știu. Și nici în calculator nu aveam nimic legat de operațiuni. Dar cred că au rămas niște fișiere de când lucram la înscenarea exploziei în care ți-ai pierdut prematur viața. Este singura pistă care are un sens. Sunt singurul care știa despre tine și nu am spus nimănui nicio vorbă. Totul se reduce la cineva care a înscenat un jaf și a alocat resurse inimaginabile pentru găsirea unei femei moarte…

Jet fixa un punct pe perete și avea mintea în altă parte.

– ...Ca să o ucidă, spuse David, apoi închise ochii, epuizat.

– Știu un grup și un singur om care este rus şi care ţi-ar dori moartea cu atâta îndârjire. Dar de ce i-ar ucide pe ceilalţi din echipă? Asta nu înţeleg.

– Cine, David? La cine te gândești?

– Mikhail Grigenko. Este un oligarh rus. Are miliarde. Practic, este sinonim cu industria petrolieră din Rusia și cu mafia rusă. Dar nu avea cum să știe despre echipă şi nu avea niciun motiv să-i ucidă. Pot să înţeleg că ne-ar fi vrut morţi pe tine şi pe mine, dar nu şi pe ceilalţi...

– Nu înţeleg de ce ar vrea acest Grigenko să mă omoare? Ce i-am făcut? Am lucrat în Rusia o singură dată, cu ocazia salvării acelui diplomat din mâinile extremiştilor. De ce m-ar căuta mafia sau cine știe ce petrolist miliardar și de ce ar depune asemenea eforturi să mă găsească, cu atât mai mult cu cât se ştia că sunt moartă? Nu are niciun sens.

– Niciodată nu cunoști toate amănuntele unei operaţiuni. În cazul tău, un detaliu este relevant și explică totul. Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme, dar atunci nu era necesar să știi.

Jet îi luă mâna între ale ei. Palma îi era transpirată – avea nevoie de odihnă ca să prindă puteri. Îi atinse fruntea; bine că nu avea temperatură.

– Ce nu mi-ai spus? întrebă.

– Operaţiunea din Cecenia. Cel pe care l-ai executat la vila de lângă Grozny.

– În dosar se spunea că era implicat în livrarea de armament de distrugere în masă către Al-Qaeda – arme nucleare și biologice, dacă îmi amintesc bine.

– Corect! Cu asta se ocupa și ordinul de execuție a fost aprobat la cel mai înalt nivel guvernamental. Nu a fost nicio greșeală...

David nu-i spunea tot. Ea știa că el nu o făcea niciodată. Așa era el; segmenta și separa informațiile pentru a comunica doar ceea ce era necesar de știut.

Îl îndemnă să continue.

– Și?

– Era fratele geamăn al lui Grigenko.

Capitolul 17

Un avion Falcon 7 aştepta lângă terminalul pentru aparatele private al aeroportului Vnukovo 3, care semăna mai mult cu un birou şi o sală de aşteptare. Opt bărbaţi cu expresii dure şedeau în tăcere, aşteptând să le fie încărcate bagajele. Feţele lor erau inexpresive, ca săpate în piatră. Erau veterani ai trupelor de elită Spetsnaz GRU şi acum făceau parte dintr-o armată de mercenari profesionişti.

La sfârşitul unei zile în care soarele apunea fără să fi reuşit să încălzească Moscova, fulgi uşori de zăpadă pluteau sub cerul întunecat. O limuzină de lux Mercedes îşi făcu apariţia lângă trotuarul din faţa clădirii şi din ea coborî un bărbat slab, îmbrăcat într-un costum scump, făcut pe comandă. După ce îi deschise portiera, şoferul îl adăposti sub umbrelă.

Perechea se îndreptă spre uşile de sticlă care permiteau accesul în zona de aşteptare. Yuri intră, iar şoferul se întoarse la maşină.

Yuri îşi lovi palmele între ele ca să le încălzească, apoi scutură câţiva fulgi răzleţi de pe umeri şi păşi în sala de aşteptare, privind către bărbaţii de acolo.

– Domnilor, veţi decola în cincisprezece minute și veți face o singură oprire pentru alimentare în Halifax, Noua Scoţie. S-au făcut toate pregătirile necesare pentru sosirea voastră în Belize. Veţi avea arme de proveniență locală – America Centrală nu duce lipsă de arme, așa că totul a fost pregătit. Temperatura este de treizeci și două de grade și umiditate de șaptezeci la sută; înseamnă că o să vă bucuraţi și de o vacanţă la tropice cu această ocazie. Nu uitaţi regulile: nu socializaţi cu localnicii, nu părăsiţi tabăra decât cu permisiune și nu vă implicaţi în conflicte de niciun fel. După ce intraţi, vreau să părăsiţi locul imediat ce aţi rezolvat treaba. Acesta a fost instructajul. Aveţi întrebări?

Bărbaţii rămaseră tăcuţi și neclintiţi. Conducătorul lor dădu din cap.

– Nu cred că e necesar să subliniez cât de importantă este această operaţiune. Sunteţi cei mai buni. Aţi fost aleși pe sprânceană. Plata este dublă față de tariful vostru obișnuit. Mâncaţi și beţi cât poftiţi în avion, dar odată ce ajungeţi la sol, veţi rămâne sobri până la încheierea misiunii. Pavel, ai de spus ceva? întrebă Yuri, privind către conducătorul grupului.

– Este în regulă. Aţi auzit ce-a spus. E timpul pentru îmbarcare.

Luptătorii se ridicară și fiecare se aplecă pentru a lua de jos un sac mic și negru, ce conținea schimburile pentru o săptămână. Nu aveau arme la bord – nu doreau să rişte la control. Conducătorul grupului le făcu un semn din cap, ușa către pistă se deschise și oamenii ieșiră unul după altul, alergând spre avion în aerul rece al nopţii.

– Sună-mă, când aterizaţi. Vă urmez cu cel de-al doilea grup, îi spuse Yuri lui Pavel, apoi îi strânse mâna.

Pavel încuviinţă cu o mișcare a capului, frecând cicatricea de pe gât – o amintire roșie din Afganistan care încă pulsa după atâția ani.

Yuri îi urmări cum urcau scările către fuzelajul avionului particular. Câteva minute mai târziu, avionul se îndrepta spre decolare pe pista a cărei zăpadă fusese recent curăţată de un plug. Deplasându-se încet, ajunse în capătul pistei şi acum aștepta permisiunea pentru decolare.

Motoarele porniră și spulberară zăpada din spatele avionului, apoi se năpusti pe culoarul îngust și, înainte de a fi parcurs trei sferturi din distanţa pistei, se înălţă amenințător spre cer. Aripile lăsau în urma lor dâre albe de abur. Avionul continua să se ridice neabătut, cu luminile clipind, până când dispăru cu totul dincolo de nori.

Yuri scoase din buzunar un telefon parolat şi formă un număr. Grigenko răspunse imediat.

– Primul grup a pornit, domnule.

– Foarte bine. Ai noutăţi cu privire la cealaltă chestiune? întrebă Grigenko.

– Oamenii noștri din cadrul serviciilor secrete ale Israelului caută peste tot, dar până în prezent nu avem nimic nou. Nu a fost internat în nicio clinică. Ştiţi... ar putea să fie mort, sugeră Yuri. După spusele celor care au supravieţuit, a fost rănit grav.

– Nu cred că avem noi norocul ăsta. Trăiește și este încă acolo. O simt până în măduva oaselor, tună Grigenko.

– Continuăm căutările cu presupunerea că este în viaţă. Am mai detașat încă patru oameni în Israel, astfel încât să ajungem în câteva minute la el când vom afla unde este.

– Și femeia?

– Acolo este mai problematic, deşi nu are nicio influență asupra operaţiunii noastre. A dispărut de pe radar. Dacă este încă pe insulă, atunci trăiește într-o peșteră; a reușit să scape de oamenii noștri, dar și de poliție. Nu cred că este rentabil să menţinem căutarea activă. Propun să o punem pe lista de supraveghere şi să așteptăm să iasă la suprafaţă. Dacă va ieși vreodată.

– Credeam că am fost foarte clar, Yuri. Alocă orice resurse, dar vreau să mi-o aduci. Nu există „să renunţăm". Nu mă interesează cât durează sau cât costă. Vreau să se ocupe de asta oameni care să n-aibă alt scop în viaţă. Să nu mai scape a doua oară.

Yuri se gândi la ce ar fi putut să-i răspundă. I-ar fi putut aminti câţi oameni sunt pe suprafaţa pământului și ce șanse infime erau să-i poată da de urmă în acele condiţii – era vorba despre un agent foarte bine antrenat, care știa că este urmărit și care se putea ascunde oriunde în lume. Ar fi putut să-i spună că șansele să-i dea de urmă erau mai mici decât probabilitatea de a te lovi fulgerul de două ori. Însă putea să cheltuiască în continuare banii oligarhului – câteva milioane de dolari pe an, din care patruzeci la sută era profitul care intra în buzunarul lui.

– Desigur, domnule! Cei mai buni oameni ai mei se ocupă de asta. Este doar o chestiune de timp. Indiferent ce trebuie făcut, vom face.

– Asta voiam să aud.

Legătura se întrerupse și Yuri zâmbi. Trăsăturile neobișnuite ale feţei aveau o expresie reptiliană.

~~~
~~~

Jet își petrecu dimineața încercând să intre în rețeaua digitală a Mossadului. Folosi datele lui David pentru acces. Lucrurile erau puțin ușurate deoarece parola lui era încă funcțională. Descoperi că nivelul la care i se permitea accesul depășea sfera lui acțiune, dar nu era suficient pentru informațiile pe care ea le căuta.

Unul dintre cele mai mari obstacole era acela că nu exista nicio înregistrare cu privire la echipă. Notițele criptate ale lui David, formulate suficient de ambiguu încât să nu poată oferi informații clare nici în cazul în care ar fi fost descifrate, erau singurele elemente de la care putea să pornească, dar nu erau clare.

Se hotărî să înceapă cu descrierea internă a atacului asupra casei conspirative și descoperi rapid că relatarea era de fapt raportul poliției la care se adăugau puține propoziții succinte scrise de ofițerul care se ocupase de caz. Prezentarea era cât se poate de generală și evita identificarea lui David sub altă formă decât „locatarul".

Nu obținu nicio informație nouă. Putea doar să-și facă o idee despre felul în care gândea agenția.

Raportul includea o anexă care prezenta observațiile unui director adjunct cu privire la motivele atacului. Acesta afirma că, cel mai probabil, fusese vorba de un soi de represalii. Nu oferea alte detalii.

David îi oferise mai multe piste, însă accesul îi era refuzat mai peste tot; era forțată să spargă sistemul, dar asta însemna efort și timp. Mascase IP-ul calculatorului ca să nu-i poată fi descoperită locația; nu se temea că li se putea da de urmă, ci de faptul că putea declanșa o alertă în sistem, care i-ar fi blocat accesul.

Se lăsă pe spătarul scaunului și își roti capul pentru a-și relaxa mușchii gâtului tensionați din cauza orele de încordare. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar ști ce caută.

David își făcu apariția și Jet sări în picioare. Era foarte palid. Făcuse un efort uriaș să ajungă singur până acolo.

– N-ar fi trebuit să te dai jos din pat.

– Știu, dar mi-a venit o idee și o să am nevoie de calculator. Ești în sistem?

– Da. Dar nu pot spune că am găsit ceva care să ne folosească.

– Lasă-mă o jumătate de oră! N-o să mor dacă stau aici.

– Ba, s-ar putea. Jet văzu expresia neclintită de pe fața lui. Uite ce-ți propun: facem un compromis. Mergi înapoi în pat și eu îți aduc calculatorul acolo. Internetul este wireless, așa că îl vei putea folosi și de acolo.

Îl ajută să ajungă înapoi în dormitor, apoi îi aduse laptopul. După ce îi arătă ce aflase până atunci, îl lăsă să-și vadă de treabă și ea merse să facă un duș.

După patruzeci de minute, David o strigă. Se ridică de la masa din sufragerie, unde își peria părul umed, și merse la el. Îl găsi pe pat, cu o expresie mult mai plăcută decât cea cu care îl lăsase.

– Cum te simți?

– De parcă m-ar fi lovit un cal cu copita în stomac.

– Nu trebuia să te fi dat jos din pat. A fost o prostie.

– De fapt, mă simt puțin mai bine. Am întrerupt morfina de dimineață și gândesc mai limpede. Foarte curând o să renunț complet la ea.

– Știi că urăsc medicamentele. Apropo, cât de intensă e durerea?

– Pe o scară de la unu la zece, e un șase. Ieri era nouă. Mă aștept să scadă rapid de aici înainte, ca să mă pot deplasa. Nu putem rămâne aici la nesfârșit.

– Unde te gândești să mergi? Vreau să spun, cum poți să pleci când asasinii sunt pe urmele tale și tu nici nu știi în cine poți avea încredere...

– N-am ajuns până acolo.

– Înțeleg. Vrei un *smoothie*? Am căpșuni și banane.

Știa că n-avea sens să îl întrebe ce aflase pentru că el îi va spune când avea să fie pregătit.

– Cred că o să vomit dacă mai pun gura pe sucul de banane.

– OK. Atunci o să fac doar din căpșuni. Vrei să te ajut să ajungi la baie?

– Nu. Cred că mă descurc singur. Te strig dacă alunec și-mi rup șoldul.

Jet zâmbi la încercarea lui de a glumi.

– Nu mai ești tânăr, bietul de tine! Ai grijă!

– Foarte amuzant. Tonul lui se schimbă. Îți mulțumesc că ai grijă de mine, în situația în care mă găsesc. Nu erai obligată să rămâi.

– Unde să mă fi dus?

– În orice loc în care nu sunt eu. Nu ai niciun motiv să nu pornești iar de la zero. Oficial, tot moartă ești.

Jet oftă.

– Nu. Nu pot. Pentru că aș privi mereu peste umăr. Nu pot trăi așa. Atunci, după evenimentele din Alger, am crezut că am lăsat totul în urmă. Presupun că a fost o iluzie.

– Am spus deja că îmi pare rău.

– Nu te învinovățesc pe tine, David! Șansele ca o persoană să își dea seama că încă trăiesc, dar mai ales să afle unde sunt, erau minuscule.

– Dar ar fi trebuit să fiu mai prevăzător, spuse el cu amărăciune.

Jet îl privi.

– Sinceră să fiu, da. Ar fi trebuit să fii așa – nu erai tu cel care spunea mereu să mă gândesc la ce e mai rău și că acela este scenariul optimist? Dar ce-a fost, a fost. Sunt în Israel și sunt bine, așa că nu s-a întâmplat nimic ireparabil. Dar nu o să fug și nu o să mă ascund de ticăloșii aceștia, David. Dacă vor război, le dau război. La cum stau lucrurile, este care pe care și eu nu am de gând să pierd. Tu mă cunoști foarte bine. Acum, că am fost atrasă înapoi în lumea aceasta, nu renunț așa de ușor.

– Știu. Dar nu trebuie să ne avântăm cu lecțiile făcute doar pe jumătate. Trebuie să aflăm de ce au ucis întreaga echipă. O acțiune de răzbunare împotriva ta nu justifica asta și până nu avem toate datele, e imposibil să știm dacă facem pașii potriviți.

– Vrei să spui că nu aș putea să-i omor pe toți și să-l las pe Dumnezeu să-i sorteze la final?

– Cam așa ceva.

– Nu mai ai niciun haz de când te-au împușcat.

– Am auzit că poate fi un efect secundar.

Se priviră unul pe altul câteva minute lungi.

– Tu nu te-ai gândit niciodată să ieși din joc, David?

– Mă tem că nu e atât de ușor. Spre deosebire de tine, eu nu lucrez în teren ca să pot înscena o explozie și să resetez ceasul.

– Dar te gândești la asta?

– Sigur. Dar apoi mă gândesc și la ce voi face după ce încetez activitatea de aici, presupunând că aș reuși să mă retrag. Nu am pe nimeni. Nu am alte competenţe. Nu am la ce să revin. În momentul acela beau ceva și încetez să mai visez că sunt altcineva decât cel care sunt și mă întorc la treabă.

– Ești grav rănit acum. Ce s-ar întâmpla dacă n-ai mai reveni? Ar fi ca și cum ai fi fost ucis și aruncat în mare, cu un pietroi legat de glezne? Poate că asta este o ocazie bună...

El scutură din cap, deși admitea punctul ei de vedere.

– Ar putea fi cum spui. Dar numai după ce înţelegem ce se petrece. Și eu sunt la fel ca tine – nu vreau un viitor în care mă aștept să fie descărcat un Uzi către mine din mașina care se opreşte lângă a mea. Aia n-ar fi viaţă. Amândoi știm asta. După ce avem piesele lipsă și dacă totul se potrivește, atunci, da, putem vorbi despre asta. Nu Mossadul mă îngrijorează; le cunosc capacităţile și știu cum să fac astfel încât ei să nu-mi mai dea de urmă niciodată. Problema este ceea ce nu cunoaștem, explică el.

Jet se apropie și se așează lângă el.

– În regulă. Dar după ce se termină totul, ce facem, David? Dacă amândoi suntem ca și inexistenţi pentru lume, am putea merge oriunde și am putea face orice. Poate, în Indonezia; ne-am retrage pe o insulă și am rămâne acolo pentru totdeauna. Ezită un moment. Nu e obligatoriu să fie o lume în care să te întorci. Ne era bine împreună, îţi amintești? Când a trebuit să părăsesc echipa, cel mai mare regret al meu – de fapt, singurul meu regret – a fost acela că nu voi mai fi niciodată cu tine.

David nu spuse nimic timp de câteva bătăi de inimă, însă tremurul pleoapei îl trădă.

– Îmi amintesc. Și, da, ne era bine împreună! Cel mai bine. Nu știi cât de greu mi-a fost să te las să pleci...

Jet îi luă mâna în ale ei, șezând în tăcere.

Rămaseră în tihnă, lăsând câteva minute să treacă, până când Jet oftă, se ridică și îl sărută blând pe frunte.

– Fă-te bine, David! Toate celelalte se vor aranja de la sine.

El încercă să zâmbească, dar ochii îi erau umezi.

– Lucrurile se aranjează întotdeauna, nu-i așa?

Jet duse calculatorul înapoi în sufragerie. Cu mintea plină de posibilitatea unui viitor nou și diferit, era mai motivată ca niciodată să găsească răspunsuri. Un viitor alături de David.

Mai era posibil după trei ani? Se întâmplaseră prea multe? Oamenii se schimbă. Era o nebunie să creadă că ar putea, pur și simplu, să reia lucrurile de unde le lăsaseră și să-și facă o viață împreună?

Poate că era.

Însă ea învățase cu mult timp în urmă că totul se putea încheia într-o clipă, iar prețul călătoriei, indiferent cât dura, era nerambursabil. Dacă universul le dădea o nouă șansă, ar fi fost o nebunie s-o ignore. Și văzuse în ochii lui că fusese sincer când a recunoscut că i-a fost greu s-o lase să plece.

Poate că era destul. Erau doar ei doi în povestea asta. Jet nu vedea niciun motiv pentru care el n-ar fi putut rămâne ascuns. Putea să lase întreaga lume secretă și urâtă în urmă, pentru totdeauna. În ceea ce privește Mossadul, informațiile pe care le aveau arătau că el fusese rănit grav

şi că pierduse foarte mult sânge. Dacă nu revenea în atenţia lor, putea foarte bine să însemne că nu supravieţuise.

Mai rămânea faptul că ea se logase folosind datele lui, dar acest lucru nu avea să se repete. Puteau să creadă că fusese chiar David, care, rănit mortal în urma atacului, încercase să afle cine dorise să-l omoare.

Apoi avea să dispară. Şi povestea lua sfârşit.

Nu era un scenariu perfect, dar ar fi putut funcţiona.

Însă decizia îi aparţinea lui David.

Capitolul 18

Fusese o zi cu umiditate ridicată, iar noaptea care-i urma era la fel. Odată cu lăsarea nopţii, copacii şi vegetaţia excesivă dimprejur fremătau, stârnind creaturile junglei să mişune în căutare de hrană sau să devină ospăţ pentru altele.

Orașul se liniştise acum. Clădirile birourilor guvernamentale erau închise, iar soarele apusese dincolo de dealuri. Guatemala era la doar patruzeci de kilometri spre vest, însă părea la mare depărtare. Traficul se redusese la câte o maşină ocazională care-şi croia drum pe străduţele înguste. Toţi localnicii erau acasă cu familiile lor, stând în jurul mesei.

Sir Reginald Percy luase o cină uşoară pe la ora şapte, după cum îi era obiceiul: peşte la cuptor, garnitură de fructe din partea locului și nelipsitul *dirty rise*[1], aromat și cu multe boabe de fasole. Citise câteva rapoarte, se uitase o jumătate de oră la ştiri prin satelit ca să afle ce se mai petrecea prin lume, apoi se pregătise pentru şedinţa

---

[1] „Orezul murdar“ este o mâncare tradițională creolă obținută din orez alb care „se murdărește“ la gătit, prin amestecarea cu bucăți mici de carne de porc, vită sau pui, ardei gras, țelină și ceapă etc. (n.red.)

obișnuită de înot de dinainte somnului. Își târî papucii pe plăcile grele de gresie, care acopereau podelele reședinței guvernatorului general. Făcu un semn către menajeră, în timp ce mergea fără grabă către terasa din spatele casei, unde se găsea una dintre puținele piscine private din Belmopan – un beneficiu rezervat exclusiv reprezentantului Majestății Sale în Belize.

Echipajul său de pază se schimbase cu două ore mai înainte, iar acum, cei trei care alcătuiau schimbul de noapte erau în partea din față a casei. Patrularea incintei se afla la loc de frunte între cele mai plictisitoare îndatoriri din carierele lor. Nimic nu se întâmpla vreodată în Belmopan. Guvernatorul general era mai mult o marionetă; nu juca vreun rol activ în conducerea statului, deși era însărcinat cu alegerea și numirea prim-ministrului și a cabinetului acestuia. De asemenea, era mijlocul prin care Marea Britanie își făcea cunoscută dorința.

Ultimele săptămâni fuseseră tensionate din cauza unui asasinat straniu, ce se petrecuse la nici un kilometru distanță de locul unde se afla el acum – o crimă rămasă nerezolvată, deși erau vehiculate numeroase teorii cu privire la motivele unei asemenea execuții publice. Crima brutală și inexplicabilă zguduise orașul de douăzeci de mii de locuitori și, de când se petrecuse, deveni o sursă inepuizabilă de speculații. Nu exista nicio pistă viabilă și devenea din ce în ce mai puțin probabil că va fi rezolvată vreodată. Într-o țară cu efective polițienești reduse și copleșite de lupta neîncetată cu valul de infracțiuni comise de grupările traficanților de droguri și de violențe specifice, asasinatul primise o atenție concentrată, deși neinspirată, timp de o săptămână întreagă

din partea comisariatului local, apoi se alătură teancului de cazuri nerezolvate.

Până în urmă cu zece ani, cea mai mare parte a violenţelor înregistrate în mica naţiune a Americii Centrale era alcătuită din agresiuni domestice, câte un jaf care nu mersese conform planului şi încăierări la baza cărora se afla de obicei o femeie. Se mai petrecea şi câte o crimă, dar de obicei se încadra într-unul din tiparele cunoscute, iar poliţia nu avea decât să caute câte un tovarăș mai nervos sau să se uite pe listele cu cei care îşi duceau traiul profitând de pe urma altora.

Însă, odată cu creşterea valului de infracţiuni din Mexic, cauzată de proliferarea cartelurilor, violenţa se revărsase dincolo de graniţe, infectând această ţărișoară idilică. Avea numai trei sute de mii de locuitori şi fusese lovită de criza economică ce distrusese turismul şi lăsase fără perspective de angajare o întreagă generaţie de tineri. Mulţi dintre aceştia se dedaseră infracţiunilor, ajungând la dispute teritoriale care degenerau rapid în omoruri. Violenţele dintre găşti, necunoscute în anii nouăzeci, deveniseră cu repeziciune cea mai răspândită ameninţare în noul mileniu. Nu trecea o zi fără ca alte cadavre să-şi facă apariţia plutind pe vreun râu sau descompunându-se în vreun şanţ.

În timp ce deschidea uşile glisante, Sir Reginald îşi întinse ligamentele pentru a-şi încălzi muşchii pentru înot – era exerciţiul său fizic preferat, cel care îl menţinuse sănătos şi în formă până la cei peste şaptezeci de ani ai săi. Înota câte o oră în fiecare seară din timpul săptămânii, fără excepţie, apoi se retrăgea să citească puţin, înainte de culcare.

Se opri să contemple întinderea pustie din spatele reședinței guvernatorului general. Era separat de aceasta printr-un zid cu o înălțime de aproape doi metri. Luminile orașului străluceau în întunericul nopții, în timp ce el își continuă încălzirea cu câteva genuflexiuni. Poalele halatului de mătase măturau bordura de piatră din jurul piscinei. Era o *cantera*[1] de culoarea piersicii, importată, la cererea lui, din Mexic, datorită proprietăților ei termice. Oricare altă suprafață ar fi fost încinsă acum, după ce a înmagazinat toată căldura soarelui de peste zi, dar cantera rămânea răcoroasă și nu regreta cheltuielile suplimentare pentru importul ei – o jumătate de camion, tocmai din Puebla.

Cada cu hidromasaj anexată piscinei își unduia deja valurile înspumate. Sistemul ei era pornit conform orarului prestabilit astfel încât, la ora potrivită, să fie pregătită pentru momentul lui de relaxare. Lăsă halatul să-i alunece de pe umerii plăpânzi, îl așeză atent pe șezlongul din lemn de tec, apoi se îndreptă către panoul de control al iluminatului. Apăsă butoanele, dar acestea nu răspundeau comenzilor. În întunericul nopții, apa era precum cerneala. Era un lucru bun că fundul piscinei avea culoarea neagră pentru că reținea căldura – nu era nevoit să apeleze la sistemul de încălzire aproape deloc, decât cu excepția puținelor luni de iarnă. Apa avea tot timpul temperatura potrivită. Totuși problema iluminatului îl irita; va trebui să îl cheme a doua zi pe Virgil, tehnicianul însărcinat cu întreținerea, ca să verifice sistemul. Era

[1] Tip de piatră vulcanică întâlnită în carierele din Mexic și America Centrală (n.tr.)

convins că electrocasnicele erau cauza scurtelor și frecventelor pene de curent care afectau regiunea.

Plonjă cu agilitate și câteva secunde mai târziu tăia apa cu mișcări sigure. Avea să parcurgă înainte și înapoi bazinul, până când ceasul său subacvatic îl avertiza că timpul alocat expirase.

Când se apropie de marginea bazinului, simţi ceva mișcând sub el. O strânsoare ca de menghină îl trase în adâncime, într-o îmbrățișare din care nu se putu elibera. Se zbătu și se luptă fără rezultat și, în mai puţin de un minut, ultima respirație îi părăsi plămânii, ridicându-se la suprafaţa apei sub forma unor bule de aer. Apoi trupul lui se lăsă încet pe fundul piscinei.

Un cap mascat străpunse suprafața apei, privind în jur pentru a se asigura că nimeni nu observase cele petrecute. După ce se convinse că lupta trecuse neobservată, asasinul îmbrăcat în negru înaintă până la o margine, se ridică apoi cu ajutorul braţelor și ieși din apă. Aruncă o ultimă privire rapidă siluetei ce se legăna în adânc, apoi alergă către un zid și se propulsă în cealaltă parte întunecoasă.

Paznicul nu revenea mai repede de zece minute; avea timp suficient să străbată câmpul până la maşina care îl aștepta, fără să fie descoperit.

A doua zi, lumea avea să deplângă dispariţia unui mare om care a căzut victimă unui nefericit accident de înot, pe care nimeni nu l-ar fi putut preîntâmpina.

Sir Reginald plecase într-un loc mai bun și orice autopsie ar fi constatat că apa din plămânii săi era cauza decesului. Ar fi trebuit să fie mai precaut în urmarea pasiunii de a înota la o vârstă înaintată ca a lui.

După o săptămână, avea să fie numit un nou guvernator de către Majestatea Sa, Regina Angliei, monarhul binevoitor care servise drept suprema figură de autoritate în fosta colonie a coroanei britanice. Între timp, în Belize avea să fie ţinut un serviciu memorial, prilej cu care demnitari ai guvernului şi diplomaţi din toate ambasadele aveau să aglomereze coridoarele bisericii pentru a-l comemora pe Sir Reginald şi un deceniu de devotament dezinteresat faţă de tânăra naţiune.

~~~

Rani se apropie de bucătăria în care Jet intrase pentru a-şi lua o cutie de suc şi îşi aşeză trusa medicală pe masă.

– Care e pronosticul? întrebă ea, în timp ce el desfăcea capacul dozei.

– Se vindecă. Nu e încă în afara oricărui pericol, dar a făcut progrese excelente. Nu sunt semne de infecţie, iar durerea este suportabilă. Una peste alta, aş putea spune că David al nostru este un om foarte norocos, încheie Rani, în timp ce o privi şi întinse mâna după o cutie de biscuiţi pe care o adusese împreună cu mezeluri, fructe, mai multe sucuri şi apă minerală – la care se adăuga o grămadă de mâncare nesănătoasă, de care Jet nu s-ar fi apropiat nici sub ameninţarea armei. Vrei? Sunt foarte buni, spuse el, oferindu-i biscuiţi.

– Nu, mulţumesc. Îi păstrez pe ai mei pentru după cină.

O privi ca şi cum nu înţelegea, apoi ridică din umeri şi îşi vârî unul în gură.

Jet ocoli masa şi se aşeză în faţa lui.

– Cât de curând se va putea deplasa?

– La modul cel mai realist, aş spune că ar putea să umble de mâine şi în alte câteva zile ar putea să fie gata
~~~

de plecare, cu condiția să nu exagereze, spuse el, trecându-și limba peste buze, în căutarea vreunei firimituri rătăcite. O să-i ia ceva timp să redevină sută la sută cel de dinainte.

– Cât timp?

Rani căzu pe gânduri și termină ultima bucățică de biscuite.

– O săptămână sau mai mult. Dar se poate considera în afara oricărui pericol de mâine. De ce?

– Nu putem rămâne aici la nesfârșit.

– Prostii! Stați cât e nevoie! Sunteți bine-veniți să rămâneți până... apar chiriașii, care ajung peste câteva săptămâni. Închiriez casa de sărbători și pe timpul verii. Nu ai idee cât sunt dispuși oamenii să plătească, spuse el, în timp ce se ridică și aruncă o ultimă privire languroasă către biscuiți. Vestea bună este că David se vindecă și face progrese semnificative și pot spune că ce-a fost mai rău a trecut. Dacă ne gândim cum era acum câteva zile, este un adevărat miracol.

– Știu.

Câteva minute mai târziu, după ce Rani plecase, David o strigă din dormitor.

Jet traversă holul și se opri în ușa dormitorului, cu capul înclinat.

– Ce este?

– Cred că mi-am dat seama.

– Vorbești serios? Îmi spui și mie?

– Nu sunt sigur de unde ar trebui să încep, dar totul se învârte în jurul ultimei operațiuni la care ai luat parte.

– Operațiunea din Alger, spuse el.

Jet merse lângă scaun și se așeză.

– Nu înțeleg. Toți acei finanțatori ai terorismului...

– Știi deja că agenții din teren nu primesc toate detaliile. Nu au nevoie să cunoască toate detaliile. Într-adevăr, în Alger au fost finanțatori ai terorismului. Cel puțin, asta ne-au comunicat serviciile noastre, iar CIA a confirmat informația. Însă ceea ce contează în această discuție nu este ce făceau cu banii. Contează de unde proveneau aceștia.

– Ce vrei să spui?

– Toate țintele din Alger erau implicate în industria petrolieră. Alcătuiau împreună o pleiadă a intereselor petroliere din întreaga lume. Terorismul a pierdut o grămadă de bani în ziua aceea, dar nu a fost singurul care a avut de suferit. Cinci mari grupuri petroliere au avut pierderi financiare. Cei aflați acolo erau reprezentanții de la vârful acestor grupuri.

– Te-am ascultat însă tot nu înțeleg. Fondurile lor proveneau din afacerile cu petrol. Gândește-te de unde erau: Iran, Arabia Saudită...

– Dar unul dintre ei era din Anglia, unde reprezenta, printre altele, o companie numită Lunosol, care era filiala unei alte companii deținute de Grigenko.

– Și...?

– Ar trebui să încep cu începutul. În urmă cu patru ani, un important teren cu zăcăminte de petrol era descoperit în Belize. Descoperirea creștea rezervele țării de zece ori sau mai mult. Compania care făcea prospectarea a păstrat secretul; nu era neobișnuit – se știa că mediul de afaceri este unul dur și, dacă s-ar fi aflat, se puteau schimba cu totul datele problemei pentru toți cei care dețineau drepturi de prospectare. Sunt câțiva jucători

mari care dețin drepturile din zonă. În orice caz, descoperirea a fost făcută de un grup de oameni aflat în junglă de câteva luni bune și, la doar câteva zile după ce au comunicat informația și au confirmat zăcământul, toți cei care aveau această informație au pierit într-un accident de elicopter. Niciunul dintre cei care știau despre descoperire nu a supraviețuit. Așadar, secretul era în siguranță; nu știa nici guvernul, nu știa nici competiția.

– OK, dar ce are asta de-a face cu ce s-a întâmplat în Algeria?

– Ajung și acolo. CIA avea o cârtiță în companie. Era inginerul de proiect, care mai făcea un ban ca informator al agenției în America Centrală. Dar juca dublu, pentru că se pare că dăduse informația și uneia dintre țintele noastre, aflată la întâlnirea din Alger – un om care era o amenințare activă la adresa Israelului. Nu știu cum a aflat Mossadul – posibil prin informatorul nostru, dar cineva de la cel mai înalt nivel a hotărât că era în interesul nostru ca descoperirea să rămână un secret. Vreau să menționez din nou că nici măcar eu nu primesc toate informațiile – aceeași regulă care vi se aplică vouă mi se aplică și mie. Lovitura din Algeria a rezolvat pentru noi o serie de probleme, printre care eliminarea câtorva personaje periculoase care cultivau teroarea și îngroparea secretului odată cu explozia de la vilă. Așa ar fi trebuit să rămână.

Jet înțelese.

– Și a fost așa?

– Se pare că nu. Bănuiala mea este că Grigenko are propria cârtiță în interiorul Mossadului; este un lucru cât se poate de plauzibil dacă luăm în calcul nivelul de

penetrare al KGB. Cele două agenții au fost mai apropiate decât realizează multă lume – inclusiv eu, cât timp n-am făcut parte din joc. În orice caz, cred că eliminarea echipei a fost curățenia pe care trebuia să o facă în pregătirea viitoarei mișcări – o mișcare ce are de-a face cu descoperirea petrolului. Nu avea de unde să știe cât de mult știu și nici cât am împărtășit echipei. În cadrul acestui scenariu, cel mai sigur lucru care putea fi făcut era...

– Să elimine pe oricine nu-i era loial și care ar fi putut să știe, termină ea fraza.

– Exact! Inclusiv pe mine.

Jet încuviință din cap.

De aceea au venit și după mine, deși eram moartă oficial. Dacă trăiam, exista un risc în plus de scurgere de informații și nu-și puteau permite așa ceva.

– Exact! Dacă teoria mea este corectă, au înscenat jaful pentru a pune mâna pe orice informație aș fi avut în documentele mele. Ceea ce nu i-a dus nicăieri. Nu păstram în calculator informații referitoare la operațiuni. Dar au găsit suficient cât să-i pună pe pista care i-a condus la tine.

– Dar cum au știut cine făcea parte din echipă? Cum au putut afla asta?

– Sunt foarte puțini oameni în Mossad care știau. Bănuiala mea este că unul dintre aceștia este informatorul lui Grigenko. Dar toți acești oameni despre care vorbim sunt așezați atât de sus, încât nu vor putea fi prinși niciodată. David făcu o pauză; deveni gânditor. Dar asta nu este lupta ta.

Jet întinse mâna și-l atinse pe braț.

– Nu mai este nici a ta, David. Decât dacă alegi tu să fie.

David făcu un gest cu mâna, fără să răspundă.

– Grigenko este numitorul comun. Nu ți-am spus atunci despre fratele lui pentru că nu era necesar să știi și pentru că nu ar fi schimbat datele problemei. Însă, dacă aceasta a luat proporții și el a ajuns la nivelul la care coordonează echipe de asasini... dacă știa că ai făcut parte din echipă, ar fi putut afla și că tu i-ai ucis fratele geamăn. În această situaţie, nu mai era vorba doar despre bani, ci despre sânge. Asta ar explica efortul suplimentar depus pentru eliminarea noastră. Tu ai apăsat pe trăgaci... iar eu am planificat totul.

– Ce ai aflat din reţeaua digitală?

– Am instalat un program care înregistrează pe oricine accesează anumite informaţii. Este transparent – înregistrarea este invizibilă şi imposibil de detectat. Să spunem doar că sunt foarte surprins de ce informaţii a fost foarte interesat recent unul dintre directorii adjuncţi. Conform datelor, a accesat informaţiile cu două săptămâni în urmă. O săptămână şi jumătate mai târziu, echipa e anihilată, iar eu sunt atacat. Situaţia nu este una extrem de clară – ar putea oferi o serie de motive pentru care a accesat dosarele acelea. Aparent, ar putea fi nevinovat. Însă mi-e greu să cred. Sincronizarea...

– Spui că nu avem suficient pentru a-l acuza.

– Nu ajunge doar cu ce avem. Este nevoie de mult mai mult. Omul lucrează pentru Mossad de mai mulţi ani, dinainte să mă nasc eu. Oamenii aceştia au relaţii şi lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par. Ținând cont de nivelul de expertiză despre care vorbim, chiar dacă s-ar autoriza o acţiune de supraveghere la nivel mare, tot nu s-ar descoperi nimic, mai ales dacă directorul doar transmitea

informaţia contra cost lui Grigenko. Nu există un model de lucru, ca în cazul agenţilor dubli. Din câte știm noi, poate să fie o singură înţelegere de felul acesta între ei.

– Dar s-ar putea merge pe urma banilor, nu?

– Nu neapărat. Ţine cont că vorbim de cineva care face asta de ani întregi. Cu siguranţă, nu este nicio urmă.

Șezură o vreme, gândindu-se la teoria lui David.

Jet se ridică brusc, cu o expresie bine cunoscută.

– Vreau să-l elimin.

– Pe cine? Pe directorul adjunct?

– Nu. Pe Grigenko.

David clătină din cap.

– Nu vei reuși. Este prea bine protejat.

– Oricine poate fi eliminat.

– Nu și individul ăsta.

– Găsesc eu o cale. Găsim *noi* o cale.

David cunoștea foarte bine expresia aceea și știa că nu avea sens să o contrazică.

– Este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Rusia, îi reaminti el.

– Și cei bogaţi sângerează.

– Ar fi o sinucidere sigură.

– David. Te rog! E doar o chestiune de logistică. Treaba poate fi făcută și va fi făcută – de către mine. Singura întrebare este dacă trebuie să mă ocup singură sau mă ajuţi. Figura ei căpătă o expresie hotărâtă. Vreau să-l fac să-l doară. Trebuie să ne dăm seama ce face și ce a provocat toată povestea. Trebuie să aibă legătură cu Belize, altfel nu se explică graba cu care au executat echipa. Așa că, hai să ne punem pe treabă să aflăm ce pune la cale. Am putea folosi asta împotriva lui, să-l ademenim să iasă

din bârlog. În orice caz, dacă el este problema, trebuie să dispară, pentru că, în aceste condiții, noi nu vom fi niciodată în siguranţă. Cineva ca el, cu bani și putere fără limite... Este ori el, ori noi. Înţelegi?

– Problema este că... individul este intangibil.

– A fost.

Capitolul 19

A doua zi, Rani trecu pe la ei când asfinţea soarele şi-l consultă pe David. Murmură în sinea lui tot timpul cât dură examinarea. În cele din urmă, ridică stetoscopul şi-l puse înapoi în geantă şi se întoarse către Jet.

– Care este pronosticul? întrebă ea.

– Se vindecă uimitor de repede. Cred că a venit timpul să-şi dea fundul leneş jos din pat şi să înceapă să umble.

– Sunt chiar aici. Vă daţi seama? Vă aud pe amândoi. Sunt la nici un metru distanţă, comentă David.

– Sunt necesare măsuri de precauţie?

– Trebuie să fie atent la început. Să nu alerge şi să nu ridice greutăţi. Ar trebui să poată face fără probleme orice activitate moderată. Totul arată foarte bine – fără îndoială că este meritul doctorului lui, spuse Rani, cu un zâmbet larg. Îi voi scoate copcile peste câteva zile şi până atunci, dacă nu face efort, o să fie bine.

– Alo? Sunt invizibil? Nu mă aude nimeni? spuse David, fluturând braţele deasupra capului.

Rani se întoarse către el.

– Ei bine, prietene, ai reuşit! Încearcă să nu te mai laşi împuşcat în stomac pentru că mi-ai dat peste cap tot programul din săptămâna asta.

David redeveni serios.

– Îți mulțumesc pentru tot, Rani. N-aș fi supraviețuit dacă tu nu mă primeai și n-aveai grijă de mine. Știu asta. Îți datorez mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Rani zâmbi.

– Niciun „mulțumesc" nu este mai bun decât o pizza. Extra mozzarella, extra sos. Am un pont bun – există un local bun în apropiere de cabinetul meu. În caz că vă întrebați. De obicei, iau prânzul pe la ora unu. Am putea merge chiar mâine, chiar dacă este un pic cam devreme...

– Că tot veni vorba, pot să trec la hrană solidă? întrebă David.

– Desigur, dar mai rămâi la fructe și legume, pentru o zi, două, până se mai vindecă rana. Deocamdată, n-aș recomanda o friptură sau o pungă cu nuci, spuse Rani.

Își întoarse privirea către Jet.

– Când te vedem din nou? spuse ea.

– Peste vreo două zile, când vin să-i scot copcile. În afară de asta, nu văd de ce v-aș strica vacanța împreună.

Rani îi privi cu subînțeles, iar Jet își simți obrajii arzând.

După plecarea lui Rani, Jet încuie ușa în urma lui și veni să se așeze pe canapeaua din sufragerie. David merse în bucătărie, își turnă un pahar cu lapte, apoi veni lângă ea.

– Așadar, unde vrei să ieșim diseară? La dans? întrebă el.

– Mai degrabă mă gândeam să ieșim o jumătate de oră la o plimbare prin împrejurimi, ca să îți recapeți echilibrul.

– Nu e la fel de interesant ca mersul la discotecă, dar am învățat că e mai înțelept să nu contrazici o femeie.

– Mai ales una care are pistolul tău. Jet ridică arma și aruncă o privire afară, pe fereastră. Cred că primul lucru pe agenda zilei de mâine este să facem rost de ceva mai

„convingător" decât asta. Nu mă înţelege greşit, îmi plac pistoalele Glock, dar avem doar unul, iar mie nu-mi place să împart.

David reflectă la ce-a spus ea.

– Ştiu un tip în Ierusalim. Nu e din Mossad; este liber-profesionist. Am mai apelat la el pentru arme în trecut, când am avut nevoie de o sursă care putea fi negată. Este specializat în armament provenit de la armatele ruseşti şi israeliene. O să-l sun. Nu ştie cu ce mă ocup, dar probabil bănuieşte că nu administrez un magazin de dulciuri. O să văd ce poate să ne aducă.

– E un început bun. Şi m-am mai gândit ce opţiuni avem. Am o idee, de fapt, mai multe. Dar sunt riscante şi ne trebuie noroc şi bani, spuse Jet.

David dădu din cap.

– Şi eu m-am gândit la ceva. Cât despre bani, am aproape jumătate de milion de euro într-un cont secret, pe care-l folosesc pentru bugetele operaţionale. Îl pot face să dispară, transferând suma într-o altă bancă – deşi nici acum nu le-ar putea lua cineva urma. Invizibilitatea este scopul unei echipe care nu există.

– Poţi face asta online?

– Categoric.

Jet arătă către laptopul aşezat pe masa din sufragerie.

– În regulă. Am nevoie de câteva minute, apoi mă îmbrac şi putem ieşi pentru plimbarea de seară.

Jet merse la baie şi când reveni auzi râsete din dormitor.

– Ce este aşa de amuzant? întrebă ea, apropiindu-se dinspre hol.

– Cred că trebuie să punem pentru mâine şi cumpărături pe listă. Sau chiar pentru seara aceasta, dacă găsim vreun magazin în apropiere. Mă tem că nu mă potrivesc

cu Rani la măsuri, spuse David. ridicând o cămașă de două ori mai mare decât el.

– Așa e moda de azi. Pune-ți și o șapcă, dar cu cozorocul într-o parte.

– Bine că măcar petele de sânge de pe pantaloni s-au dus la spălat; mă rog, aproape s-au dus.

Își trase cămașa peste cap și se răsuci de câteva ori, ca la o prezentare de modă.

– Nu sunt așa sigură că vreau să fiu văzută împreună cu tine, spuse ea, privindu-l cu scepticism.

– Înțeleg perfect de ce.

– Ai ceva bani în buzunar? Cu cât te îmbraci mai repede cu ceva potrivit, cu atât este bine. Acum arăți jenant...

– Am aproape o mie de dolari. Trebuie să ajungem la bancă mâine, să scoatem banii pentru arme.

– Ce acte de identitate ai?

– O să mergem mâine unde am cutia de valori – țin un set acolo. Accesul se face pe bază de amprentă digitală. Am trei pașapoarte, aproape treizeci de mii de dolari, câteva carduri bancare și câteva mărunțișuri.

Jet încuviință din cap.

– Este prea târziu să-l suni pe tipul cu armele în seara asta? Respectă orele de program?

– Hai să cumpărăm un telefon ieftin. Nu aș suna de pe telefonul de aici. Ai mașină? Eu a trebuit să scap de a mea după atac.

– Am închiriat una pentru o săptămână. O mai pot folosi trei zile.

– Atunci, hai să-mi iau niște haine, apoi un telefon. Mersul pe jos între magazine ar trebui să fie un exercițiu suficient pentru prima mea ieșire.

Jet ieși prima din casă. Inspectă strada, căutând ceva anormal. Era liniște. Merse până la colț, unde i se alătură curând David. Îl conduse la mașină și îi observă o grimasă când acesta urcă.

– Ești sigur că poți face asta?

– A fost doar un junghi. Sunt bine. E de așteptat să mă mai doară din când în când. Se strâmbă din nou, cercetându-și cu grijă abdomenul. Nu recomand asta ca metodă de slăbire.

Într-o oră reușiseră să cumpere câteva cămăși, o pereche de jeanși și un telefon mobil. Întorși la mașină, David închise ochii, concentrându-se să-și amintească datele de contact ale traficantului de arme, apoi formă numărul din memorie.

– Moshe, sunt Ari. Folosea numele sub care îl cunoștea Moshe. A trecut ceva timp, spuse David. Făcu o pauză, ascultând răspunsul acestuia. Da, da, uite ce este: am nevoie de niște lucruri. Te găsesc mâine? O nouă pauză. Unde? La magazin?

Zece secunde mai târziu închidea telefonul.

– Mâine, ora unsprezece, în Ierusalim, o informă.

– Sună ca o întâlnire. Cât de curajos te simți? Vrei să auzi ideea mea sau aștepți până mâine? S-ar putea să nu mai poți dormi la noapte după cele ce am să-ți spun.

David o privi, strângând din ochi.

– Așa de rău este?

– Mai rău decât îți imaginezi.

– Pot oricând să iau un somnifer.

– S-ar putea să ai nevoie de două.

~~~
~~~

A doua zi, drumul cu mașina până la Ierusalim a fost dificil; autostrada era plină cu navetiștii care se îndreptau spre capitală pentru o nouă zi de lucru. Le-a luat mai mult decât speraseră, dar, odată ajunși în oraș, mașinile s-au rărit.

Banca era deschisă de la opt și jumătate și David dispăru înăuntru. Jet privi trecătorii grăbiți de-a lungul străzii, cufundați în grijile lor obișnuite, și simți un fior de invidie. Se întrebă pentru a mia oară cum era să fii normal, să nu ucizi pe nimeni, să nu vezi ororile care făceau parte integrantă din existența ei.

Cu toate acestea, mulți dintre cei care se perindau acum pe lângă ea păreau îngrijorați sau nervoși, adânciți în preocupările zilei respective – poate din cauza unui partener de viață infidel, a unor probleme financiare, a unui șef ticălos sau a unei vești despre o boală a cuiva apropiat. Dacă ei și-ar fi petrecut o singură oră din zi alături de ea, într-una din zilele *ei* la serviciu, întregul lor univers ar fi fost schimbat pentru totdeauna. Dar ei erau complet absorbiți de propria lor percepție a realității, simțindu-se în siguranță, în timp ce-și vedeau de treburile lor mărunte.

„Trebuie să fie plăcut să nu-ți faci griji la tot pasul că poți fi sfâșiat de gloanțe", gândi ea absentă. Apoi se scutură de aceste idei, pentru că nu folosea la nimic să insiste asupra lucrurilor ce nu puteau fi schimbate. Trebuia să meargă pe drumul ei în viață și asta era tot ce se putea cere cuiva. Toată lumea avea probleme, indiferent de circumstanțele personale ale fiecăruia.

David ieși din bancă după șapte minute și privi în direcția ei. Îl urmări cum își croia drum către mașină pe

trotuarul aglomerat. Avea pe umăr o geantă și concluzionă că el arăta destul de bine, chiar și în condițiile date: nu șchiopăta, corpul lui nu trăda în niciun fel rana pe care o suferise, iar culoarea îi revenise în obraji. Nu ar fi crezut că a fost aproape de moarte cu câteva zile în urmă, dacă nu l-ar fi văzut cu ochii ei.

David deschise ușa și se așeză pe scaunul de lângă șofer.

– Misiune îndeplinită.

– Ai retras tot?

– Așa mi s-a părut înțelept. Nu știu când aș putea reveni aici...

– În regulă. Cum ajungem la magazinul lui Moshe?

Precum doi cascadori indiferenți în fața pericolului, își făcură loc prin trafic, pe străzile înțesate, printre zgomote de claxoane și pietoni care țâșneau printre mașini și prin zone interzise. În cele din urmă, parcară la o stradă distanță de magazin și David coborî din mașină.

– Cât de bine îl cunoști pe individul ăsta? întrebă ea.

– Destul de bine. Așteaptă aici și încearcă să nu omori pe nimeni, spuse el, privind către pistolul Glock așezat pe scaun, lângă ea.

Jet își așeză rucsacul peste armă.

– Mă voi strădui, dar nu promit, spuse ea. Nu uita de cuțite!

– Am lista.

David merse încet către magazin. Se opri în fața altor vitrine, prefăcându-se interesat de produsele expuse. Era cu simțurile în alertă, temându-se de vreo capcană, dar nu depistă nicio posibilă supraveghere.

Deschise încet ușa și auzi un zgomot ca un bâzâit ce venea din spatele magazinului. Nu era nimeni înăuntru,

cu excepţia unei tinere superbe, ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Era îmbrăcată cu pantaloni roşii, foarte strâmţi şi o bluză care-i punea în evidenţă farmecele generoase. Mesteca gumă cu un aer plictisit, lângă o vitrină plină cu insigne şi medalii militare.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă fata, pe un ton ce indica mai degrabă dezinteresul faţă de dorinţele clientului.

David privi în jur la exponatele de pe pereţi. Erau toate tipurile de săbii: iatagane, săbii scurte romane, katane, pumnale ritualice, spade.

– Speram să găsesc un abţibild pentru maşină, cu mesajul *Acordaţi păcii o şansă!* spuse el.

Tânăra îl privi fără nicio expresie. Făcu un balon din guma de mestecat şi îl sparse.

David încercă din nou.

– Moshe este aici? Sunt prieten cu el.

Ea îi aruncă o privire care spunea „în sfârşit", apoi se aplecă peste tejghea, către partea din spate a magazinului, şi strigă:

– Moshe! E cineva aici care vrea să te vadă. Apoi se întoarse către David: Cum te cheamă?

– Ari.

– Moshe! A venit Ari!

Se auzi o voce răstită:

– Spune-i să vină în spate, Trina.

Fata ridică o sprânceană şi gesticulă cu braţul către uşă. David îi urmă gestul şi păşi într-un birou. Un individ cu barbă îl privea din spatele unor ochelari cu lentile groase ca fundul sticlelor de Coca-Cola.

– Bine-ai venit, Ari! Ce-ai mai făcut? Nu ne-am mai văzut de multă vreme – de-o veşnicie, zău aşa!

Moshe se foi în scaunul cu rotile, aproape deformat de gabaritul lui.

– Sunt bine, Moshe. Tu?

– Cum nu se poate mai bine! Au vrut să mă ia în echipa de atletism, dar a trebuit să refuz. N-am vrut să complexez copiii.

David își drese vocea:

– Ți-ai luat un ajutor, în față?

– Trina? Este o poveste tristă. Am cunoscut-o pe când dansa într-o speluncă. Aș putea spune că am salvat-o, oferindu-i o alternativă mai bună și o cale mai dreaptă.

David nu știu dacă să-l creadă sau nu. Figura îi era inexpresivă.

– Așadar, hai să mergem în depozit! Ți-ai făcut o listă? întrebă Moshe, împingând scaunul cu rotile din spatele biroului către o ușă aflată în celălalt capăt al biroului.

David îi dădu biletul pe care îl scrisese Jet de dimineață.

– Mmm... OK. Am doar o carabină MTAR-21 de 9 milimetri, cu amortizor. Nu-s probleme pentru pistolul Glock 23 – sunt foarte căutate. Cât privește restul, le am pe stoc. Le vrei acum? întrebă Moshe, pătrunzând în depozit.

– Da.

– Nu o să fie ieftin, prietene.

– Este vreodată?

Moshe rosti prețul, iar David fluieră.

– Presupun că o să vrei dolari și nu șekeli. Ai ceva asemănător cu carabina MTAR?

– Nu chiar. E foarte compactă și are o lovitură puternică. Dar pot să îți aduc, fără probleme, încă una peste câteva zile. Dolarii sunt în regulă, ca de obicei.

David se gândi, apoi scutură din cap.

– Îți voi da mai târziu un răspuns cu privire la propunerea ta. Acum, hai să vedem jucăriile...

Moshe avansă lângă un cufăr de lemn, deschise capacul și extrase o armă cu un aspect diabolic, ideală pentru un film science-fiction.

– Carabină MTAR-21, model X95-S, cu amortizor integrat, dispozitiv de ochire cu laser și două încărcătoare suplimentare. A fost folosită de o bătrânică. Vine cu o sută de cartușe. Ție ți-o dau cu două sute, fără costuri în plus. Este perfectă pentru protecția casei, chiar și contra unui grup de atacatori Hamas. Este ușoară, precisă, mortală, recită Moshe.

– Știu ce poate să facă.

– N-are rival.

Fredonând pentru sine, Moshe se deplasă lângă o altă cutie din care scoase un pistol Glock nou. În câteva minute, tot ce trebuia era așezat pe capacul unuia dintre cufere.

– Ai o sacoșă? întrebă David.

– Cincizeci de dolari! rânji Moshe. Am glumit.

David numără bancnotele de o sută de dolari noi-nouțe, în timp ce Moshe scormonea într-o altă cutie. Întinse teancul de bancnote către Moshe, care mulțumi cu o mișcare a capului și întinse, la rândul lui, un sac împăturit.

– Sună-mă, dacă ai nevoie de încă o carabină. Eu oricum voi umple stocul, dar pot să grăbesc lucrurile dacă e nevoie.

– Te anunț. Ca întotdeauna, a fost o plăcere să colaborez cu tine, Moshe, spuse David, luând geanta de la el.

– De asemenea! Mai ai nevoie și de altceva?

– Nu cred. Ai grijă cu Trina! Este genul de fată care face probleme.

– Am parte de destulă acţiune în activitatea mea. Pe de altă parte, are o personalitate exuberantă...

– Mi-am dat seama.

Cei doi bărbaţi schimbară zâmbete în tăcere.

Moshe observă că David, în timp ce punea arsenalul în sacul negru din nailon, încărcase armele, dar nu spuse nimic. David puse sacul pe umăr şi se îndreptă către uşă.

– Găsesc singur ieşirea.

– Să mai treci pe-aici!

Când ajunse în încăperea din faţă, o găsi pe Trina privind în gol către stradă, prin geamul înalt cât peretele. Părea drogată. Nu era problema lui.

– Să ai o zi bună! spuse ea, cu un ton indiferent.

– Şi tu la fel!

Deschise uşa de sticlă şi păşi pe trotuar. Se opri o clipă ca să se orienteze, apoi porni către maşină.

O găsi pe Jet verificând oglinzile laterale. Se aplecă şi lăsă geanta pe bancheta din spate, apoi se aşeză pe scaun şi-şi puse centura.

– Ai luat tot? îl întrebă, pornind motorul.

– Avea o singură carabină MTAR. Mai face rost de una în câteva zile.

– N-avem câteva zile.

– Ştiu.

Capitolul 20

Jet și David fură obligați să suporte blocajele din trafic până la ieșirea din Ierusalim, moment în care șoseaua se eliberă și putură recupera din timp. La periferia Tel Avivului, David spuse că-i e foame, astfel că opriră la un restaurant unde se servea pește și se așezară la o masă mai în spate, unde erau singuri. Peștele adus mirosea dumnezeiește și se năpustiră asupra lui cu poftă, discutând următoarea mișcare.

– Este atât de periculos, încât pare că facem ceva nesăbuit, spuse David pe șleau.

– Nu este dacă avem grijă.

– Totodată, ne asumăm rolurile de judecător și de juraţi în același timp.

– Ca în toate operaţiunile la care am luat parte. Singura diferenţă este aceea că, în cazul de faţă, eu iau decizia, și nu un șoarece de birou de care n-am auzit în viaţa mea, spuse ea. Putem afla lucruri importante despre Grigenko.

– Și dacă ne înșelăm?

– Nu ne înșelăm.

– Omul e o legendă în Mossad. Merită mai mult de-atât.

– Nu merită. Nimeni nu a susţinut nevoile şi dorinţele mele şi niciunul nu a încercat să-mi apere dreptul la un tratament corect, când asasinii erau pe urmele mele.

Continuară să mănânce în tăcere, David era foarte îngrijorat de intenţiile ei.

După ce au terminat şi s-au întors la maşină, el încă era vizibil tulburat.

– Şi dacă refuz să mă implic?

– Poţi să o faci. O să mă descurc singură de data aceasta, spuse ea.

– Aş putea spune ceva care să te facă să te răzgândeşti? Sau măcar s-o iei mai uşor?

Jet nu răspunse. Îi aruncă doar o privire pe care el o cunoştea foarte bine. Tot drumul de întoarcere la cabană conduse în tăcere.

Găsiră un loc de parcare în apropiere. Jet apucă geanta de pe bancheta din spate înainte ca David să ajungă la ea. Era încă în convalescenţă şi nu avea niciun rost să-l lase pe el să facă efortul de a căra armele, chiar dacă era nemulţumită de spusele lui cu privire la recenta ei propunere.

După ce ocoliră casa, Jet îi apucă braţul şi încetini.

– Ce-i? întrebă el.

– Priveşte drept în faţă! La nouăzeci de metri sunt două maşini de teren. Şoferii sunt înăuntru, la pândă.

– Eşti sigură? La naiba!

– Carabina e încărcată?

– Are un încărcător pus.

Jet scoase pistolul Glock din geantă şi i-l strecură lui David. Trase fermoarul şi deschise geanta cu arme, apoi se dezlănţui iadul.

Șase oameni se năpustiră înspre ei, agitând mitraliere și pistoale. Jet îl împinse pe David într-o parte. Abia apucă să se lase într-un genunchi, când cel din fruntea grupului deschise focul. Auzi în aer fâșâitul gloanțelor trase de Glockul lui David; se afla la câțiva metri în dreapta ei și se adăpostise în spatele unei mașini. Ea se aruncă pe trotuar și reuși să elibereze carabina din sac, apoi trimise trei rafale rapide. Doi oameni din fruntea grupului fură loviți în piept și căzură seceraţi, scăpându-și armele cu zgomot pe asfalt. Atins de unul dintre gloanțele lui David, un al treilea se răsuci, apoi se prăbuși. Însă era prea departe pentru ca lovitura Glockului să fie precisă. Ea trase din nou și din artera gâtului unui al patrulea om țâșni un șuvoi purpuriu. Jet se târî spre garaj, în timp ce David o acoperea. Când ajunsese acolo, gloanțele loviră zidul din spatele ei. David fugi aplecat spre ea. Jet continuă să tragă cu o mână, iar cu cealaltă scotoci în geantă și-i dădu lui David un încărcător plin pentru Glock. Schimbară locurile între ei. David privi pe după colț și continuă să tragă înspre cei care-i atacaseră, în timp ce Jet își băgă un încărcător în buzunarul de la spate al pantalonilor și fugi către spatele casei. David o urmă, încărcând pistolul din mers.

Jet făcu un semn cu mâna către David, iar el îi răspunse negativ, clătinând din cap. Ea voia să ocolească toată clădirea pentru a-i surprinde pe urmăritori. Însă ceea ce trebuia să facă era să plece naibii de-acolo. Jet ignoră expresia lui agitată, se apropie de colțul din spate, apoi alergă cât putu de repede în partea opusă, spre partea din față.

Pe asfalt se auzeau paşii celor rămaşi în viaţă. Alergau spre garaj. Jet se ghemui şi setă carabina pe automat, apoi se adăposti în spatele unui tomberon. Un bărbat trecu pe lângă ea. Urmă al doilea. Jet ţâşni în spatele lor şi declanşă o ploaie de gloanţe. Îi reteză înainte ca aceştia să aibă timp să se întoarcă.

Se răsuci, eliberă încărcătorul golit şi introduse unul nou. Trimise o salvă scurtă către prima maşină, care gonea spre ea în marşarier şi cu anvelopele fumegând.

Rezervorul explodă şi maşina sări în aer cu o bufnitură. Simţi forţa exploziei direct în faţă, apoi David o smuci de braţ, trăgând-o la adăpost.

– Să plecăm de-aici, acum! Haide!

Jet se eliberă, smulgându-şi braţul şi îl privi dispreţuitor.

– Nu ştim câţi mai sunt, şuieră el printre dinţi. Iar poliţia va fi aici în câteva minute. Gândeşte-te! Dacă vrem să mai luptăm şi mâine, e timpul să plecăm.

Ea mai aruncă o privire spre strada unde maşina era învăluită în flăcări şi încuviinţă.

– Să mergem!

Alergară împreună prin curţile din spatele caselor din vecinătate. Erau atenţi să audă dacă încă sunt urmăriţi. Când ajunseră la maşină, ea îi aruncă cheile.

– Tu conduci!

După câteva secunde, ieşeau în intersecţie.

Cea de-a doua maşină îşi făcu apariţia în viteză de după colţ. Putură să distingă trei persoane în interiorul acesteia.

David apăsă acceleraţia, îndreptându-se spre autostradă. Jet văzu cum unul dintre bărbaţi scoase arma pe geam.

– Manevre de evitare! strigă și se răsuci pe scaun pentru a coborî geamul mașinii.

David începu să facă viraje pentru a nu fi o țintă sigură, iar Jet se lovi cu șoldul de ușă în timp ce încerca să scoată carabina pe geam.

Un camion care venea din față rată la milimetru bara de protecție a mașinii lor în timp ce claxona. Continuă să sune și când mașina de teren trecu pe lângă el. În urma lor se auzi zgomotul specific al focului automat. David făcu o nouă manevră, iar Jet se sprijini cum putu mai bine și descărcă tot încărcătorul în mașina urmăritorilor.

Câteva focuri atinseră ținta. Parbrizul se făcu alb ca zăpada și de sub capotă ieșea fum. Jet se așeză înapoi în scaun, iar David viră spre stânga cu viteză, aproape pe două roți.

David apăsă din nou pedala acceleraţiei până la podea și motorul hurui. Smuci volanul spre dreapta, ducând mașina pe o nouă stradă.

Mâna lui David se înfipse nervos în butonul claxonului, evitând în ultimul moment o berlină veche și lentă, care ocupa aproape toată bandă de mers. Șoferul berlinei apăsă frâna, iar David trebui să răsucească volanul și să încetinească pentru a nu intra în mașinile parcate. Reuși să o depășească, trecând milimetric pe lângă oglinda ei laterală și fu răsplătit de o bătrânică zbârcită, care abia se zărea la volanul mașinii, cu degetul mijlociu, simbolul universal al insultei.

Colțurile gurii lui Jet se mișcară și tensiunea se disipă. Coborî arma și privi către David, înainte de a-și îndrepta iar atenţia asupra urmăritorilor. David acceleră până la capătul străzii, apoi luă un nou viraj și ieșiră pe un

bulevard care ducea la autostradă. Mașina de teren nu se mai vedea.

După câțiva kilometri de mers pe autostradă, Jet se relaxă și se întoarse către David.

– Tot mai crezi că mă pripesc? îl întrebă.

– Cum... cum crezi că ne-au găsit?

– Nu-mi pot imagina decât trei posibilități: fie au reușit să demaște IP-ul pe care l-am folosit și care era aparent imposibil de urmărit, fie le-a spus Rani, fie au aflat despre Rani și l-au urmărit.

– Sunt sigur că Rani n-a spus nimic și tu ești singura persoană căreia i-am spus despre el. Așa că rămâne tehnologia: îți poți imagina cum te-au urmărit? întrebă el.

– Nu știu, însă, deși sunt foarte pricepută, nici eu nu știu tot, mai ales la nivelul la care lucrează Mossadul. Cred că o întrebare mai bună este: cine erau aceia?

David se încruntă.

– Ce vrei să spui? Trebuie să fi fost rușii.

– Înclin să fiu de acord cu tine, dar cum era să știe rușii că noi ne-am băgat nasul în serverele Mossadului? Trebuie să fi fost cârtița. Nu există nicio altă explicație, în afara cazului în care crezi că întreaga agenție lucrează pentru Grigenko.

Tăcură vreme îndelungată. Implicațiile erau cât se poate de grave. David îi aruncă o privire hotărâtă, apoi trase de volan pentru a ieși de pe autostradă.

– David! Ce faci?

– Trebuie să-l avertizăm pe Rani.

– Există telefoane.

– Nu o să ia treaba asta în serios decât dacă vorbesc fizic cu el.

Îi displăcea situaţia, dar ştia că are dreptate.

Opriră în spate băcăniei lui Gabe. În timp ce David suna, Jet inspecta autovehiculul. Discuţia fu scurtă, apoi reveni la mașină.

– Vine. I-am spus că este vorba de o urgenţă şi că îl aştept acolo unde s-a întâlnit ultima dată cu prietena mea.

– Am avut noroc. Nu sunt urme de gloanţe pe mașină.

– Așa se întâmplă când ai un șofer grozav.

Amândoi dădură ochii peste cap și izbucniră în râs.

Rani își făcu apariţia șase minute mai târziu, într-o stare de agitaţie maximă. Aruncară o privire asupra zonei ca să se asigure că nu fusese urmărit, apoi Jet intră în magazin. Rani o urmă, apropiindu-se de ea lângă rafturile cu răcoritoare.

– Care este urgenţa? Sunteţi bine?

Jet îi prezentă pe scurt situaţia, povestindu-i despre schimbul de focuri ce se petrecuse în faţa casei lui de vacanţă. Când ajunse la sfârşit, Rani era alb ca varul. Li se alătură şi David, care își puse o mână pe umărul lui.

– Trebuie să dispari o vreme, Rani! Începând de acum! Este doar o chestiune de timp până când își vor da seama a cui este casa. În locul tău, nici nu m-aș întoarce la birou. Pur și simplu, mergi undeva unde te poţi pierde ușor în peisaj.

– Sunteţi nebuni? Nu pot să dispar așa, fără să-mi anunţ pacienţii.

– O mică armată zace în faţa casei tale. Poliţia este deja acolo. Câţiva dintre criminali au scăpat. În mod firesc, vor veni după tine. Eşti singurul fir pe care-l au, îi explică Jet.

– De unde au ştiut că aceea este casa mea?

David îl privi fix.

– Dar nu am niciun act de identitate la mine...

David scoase zece mii de dolari și-i întinse.

– Ar trebui să-ţi ajungă pentru o lună, o lună și jumătate. Nu te apropia la mai puţin de opt kilometri de casa de vacanţă. Mergi direct acasă, ia-ţi pașaportul și fugi cât poţi de repede. Vorbesc serios, Rani, pleacă imediat! Aș zice că ai cel mult cincisprezece minute la dispoziţie; n-ai vrea să afli pe pielea ta dacă mă înșel. Oprește-te la bancă și mai scoate niște bani. Îndreaptă-te către orice punct de frontieră și ieși din ţară, apoi mergi la aeroport și pleacă undeva, departe. Îţi sugerez o regiune tropicală, din lumea a treia. Undeva unde lumea nu este preocupată să ţină evidenţa vizitatorilor, unde poţi plăti numerar și unde te poţi înregistra sub un nume fals, fără să ţi se ceară să prezinţi un act de identitate. David făcu o pauză, privind expresia șocată a lui Rani. Nu te folosi de carduri. Aruncă-ți telefonul în coșul ăsta de gunoi; poate fi urmărit. Îţi trimit un e-mail când se termină totul și te poţi întoarce în siguranţă. Îmi pare rău, prietene, îmi pare foarte rău. Dar altă cale nu există...

Când ieși, Rani avea înfăţișarea unui condamnat.

Amândoi știau perfect cum se simte.

Jet și David reveniră la mașină. Se suiră în ea, fiecare cufundat în propriile gânduri.

Jet îi luă mâna.

– Cum te simţi?

– Grozav! Ce avem la desert? glumi el.

Jet zâmbi.

– Rani a spus că trebuie să te miști puţin.

– Nu cred că s-a gândit la așa ceva când a spus.

Mai şezură o vreme în liniște, ținându-se de mână, apoi ea se aplecă și-l sărută ușor pe obraz.

– Tot mai crezi că sunt nebună? şopti.

– Întotdeauna.

– Ești pregătit să inițiem planul meu?

El oftă, înfrânt.

– Am de ales?

– Nu prea, după cele întâmplate.

David răsuci cheia în contact, apoi privi indicatorul de benzină.

Jet își înlătură cu o mână părul de pe față, apoi îl îmbrățișă rapid pe David. El dădu din cap și băgă mașina în viteză.

– Se pare că ai câștigat, spuse.

– Să sperăm.

Capitolul 21

– Noapte bună!

Eli Cohen le făcu semn cu mâna celor doi paznici de la intrarea din spate a clădirii abandonate, în timp ce se îndrepta spre parcare. Era obosit, după o altă zi lungă de conflicte interne și de ciorovăială. Își ducea servieta de parcă ar fi cărat lansatoare de arme nucleare, și nu resturile prânzului împreună cu alte mărunțișuri – era un tic nervos, unul din multele pe care le deprinsese de-a lungul anilor.

Mașina sa Renault, pe care o avea de doisprezece ani, suflă un fum albastru, înainte de a se hotărî să pornească. Motorul scotea zgomote amenințătoare, similare unei betoniere pline cu pietroaie. De câteva săptămâni voia să-i schimbe uleiul. De fapt, de câteva luni, dar fusese ocupat. Avea multe responsabilități și fiecare zi era un pic prea încărcată ca să-și facă timp să ajungă și cu mașina la service.

Înainte de asta, avusese un Citroen. Rezistase optsprezece ani, lucru care îl convinsese că doar francezii erau capabili să producă o mașină acceptabilă – altă ciudățenie a sa, dacă ținem cont de cât cunoștea despre fiabilitatea acestora. Însă era prea târziu acum, la șaizeci și doi de ani, să se mai schimbe.

Prinse cu atenţie centura de siguranţă, apoi scoase o ţigară din nelipsitul lui pachet. Își simţea plămânii pe jumătate umpluţi cu plumb topit. Și acesta era un obicei pe care n-avea de gând să-l abandoneze. La sfârșitul vieţii, lucrurile care ne distrug sunt uneori cele care ne lipsesc cel mai mult. În plus, răul fusese deja făcut; nu avea niciun sens să renunţe acum.

Eli aprinse ţigara fără filtru, suflă fumul nociv pe fereastră și merse înapoi pentru a ieși din parcare.

Fusese încă o zi lungă.

O zi de rahat. Într-un an de rahat.

În timp ce se încadra pe artera care ducea către modestul lui cartier, soarele apunea și cerul afișa un caleidoscop de culori. Elijah locuia într-o casă mică și modestă din punct de vedere al confortului. Soţia lui – fie-i ţărâna uşoară! – se stinsese cu zece ani în urmă din cauza unui atac de cord. O ucisese înainte ca tigaia cu care se îndeletnicea să fi atins podeaua și, de atunci, el nu mai găsea niciun motiv pentru a cheltui bani pe frivolităţi precum piese noi de mobilier sau decoraţiuni mai recente de anii optzeci. Într-un fel, stilul său de viaţă spartan îi dădea un sentiment de control sporit.

Nu mai era mult. Încă un an și avea să se pensioneze, apoi avea să-și petreacă timpul pe o plajă, în timp ce ființe îmbrăcate sumar aveau să-i servească cocktailuri. Departe de Israel. Poate la Marea Neagră. Auzise numai lucruri frumoase despre Marea Neagră. Varna. Odesa. Lumea era mare dacă aveai banii potriviţi; chiar și un bătrân ca el putea găsi un loc unde să-și satisfacă dorinţele.

Își croi drum prin traficul aglomerat al serii și se apropie de casă. Se lăsase deja întunericul. Când intră pe strada lui, o anvelopă bubui și cauciucul deformat lovea acum caroseria mașinii.

– La naiba! bombăni, trăgând mașina care îl zgâlțâia pe marginea drumului.

Eli stinse țigara și trase frâna de mână. Deschise ușa ca să verifice stricăciunea. Avea o roată de rezervă, dar nu ținea neapărat să o schimbe noaptea, îmbrăcat în costumul de serviciu. Cu norocul pe care îl avea, dacă nu își strica hainele, s-ar fi rănit la spatele ori s-ar fi tăiat la mână.

Deși nu prea mai era lumină, își putea da seama că anvelopa de pe geantă, cu părțile laterale ciopârțite, era de domeniul trecutului.

Se hotărî să sune la compania de tractări. Avea numărul în servietă. Nu avea niciun sens să se apuce de reparații la marginea drumului, în acest stadiu tardiv al lucrurilor. Eli nu se pricepuse niciodată la chestiile mecanice, iar situația nu avea să se schimbe acum.

Pe când evalua chestiunea, o mașină se apropie din spatele lui. Se întoarse cu fața spre ea și ridică brațul să-și apere ochii de lumina puternică a farurilor. Mașina încetini și opri.

Ușa se deschise și se auzi o voce de femeie.

– Ești bine? Ai nevoie de ajutor?

– Nu sunt... am pană de cauciuc. Probabil din cauza șantierelor din zonă. Afurisiții de muncitori scapă peste tot cuie și șuruburi din camioanele lor, apoi oamenii ca mine plătesc prețul.

– O pană de cauciuc? Vrei să te ajut? întrebă femeia deosebit de frumoasă, în timp ce se apropia. Observând felul în care pantalonii i se mulau pe coapse, se gândi că, până la urmă, noaptea nu părea să fie chiar așa de rea. Își dădu seama că se holba la ea și își coborî privirea, încercând să fie mai puţin ostentativ.

– N-aș putea.... sub nicio formă...

Lovitura în șira spinării veni pe neașteptate. Șocul îi trimise o undă de durere în regiunea lombară. Icni și se clătină pe picioare. Simţi un braţ în jurul gâtului și o cârpă mirosind dezgustător care îi acoperi și îi apăsă gura și nasul.

Eli încercă să opună rezistenţă, însă în doar câteva secunde totul intră în ceaţă. Genunchii îi cedară și își pierdu cunoștinţa.

~~~

Când își reveni în simţiri, Eli era așezat cu mâinile legate la spate pe un scaun inconfortabil din lemn, într-o cameră goală și întunecată. Tuși, apoi deschise ochii treptat. Ceva se mișcă într-un colţ al camerei și Eli întoarse capul într-acolo.

– Ai fost un băiat neascultător, Eli Cohen.

Era vocea calmă și fără inflexiuni a unei femei. Femeia din mașină.

– Cine ești? Ce vrei?

– Sunt un membru al echipei pe care ai vândut-o. Unul dintre cei condamnaţi la moarte prin trădarea ta.

– Nu înţeleg. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, spuse el, tușind din nou.
~~~

– Hai să nu ne pierdem timpul, Eli. Știu cine ești, știu ce lucrezi în cadrul Mossadului și știu că ai vândut informații unui rus pe nume Mikhail Grigenko.

– Mossad? Ești nebună? N-am nicio legătură cu Mossadul. De unde ţi-a venit așa o idee? Ce este asta, un jaf? Nu am mulţi bani, dar...

Femeia făcu un pas în față și îl plesni peste ochi.

– Nu mă minţi! Știu ce ai făcut – i-ai trădat pe cei care și-au riscat viaţa pentru tine. Nu are rost să negi. N-ai face decât să mă enervezi, Eli, și crede-mă că n-ai vrea să mă enervezi.

Eli îi privi cu atenţie faţa, apoi ochii i se măriră.

Ea dădu din cap.

– Ah! Așadar, mă recunoști! Asta înseamnă că știi de ce sunt în stare. Ţi-e frică, Eli? Ar trebui să-ţi fie. Foarte frică.

– Ţi-am spus că nu știu ce...

Jet îl plesni din nou.

– Nu vrei să pricepi? Ieși din camera asta viu doar dacă îmi spui ce vreau să aflu.

David ieși din umbră.

– Salut, Eli.

Eli se albi la faţă.

– Tu!

– Exact! Așa că... hai să lăsăm joaca! Am câteva întrebări și am nevoie de răspunsuri. Tu vei răspunde. Dacă nu cooperezi, te voi tortura până când ai să-ţi dorești să fi murit de zece ori. Știi că o voi face, așa că hai să simplificăm lucrurile. Ai vândut echipa. Știu că ești implicat în uciderea lor. Știu că Grigenko e în spatele afacerii. Prima mea întrebare este de ce?

– De ce, ce?

– De ce i-ai trădat?

Eli scuipă pe podea.

– Nu am știut ce urma să se întâmple. Jur că n-am știut că avea să-i omoare...

– Serios? Ce-ai crezut că va face? Că le va trimite flori?

Eli nu răspunse.

– Întrebarea rămâne: de ce?

Eli își îndreptă capul.

– Nu spun nimic. Nu poţi face asta și o știi prea bine. Tu ești unul dintre noi, unul dintre băieţii buni. Noi nu ne purtăm așa.

David merse în spatele lui Eli, de unde luă ceva, apoi se întoarse spre acesta.

– Știi ce este ăsta? Bineînţeles că știi! Este un aparat de sudură. Tocmai l-am băgat în priză. În treizeci de secunde va fi suficient de încins încât să poată aprinde o ţigară. Voi începe de la cap și o să cobor spre piept. Nu glumesc și vei regreta dacă mă pui la încercare. După ce termin cu aparatul de sudură, o să trec la șocuri electrice, apoi la acid. Știi ce sunt antrenat să fac. Te mai întreb o singură dată: de ce ai trădat echipa? De ce m-ai trădat?

Eli scrâșni din dinţi, refuzând să vorbească.

David se întoarse către Jet.

– Mergi și supraveghează intrarea! Asigură-te că nu e nimeni prin preajmă. Nu vreau să fiu întrerupt.

Jet încuviinţă cu un gest al capului, apoi se opri și privi spre Eli.

– Bănuiesc că data viitoare când te voi vedea nu va mai fi mult din faţa ta. Aș vrea să pot spune că mi-a făcut plăcere să te cunosc, Eli, dar aș minţi.

Se întoarse și merse către o ușă aflată în spatele lui Eli. El o auzi cum se deschise, apoi cum se închise. Se auzi ecoul. Se aflau într-un spațiu deschis; probabil era un depozit abandonat sau o clădire industrială.

– Nu face asta! Nu mai e cale de întoarcere dacă faci asta, se rugă Eli, cu vocea slăbită.

– Exact! Așa cum nu mai este cale de întoarcere pentru echipa de asasini care m-a atacat în casa conspirativă. Așa cum niciunul dintre oamenii mei nu se va întoarce din morți.

David veni mai aproape de Eli.

– Ultima șansă pentru ce?

~~~

Jet reveni cincisprezece minute mai târziu. Duhoarea de carne arsă plutea în încăpere ca un văl, iar David era sprijinit de perete, transpirat și respirând cu greu. Capul lui Eli i se odihnea pe piept. Ceea ce-i mai rămăsese din gură bolborosea incoerent.

– Ar trebui să plecăm, David. În curând vor bloca orașul și vor opri fiecare mașină pentru cercetări. După cum știi, conform protocolului, el trebuia să fi luat legătura cu baza la căderea nopții. Cu siguranță că vor trimite pe cineva să verifice, iar după ce vor găsi mașina lui...

David ridică privirea către ea.

– În regulă. Oricum, am terminat cu el. Mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu.

Îl scuipă pe Eli.

– Și cu el ce facem?

– Mă ocup eu. Dă-mi un minut. Te ajung din urmă, spuse David.
~~~

Când păși în încăperea principală a depozitului abandonat, acolo unde se instalaseră pentru a desfășura interogatoriul, figura lui era sumbră. Jet îl studie o secundă, înainte de a se îndrepta către mașină.

– Eli?

– Nu mai e printre noi.

– Presupun că asta va scuti Mossadul să mai scape de el. Nu era nicio cale oficială prin care să fie tras la răspundere, nu-i așa?

– Nicio șansă. Știa unde sunt îngropate mult prea multe cadavre. Așa e cel mai bine. Nu va spune nimănui despre noi, nu-i va mai ajuta pe ruși și, indiferent când va fi găsit, Mossadul va păstra tăcerea.

– Și acum ce urmează? întrebă ea.

– Va trebui să părăsim ţara în cel mai scurt timp, dar șansele noastre de a trece pe jos granița spre Iordania sunt destul de mici. Spre deosebire de Rani, pe mine mă au în baza lor de date și este posibil să fiu și pe lista celor căutaţi de poliție, ca urmare a atacului de la casa conspirativă. Aeroporturile nici nu intră în discuţie. Asta înseamnă că trebuie să dau niște telefoane.

– În seara asta?

– Nu îmi vine în minte un moment mai potrivit.

David se îndreptă spre ușa care culisa pe verticală și trase de lanţ. O ridică un metru și jumătate. Jet porni mașina și se îndreptă cu farurile stinse încet spre ieșire, în timp ce David se strecura pe sub ușa ridicată și o închise în urma lui.

– Ce ţi-a spus? îl întrebă ea, în timp ce se îndreptau spre autostradă.

– A confirmat o serie de lucruri pe care le știam și mi-a spus altele pe care nu le știam. În ce-l privește, a fost vorba despre bani. Oamenii lui Grigenko au luat legătura cu el în urmă cu vreo doi ani și i-au făcut o propunere imposibil de refuzat: dacă-i ajută, va primi milioane de dolari, iar dacă îi refuză, va primi un glonț în cap. A făcut-o nu doar pentru el, ci și pentru fiica lui, care trăiește la New York. Se pare că știau despre echipă, dar nu cunoșteau identitățile membrilor. L-au plătit să ne vândă.

Continuară drumul în tăcere câteva clipe, apoi Jet întoarse privirea spre indicatoare.

– Încotro?

David cumpăni răspunsul.

– Haifa. Sunt destule hoteluri unde putem lua o cameră fără să fim deranjați... și unde se acceptă numerar.

Se îndreptară spre nord.

– Eli a jurat că le-a dezvăluit doar identitățile celor care au luat parte la operațiunea din Alger. Asta înseamnă că Rain nu era căutat de ruși. Sincronizarea a fost o coincidență. Se pare că celula în care era infiltrat își dăduse seama că au o problemă și s-au ocupat de ea.

La schimbarea benzilor, cauciucurile huruiau.

– Eli a mai spus că noi am venit prea târziu. Că Mossadul a aflat despre ce se întâmplă în Belize. Nu mi-a dat alte detalii, dar cred că era vorba despre descoperirea petrolului.

– A spus de ce este interesat Mossadul de chestiunea asta?

– Nu știa. Este foarte posibil ca Grigenko să mai aibă și alții oameni din agenție pe statul lui de plată. Cred că ne-a spus tot ce știa. Însă a mai precizat un lucru care

este foarte ciudat. L-a zis chiar înainte să te întorci, înainte să-și piardă cunoștința pentru ultima oară.

– Ce a spus, David?

El se foi în scaun, încercând să găsească o poziție mai confortabilă.

– Eli a spus că, indiferent ce s-a întâmplat în Belize, procesul a început. Și că nu mai poate fi oprit.

Capitolul 22

Personalul hotelului Leonardo din Haifa era pregătit și politicos. În câteva minute, Jet plătise pentru un mic apartament cu vedere la mare, la etajul șapte. Valetul o aștepta răbdător ca să o conducă în cameră, în timp ce Jet se îndrepta spre zona telefoanelor cu plată din hotel, care se afla lângă toaletele din holul recepţiei. Îi dădu lui David o cheie de la cameră și un pliant pe care notase numărul acesteia. Înainte să intre în oraş, opriseră să cumpere o cartelă telefonică și David era acum cu telefonul la ureche, adâncit într-o convorbire.

Camera era somptuoasă faţă de văgăunile în care stătuse ea în ultima vreme. Zăbovi câteva minute pe balcon, privind luminile ambarcaţiunilor aflate în largul Mării Mediterane, reveni în încăpere și trase draperiile. Se dezbrăcă rapid și merse în baie, unde rămase să-și bucure pielea cu ploaia caldă a dușului. În timp ce se pregătea să-și limpezească părul de șamponul floral, auzi ușa camerei, apoi vocea lui David.

– Fac duș! strigă ea, apoi ușa de la baie se deschise.

– Scuză-mă! N-am vrut să te întrerup. Sunt jos. Anunţă-mă când termini pentru că vreau să mă spăl și eu.

Îi surprinse privirea care alerga pe trupului ei gol reflectat în oglindă. Totuși el părea că-și ferește ochii.

– Ies în câteva minute, spuse el.

Opri cu regrete apa și ieși de sub duș. Căută printre articolele de toaletă oferite de hotel și-și spălă dinții, apoi realiză că își lăsase hainele în cealaltă încăpere. Din fericire, prosoapele erau mari și, după ce-și șterse părul, se înfășură într-unul și ieși.

– Este rândul tău! îi spuse ea.

David își scoase cămașa și intră în baie. Incizia arăta mult mai bine. Cu siguranță, se refăcea rapid.

Jet se așeză la biroul de lângă fereastră, cercetându-și imaginea din oglindă: părul ud îi acoperea fața, iar urma glonțului pe umăr era aproape vindecată. Inspectă tăietura de pe mână; era timpul să scoată firele. Termenul fusese depășit cu mult.

Se apropie de pat, deschise televizorul și comută pe postul local de știri. Stinse veioza. Imaginile cu împușcăturile din Tel Aviv erau pe toate canalele: la fel ca în cazul focurilor de armă de la casa conspirativă, erau prezentate drept un atac terorist. Un sobru purtător de cuvânt al guvernului vorbea la nesfârșit despre tulburările recente și o intensificare a discursului islamic fundamentalist, încheind cu promisiunea sfruntată că va urmări grupările responsabile pentru aceste atacuri reprobabile și le va pedepsi aspru și fără echivoc.

Jet renunțase de mult să se mai întrebe dacă informațiile vehiculate de presă erau reale. Cinismul ei fusese întreținut de specificul activității pe care o desfășura, în care nimic nu era ceea ce părea, iar duplicitatea juca rolul de a doua natură. Se aștepta ca guvernele să fie croite din

același material – la fel și agențiile de servicii secrete cărora le dădeau naștere.

Auzi apa la baie oprindu-se, apoi ușa se deschise. David ieși cu pielea încă umedă și cu un prosop în jurul taliei.

– A fost grozav, spuse el, trântindu-se pe pat lângă Jet și crescând volumul televizorului cu ajutorul telecomenzii.

Jet își trecu degetul peste urma cusăturilor de pe abdomenul lui.

– Ești întreg?

– Dușul m-a făcut un om nou. Sau unul mai puțin maltratat, spuse el, zâmbind.

– Cum ți-a mers cu telefoanele?

– Destul de bine. Am luat legătura cu un contact pe care-l am la americani, un tip care îmi este dator vândut și l-am rugat să afle tot ce poate despre Belize. El a fost omul nostru de legătură în Alger – el a informat Mossadul cu privire la întâlnire și mi-a mai fost de ajutor și cu alte ocazii. E un tip de treabă. Mi-a cerut douăzeci și patru de ore. Ocupă o poziție superioară în cadrul CIA, așa că e posibil să reușească să ne ajute.

– Da. Sunt vești bune. Dar cum stăm cu salvarea noastră și cu ieșirea din Israel?

– Asta s-ar putea să fie mai complicat. O să cobor să-l sun din nou peste o oră. Îi las timp să găsească o soluție.

Jet se juca absentă cu una din copcile lui.

– Au! Ai grijă! Doare, spuse el, așezându-și mâna peste a ei.

– Mâine ar trebui să-mi scot și eu firele, spuse ea.

– Nu mi-ai spus ce ai pățit și cum de te-ai ales cu așa o tăietură la mână.

– Un accident în grădină.

David se întoarse, privind-o fix. Ea zâmbi și se apropie de el. Își așeză capul cu părul umed pe umărul lui. Apoi, aparent întâmplător, își ridică fața depărtându-și ușor buzele pline și senzuale. Îl sărută pe gură. Limba ei o căuta pe a lui. Inspira parfumul proaspăt a pielii lui abia spălate. Pe ecran rula o reclamă la un cocktail cu suc de fructe. Ea își strecură mâna sub prosopul lui, iar el se înfioră. Jet își simți sângele fremătând; era cotropită de un val de senzații familiare. Prosopul i se desfăcu și avu sentimentul unei scufundări în apă caldă. Avea simțurile răscolite de dorința unei atingeri pe care nu se așteptase s-o mai perceapă vreodată.

David era ostenit și zăcea întins; o picătură de sudoare îi aluneca lent de pe tâmplă spre ureche. Jet își odihnea capul pe umărul lui. Frumosul ei trup stătea gol, în brațele lui.

Gândurile îi fugiră la întâmplările recente, apoi la momentele în care o văzuse pentru ultima oară, înainte de dispariție. Era foarte hotărâtă să iasă din joc și să înceapă o altă viață. Poate că ar fi trebuit să găsească și el o cale să facă același lucru. Să fi plecat atunci cu ea – de când mașina ei explodase pe o stradă pustie din Africa de Nord, nu trecuse zi fără să se gândească la acest lucru. Adevărul era că pe atunci el încă mai credea în ceea ce făcea și nu se putuse desprinde. Depusese un jurământ și țara conta pe oameni ca el să țină răufăcătorii la distanță. Uneori era într-o zonă gri destul de extinsă, între ceea ce era legal și ceea ce era necesar, dar nu se îndoise niciodată că el acționa de partea dreptății.

Asta până de curând, când întreaga echipă îi fusese executată și munca lui de-o viață i se năruise sub ochi. Odată cu poziția compromisă a lui Eli, nu puteau ști pe cine mai cumpăraseră Grigenko și acoliții săi din serviciile secrete rusești. Când mergi la pescuit, întinzi cât mai multe plase; se aștepta la aceeași tehnică din partea rușilor. Asta însemna că era foarte posibil ca fiecare dintre acțiunile recente ale echipei să fi avut scopul de a înlătura diverși rivali din afacerile lui Grigenko care continuau să crească. Poate că avea foarte puțin sau deloc legătură cu siguranța națională.

David era obișnuit să trăiască într-o zonă morală tulbure, dar din momentul în care încrederea în sistem îl părăsise, toate alegerile sale erau dintr-odată puse sub semnul întrebării. Asta nu se întâmplase niciodată înainte. De exemplu, când se gândea la operațiunea din Alger se întreba dacă ei știuseră cu certitudine că acei magnați și miniștri din industria petrolului erau finanțatori ai terorismului. Nu auzise de niciunul dintre ei până în momentul în care primise informația de la CIA. Iar CIA cum aflase? Poate că Grigenko avea oameni și acolo? Putea David să fie sigur că motivele din spatele fiecărei operațiuni desfășurate de echipa lui fuseseră autentice?

Își alungă gândurile, mângâind părul lui Jet. Nu mai putea schimba nimic. Totuși, dintre multele lucruri pe care le regreta, foarte importante au fost pierderea ei și tot ce fusese nevoit să întreprindă după aceea.

Dacă ar fi putut întoarce timpul, ar fi acționat cu totul altfel. La momentul respectiv făcuse ceea ce părea necesar pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubea cel mai mult. În ciuda convingerii ei că putea începe o viață complet

nouă, el știa că lucrurile nu mergeau așa. Își făcuse prea mulți dușmani ca să poată fi complet în siguranță. Voise să o avertizeze, apoi renunțase, iar acum Jet descoperise pe pielea ei adevărul și abia scăpase cu viață.

Avea atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună, dar momentul nu era potrivit. Ultimul lucru de care avea nevoie era să complice și mai mult situația extrem de fragilă în care se găseau cu confesiuni sau rugăminți de iertare. Putea să facă asta mai târziu. Dar nu acum, nu aici și nu în împrejurările acelea.

Oare îl va putea ierta vreodată?

Dar el se va putea ierta?

Privi ceasul și ascultă ritmul liniștit al respirației ei. Se ridică încet și se îndepărtă de ea, oprindu-se să admire culoarea arămie a pielii ei. Natura și genetica fuseseră deosebit de generoase cu ea. Poate că așa lucra universul: compensa ghinionul cu aspecte pozitive.

Fusese atras de ea irezistibil din primul moment în care o întâlnise. Impactul statornic și implacabil fusese mai mult decât o simplă dorință. Fusese mai presus de voința celor doi și se întreba uneori dacă sufletele pereche sau iubirea la prima vedere sunt mai mult decât niște concepte. Intensitatea sentimentelor lui față de ea îl speriase – el era obișnuit să fie stăpân pe sine și se trezise într-o furtună, în mijlocul unui uragan de emoții asupra cărora nu mai avea niciun control. Cu siguranță că nu mai trăise așa ceva până atunci, deși avusese parte de experiențe romantice.

Jet schimbase regulile jocului.

David se ridică, iar Jet se mișcă, ghemuindu-se în poziție fetală și îngânând ceva în somnul ei. Părea un înger

când dormea. Era perfectă și, totodată, ucigător de periculoasă. O cobră într-un trup de zeiță.

Indiferent ce avea să se întâmple, indiferent cum vor evolua lucrurile, avea să facă alte alegeri de această dată. Li se oferise o nouă șansă. De obicei, acest lucru nu se întâmpla.

De data aceasta nu va mai face greșeli. Se va dovedi demn de încrederea ei.

Își trase cămașa și pantalonii pe el, luă cardul de acces al camerei și ieși. Cu puțin noroc, omul lui de legătură va fi găsit o soluție pentru ieșirea lor din Israel. Nu avea nicio îndoială că vor reuși.

Banii și disperarea erau forțe foarte puternice, iar ei dispuneau de amândouă din belșug.

Capitolul 23

– Ești pregătită pentru o plimbare cu barca?

– Despre ce vorbești? întrebă Jet.

David închise ușa camerei de hotel și se apropie de ea. Așeză o unghieră pe masa ocupată cu niște fructe, la care ea era așezată. Soarele dimineții pătrundea prin draperiile vaporoase și o încălzea; întinse mâna și luă unghiera.

– Trebuie să fim pe chei înainte de căderea serii. La debarcaderul pentru ambarcațiuni private, în portul Haifa. Pretextul este că mergem la pescuit de rechini pe timp de noapte. Presupun că s-au plimbat niște bani între căpitanul omului meu și trupele de patrulă. Ne așteaptă o ambarcațiune de pescuit sportiv cu o lungime de cincisprezece metri, care poate să ajungă cu ușurință în Cipru în opt ore. După aceea, suntem pe cont propriu.

– Grozav! Cu cât ieșim mai repede din Israel, cu atât mai bine. Am urmărit știrile și nu se vorbește decât despre schimbul de focuri. Nicio mențiune despre Eli.

David încuviință, cu o mișcare a capului.

– Nici nu mă mir. În ceea ce privește restul lumii, el nici nu exista. Era un simplu funcționar anonim între mulți alții. Agenția va mușamaliza toată povestea – probabil că va dura câteva săptămâni până ce îi vor descoperi

trupul, după care, cu puţin noroc, vestea despre trecerea lui în nefiinţă va ocupa un spaţiu generos la pagina optsprezece. I se va deplânge dispariţia în urma unui nefericit accident domestic. Va fi prezentat drept directorul adjunct la siguranţa publică sau ceva similar. Când ne-am înrolat, am aflat cu toţii cum mergea treaba.

– Dacă ceva este bun din toate acestea, reflectă Jet, este faptul că tu ai dispărut de pe radar. Orice căutare a ta se va domoli curând. Și cu un pic de chirurgie plastică, vei fi de nerecunoscut.

– Că veni vorba, tu ţi-ai făcut ceva? Arăţi puţin diferit.

– Mi-am micșorat nasul. Rezultatul nu este foarte vizibil, dar este eficient.

– Ești și mai frumoasă decât înainte. De parcă așa ceva ar fi posibil.

Jet tăie firele rănii de pe mâna ei şi le desprinse rapid. Peste o săptămână, cu greu se va mai distinge cicatricea.

Se ridică și merse lângă David. Îl cuprinse cu braţele pe după gât, apoi îl sărută lung și apăsat. Când se desprinse de el, zâmbea.

– Încerci să duci „discuţia“ spre o nouă partidă de amor, David? Pentru că, să ştii, complimentele sunt o metodă eficientă.

– Sunt atât de ușor de citit?

– Nu e un lucru rău. De altfel, e singurul domeniu în care te pot citi. Altminteri, ești ca un sfinx. De nepătruns.

– Nici cu tine nu mi-e rușine, când vine vorba de pătruns, spuse el și o sărută din nou.

– Cum te simţi? Crezi că te mai descurci o rundă? întrebă ea, în timp ce își scotea bluza.

– Ei bine, doctorul a zis că trebuie să fac mișcare.

~~~

Singurul proiect al zilei pentru Jet era să-și scurteze părul – trebuia să-și schimbe înfățișarea și o tunsoare scurtă era răspunsul perfect, mai ales pentru că toate fotografiile o prezentau cu părul lung sau mediu. Cumpărase o foarfecă, așa că se puse pe tăiat. După o jumătate de oră, rezultatul nu era încurajator. Se părea că nu avea înclinație pentru meseria de hair stilist.

Îl lăsă pe David în cameră să-și termine treburile, iar ea se sui în mașină și porni în căutarea unui salon ca să corecteze experimentul. Văzu două aproape de centrul orașului și îl alese pe cel care o atrăgea ca decor. Coafeza, o tânără cu aspect îndrăzneț, inspectă situația părului cu o privire insolentă.

– Mă tem că l-am măcelărit, recunoscu Jet, așezată pe scaun.

– E... diferit. Ce încercai să faci? întrebă femeia, preferând să nu insiste asupra motivelor care o aduseseră pe Jet acolo.

Jet studie coafura femeii.

– Îmi place mult cum ești tunsă tu. Crezi că poți să-mi faci și mie ceva asemănător?

– E ceva mult mai provocator decât tunsoarea bob pe care ai încercat tu să o obții. Ești sigură că vrei să schimbi direcția?

– Îmi place mai provocator. De ce nu?

– Am învățat că e mai bine să întreb înainte să încep să tai. Nu e nimic mai neplăcut decât un client căruia nu-i place tunsoarea la sfârșit. Nu este chiar modul potrivit în care să-ți crești afacerea.
~~~

– Nu-ţi face griji! Dacă o să arăt ciudat, va fi vina mea, nu a ta.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Jet se privea în oglindă, aprobând cu satisfacţie. Era de nerecunoscut. Câtă diferenţă putea face o schimbare a tunsorii. Uimitor!

– E perfectă, spuse ea.

Coafeza zâmbi.

– Într-adevăr, arată foarte bine. Eşti foarte norocoasă. Ai un chip care se încadrează frumos. Ţi-ar sta bine cu aproape orice tunsoare.

La întoarcere, David fu impresionat.

– Uau! Eşti sexy. Vorbesc serios! Te prinde foarte bine stilul ăsta.

– Mulţumesc, dar scopul principal a fost să-mi schimb radical înfăţişarea.

– Şi ai reuşit. Vino încoace şi lasă-mă să mă joc cu noua ta coafură!

Aleseră să ia prânzul târziu, în restaurantul hotelului. După ce comandară, David se folosi de timpul de aşteptare pentru a-şi suna omul de legătură din America. Când reveni, părea îngrijorat.

Ospătarul le aduse sandviciurile. El muşcă dintr-unul, apoi privi sala.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nu e de bine. Amicul meu de la CIA spune că, în ultima vreme, este mare agitaţie cu privire la situaţia din Belize. Au avut loc câteva morţi suspecte, incluzând împuşcarea unei persoane publice – un susţinător foarte vocal al naţionalizării rezervelor de petrol ale statului –, precum şi moartea prematură a guvernatorului general.

A murit înecat accidental, dar, date fiind circumstanţele, n-aș paria pe asta.

– Așadar, jocul deja a început. Știam că așa va fi.

– Adevărat! Dar mai spune și că au imagini din satelit în care se vede că se construiește un complex în junglă, lângă Punta Gorda, în partea de sud a țării. După câte se pare, locuitorii sunt îngroziți să se apropie de zonă și umblă zvonul că acolo se va instala un cartel. Regiunea este extrem de izolată; o zonă nepopulată, în apropierea graniţei cu Honduras. Sună ca o inițiativă în spatele căreia ar putea fi Grigenko. El trebuie să fie. Nimic altceva nu se întâmplă în Belize. Filmarea din satelit arată că s-au construit trei clădiri. A fost delimitat un perimetru larg și, începând cu dimineaţa aceasta, câteva maşini de teren și-au făcut apariţia. Sunt semne că cineva locuiește acolo.

– OK. Așadar, Grigenko face un lucru în Belize. Întrebarea este dacă asta ne ajută cu ceva. Aveam de gând să mă duc în Rusia să mă ocup de el, îi reaminti ea.

– Cum am mai spus, asta ar putea fi o problemă majoră. La Moscova, individul este păzit mai ceva decât șefii de stat. N-ai avea nicio șansă.

– În câte misiuni am fost în care n-aveam nicio șansă? Să fim serioși! Asta aproape că este o chestiune de rutină.

– Nu. Este diferit. David mai luă o mușcătură și se lăsă pe spătarul scaunului, apoi îi făcu semn ospătarului să-i mai aducă un ceai cu gheaţă.

– Atunci ce facem, ținând cont că avem și aceste informaţii?

– Mă gândesc să mergem în Belize. Indiferent ce se petrece acolo, în mod cert este foarte important pentru

Grigenko. Se ocupă de asta de mulți ani și are legătură cu rezervele de petrol. Dacă-i stricăm planul, am avea șanse să-l scoatem la lumină. După cum stau lucrurile la Moscova, unde este de neatins, avem nevoie ca el să facă o greșeală. Dacă-l aducem în Belize...

– Așadar, mergem în junglă? Malarie, umiditate, tucani? întrebă ea.

– Nu văd altă opţiune mai bună pentru noi. Belize este o pistă serioasă și știm că e vorba de o chestiune foarte importantă pentru el. Eu zic să aruncăm o grenadă în mijlocul petrecerii lui şi să vedem ce se-ntâmplă. Ai altă propunere?

– Presupun că ar fi nerealist să-i aruncăm sediul în aer?

David zâmbi.

– Ești subtilă, ca întotdeauna.

– În regulă! Ai câștigat. Mergem în Belize. Cum facem rost de arme? Presupun că nu putem călători cu jucăriile pe care abia le-am cumpărat.

– Cred că americanul ne-ar putea ajuta cu asta. Am impresia că CIA are oameni acolo.

– Ești sigur că te-ai refăcut suficient pentru asta?

– Nu-ţi face griji! Acum sunt puternic ca un taur. Traiul sănătos și iubirea unei femei cumsecade...

Gluma fu urmată de tăcerea amândurora.

David își strecură mâna sub masă și o prinse pe ei.

– Sunt bucuros că ai revenit, indiferent de circumstanţe.

Jet se opri din mâncat și-l privi în ochi.

– E plăcut, nu-i așa?

El încuviinţă din cap, apoi ezită, ca și cum se gândea dacă să-i spună sau nu. Apoi se răzgândi.

– Foarte plăcut.

~~~

Au plecat târziu de la hotel și s-au plimbat pe străzile din Haifa, în căutarea unui loc potrivit să scape de arme. În cele din urmă, David hotărî că cel mai bine era să le arunce de pe vas, înainte de plecare – nu aveau de unde să știe dacă nu vor mai avea nevoie de ele până atunci.

În timp ce după-amiaza târzie aluneca spre asfințit, cei doi căzură de acord să petreacă ceva timp într-un restaurant de la malul mării, unde David mai fusese în trecut. Probabil că se bucurară de ultima lor cină din viața lor în Israel. Priviră soarele apunând peste Marea Mediterană, bând cafea. Fiecare se pregătea mental pentru ce avea să urmeze.

Soneria telefonului ieftin pe care-l cumpăraseră îi surprinse. David privi ecranul, înainte de a prelua apelul.

– Da!

Ascultă cu atenție, apoi închise.

– Schimbare de planuri. Barca pe care trebuia să ne îmbarcăm are probleme cu motorul. Așa că vom merge acum cu o ambarcațiune de pescuit comercial. Va pleca imediat ce ajungem și vom fi preluați pe mare de o altă barcă cipriotă – nava de pescuit circulă în medie cu șaptesprezece, optsprezece kilometri pe oră, ceea ce înseamnă că spre dimineață ar trebui să fim la aproximativ o sută patruzeci și cinci de kilometri depărtare de insulă. Are un asociat care va parcurge distanța respectivă, venind din portul St. Raphael, de pe coasta de sud. Așa vom face transferul pe mare.

– Ce facem cu mașina?

– Se ocupă ei – o vor preda agenției de închirieri, ca să nu te trezești cu cardul blocat.
~~~

– Rămânem la același plan în ce privește armele?

– Da. Peste bord.

David achită nota de plată. Peste câteva minute intrau în parcarea din apropierea portului.

– O șalupă ne va duce până la vas, explică el. Ne așteaptă la ieșirea din port, ca să nu mai aibă de-a face cu poliţia. A fost deja verificat.

Parcară mașina unde li se spusese și Jet își așeză pe umăr sacul cu armele. Un bărbat rotofei și chel îi întâmpină lângă ponton și îi conduse la ambarcaţiunea gonflabilă care aștepta lângă un șir lung de bărci. Motorul torcea lin. Omul îi ajută să urce, apoi urcă și el, după care dezlegă barca. Foarte curând, tăiau valurile. Pe la jumătatea distanţei dintre port și vas, Jet aruncă sacul cu armele și îl privi cum se scufundă în adâncuri. Vasul de pescuit era o barjă comercială învechită care mirosea a pește împuțit și a ulei. Opriră paralel cu ea, iar Jet și David urcară la pupă în timp ce vasul se legăna liniștit pe valuri. Un marinar oacheș arătă spre cabinele de sub punte. Șalupa care îi adusese nu se îndepărtase nici douăzeci de metri de provă, când ei porniră. Aveau babordul cu direcţia nord-vest; acolo, la două sute șaptezeci de kilometri distanţă, răsărea Ciprul din apele Mării Mediterane.

Echipajul rămase pe punte, ocolindu-i pe Jet și David. Lor le convenea acest lucru. Mirosul de pe vas era suficient de neplăcut și nu voiau să aibă de-a face cu pescarii curioși.

Jet lăsă jos rucsacul pe care-l cumpărase de curând, care era o combinaţie între poșetă și geantă de voiaj, apoi

alese unul dintre paturile de jos ale structurilor suprapuse – o improvizație făcută din grinzi pătate de lemn și saltele murdare din burete. Motorul diesel vechi torcea într-un ritm constant și mișcarea legănată a vasului era oarecum relaxantă.

– Sper că n-o să mă aleg cu ceva de pe saltele astea, precizează ea.

David zâmbi, apoi se urcă în patul de deasupra ei.

– Nu cred că ai de ce te teme, în afară de purici sau păduchi. Cred că o să fii în regulă.

– M-am liniștit.

– Nu trebuie să-mi mulţumești.

Ochii lui Jet se închiseră instantaneu și aţipi. Fu trezită brusc de apariţia cuiva care o scutura din somn. Se ridică în pat şi văzu faţa lui David.

– Tocmai ce am primit vești. Barca din Cipru ar trebui să ajungă aici peste zece minute.

Jet se frecă la ochii și dădu din cap.

– Chiar au trecut nouă ore?

– Se spune că niciun somn nu e la fel de bun precum acela de pe o barcă.

Ea se ridică și merse la baie, apoi își luă geanta și i se alătură lui David la capul scării care ducea pe puntea principală. Urcară treptele și ieșiră la suprafaţă odată cu răsăritul. Nuanţa ameţitoare de portocaliu a soarelui se ridica din apă, creând un efect magnific.

Se auzea zgomot de motoare puternice apropiindu-se și văzură un iaht de aproape douăzeci de metri oprind lângă ei. Era un model european, dotat cu tampoane pentru protecţia carenei.

Păreau să fie prezenţi doar doi oameni pe nou sosita ambarcaţiune – căpitanul și un marinar, care aruncară o frânghie în jurul unui stâlp și le făcură semn să urce la bord. Jet sări cu uşurinţă de pe o ambarcaţiune pe alta, David aruncă geanta, apoi făcu şi el un salt, aterizând pe punte cu o grimasă de durere.

– Eşti bine? îl întrebă ea, îngrijorată, văzând că își duse mâna la stomac.

– Doar o mică avertizare că trebuie să fiu atent. Nu e nimic altceva.

Jet îl privi cu scepticism, apoi se întoarse spre marinar.

Omul le adresă un salut.

– Salut! Bine aţi venit! O să ajungem în apropierea insulei peste trei ore, după care o să vă duc în port cu o șalupă. Această barcă rămâne în larg până la lăsarea serii. Sper că vă e foame. V-am pregătit un platou cu fructe și prăjituri. Avem și cafea proaspătă.

Jet observă că omul nu se prezentase și nici nu întrebase care sunt numele lor.

– Mulţumim! În acest caz, o să intrăm, spuse David.

Pătrunseră în salon, cărându-și genţile. Barca acceleră și în curând tăiau valurile cu o viteză constantă, de aproximativ douăzeci și două de noduri. Marinarul anonim le turnă cafea în pahare înalte, apoi se îndreptă spre scările care duceau pe punte, pentru a se alătura căpitanului. Acestuia nu-i văzuseră decât silueta, când erau pe vasul de pescuit.

Cele două vase erau foarte diferite. Pe când vasul de pescuit era o epavă ruginită, scorojită și rău mirositoare, ambarcaţiunea aceasta conținea piese rafinate de

mobilier realizate din lemn exotic, canapele din piele și covoare plușate. Aerul condiționat zumzăia discret, menținând temperatura din interiorul salonului la douăzeci și unu de grade.

– M-aș putea obișnui cu așa trai, comentă Jet.

David încuviință.

– Nu vrei să știi cât costă.

– Ce facem când ajungem în Cipru?

– Ne îndreptăm spre aeroportul din Larnaca, apoi plecăm cât mai departe de partea asta a lumii. Nu știu cum sunt zborurile către Belize, dar am impresia că cele mai multe tranzitează Statele Unite ale Americii. Așadar, recomandarea mea ar fi să găsim un aeroport de legătură care dispune de aparatură de control mai puțin sofisticată, în caz că moaca mea figurează în evidențele interpolului. Același lucru e valabil și pentru plecarea din Cipru. Mai degrabă prin Milano, Madrid sau Atena decât prin Franța, Germania sau Marea Britanie.

– Către ce? Ciudad de Mexico?

– Pare să fie nodul cel mai sigur, iar de acolo putem zbura către orice oraș din apropiere, dintre care cele mai bune alegeri sunt Cancun și Chetumal.

Jet își sorbea cafeaua, privind pe geam spuma valurilor învolburate.

– O să fim pe drumuri pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Ai reușit să dormi vreun pic? întrebă ea.

– Puțin. Nu mult. Cineva trebuia să stea de pază, să se asigure că echipajul nu se năpustește asupra ta.

Jet ridică o sprânceană.

– Apropo! Avem trei ore de pierdut. Pariez că locul ăsta are niște cabine pe cinste, cu uși care se încuie.

– Întotdeauna te gândești la binele meu. Sugerezi că ar trebui să trag un pui de somn?

Jet se ridică și se îndreptă spre ieșire.

– Ceva de genul acesta.

Capitolul 24

Terry Brandt urmări informaţiile primite de la analiști și citi încă un rezumat al termenului de căutare selectat. Aruncă o privire rapidă, apoi închise ochii. Sună folosind linia sa criptată.

– Eu sunt. Văd că încep să circule zvonuri în legătură cu tabăra noastră din Belize. Trebuie să ne vedem în curând.

– Acum ar fi un moment bun pentru tine? întrebă vocea de la telefon.

– Peste un sfert de oră, la locul obișnuit, încheie Terry convorbirea.

În timp ce își amesteca îndulcitorul în cafea la un Starbucks aflat la aproape cinci kilometri distanţă de sediul central, simţi prezenţa cuiva în spatele lui.

– Cinci dolari pentru o cafea? Societatea este condamnată, se văită o voce gravă și baritonală, după umărul lui.

Terry nu comentă. În schimb, se ridică și urcă scările ce duceau într-o altă sală.

Câţiva studenţi erau aplecaţi asupra calculatoarelor, profitând de conexiunea de internet wireless. La ora aceea din mijlocul după-amiezii, cu excepţia acestora, în sală erau locuri la discreţie.

– Mi s-a cerut să furnizez informații și suport logistic către doi agenți dezertori din Mossad. Am fost de acord să o fac, dar am nevoie să înțeleg cât de departe trebuie să fiu pregătit să merg, zise Terry, după ce amândoi se așezară.

– Aș spune că trebuie să-i sprijini în limite rezonabile. Le dai ce au nevoie, apoi aștepți să vezi ce se-ntâmplă.

Richard Sloan ocupa o poziție importantă în cadrul Departamentului de Apărare. Teoretic, niciunul dintre ei nu era responsabil de vreo operațiune activă în Belize. Practic însă, cei doi nu doar că erau foarte cooperanți cu planurile lor, dar se bucurau și de recompense financiare substanțiale. Le erau oferite pentru modificarea unor reguli în favoarea unor corporații care vizau planurilor de expansiune și care aveau nevoie aprobări și sprijin din partea forțelor armate și a serviciilor speciale ale națiunii.

Sloan, Terry și alți câțiva reprezentau un grup secret de oameni cu vederi asemănătoare, foarte puternici și uniți de cea mai puternică legătură dintre toate câte există: banul.

– A cerut arme.

Sloan încuviință.

– Este greu să ataci o tabără înarmată fără arme. Pe cine ai în zonă?

– Asta nu e o problemă. Avem numeroase contacte în Honduras. E plin de arme, de ordinul milioanelor, pe care noi și rușii le-am livrat acolo. Mă întreb doar cât de mult sprijin să-i oferim. Dacă lucrurile scapă de sub control și apar scurgeri de informații despre ce facem...

Sloan se apropie de Terry și se aplecă spre el.

– Nu se vor face cunoscute toate lucrurile. Aș spune că nu greșești cu nimic dacă faci doar câțiva pași. Pui la

dispoziţie câteva imagini din satelit. Acestea sunt lucruri minore. Cunoşti strategia. Dacă ei reuşesc să-l împiedice cumva pe amicul nostru rus în planurile lui, atunci noi vom fi într-o poziţie câştigătoare. Dacă nu reuşesc, noi tot câştigăm, doar că pe o cale diferită. Dar trebuie să procedăm în aşa fel încât să pară ca suntem observatori imparţiali.

Terry aprobă.

– Desigur. Există vreun risc să fim implicaţi cumva mai târziu, în mod oficial?

– Niciunul. Noi doar ungem nişte roţi. Suntem un fel de îngeri păzitori. Nu trebuie să pară că intervenim sau că favorizăm pe cineva şi trebuie să pretindem că nu ştim nimic, indiferent de ce se întâmplă.

Terry schimbă subiectul.

– Ce părere ai despre moartea guvernatorului general?

– Noroc chior! Dacă rusului îi iese schema, el crede că va putea obţine concesiunea noului teren şi că interesele actuale din regiune vor fi respinse. Dar eu am deja asigurări că noul guvernator general, un domn care manifestă predispoziţie pentru preferinţele noastre, va solicita trupelor britanice şi americane să sprijine naţiunea asediată în lupta împotriva cartelurilor drogurilor, responsabile pentru violenţe de nedescris – care sunt, de fapt, ruşii. Asta va conduce la prezenţa, pentru prima dată, a trupelor militare americane în Belize şi va deschide drumul companiilor americane, care vor ajuta ţara să extragă şi să exploateze resursele petroliere.

– Grigenko va turba. Asta este înşelătorie...

– Aşa este. Dar aşa e viaţa şi nu e treaba noastră – noi nu i-am dat lui Grigenko undă verde să-şi facă mendrele.

După ce guvernatorul general va solicita asistența, nu mai poți să retragi ce-a fost făcut și afacerea va fi încheiată. Nu contează ce înțelegere au avut rușii cu potențiala nouă administrație, pentru că aceea care va veni va anula tot și va declanșa un parcurs cu totul diferit decât cel pe care conta Grigenko. Un parcurs care e în avantajul nostru.

– Și dacă cei doi reușesc?

– Atunci guvernatorul general va lua măsuri care vor face ca interesele noastre să prevaleze. Indiferent ce se întâmplă, noi câștigăm.

– În cazul acesta, de ce i-am ajuta pe israelieni?

– Rusul se întinde mai mult decât îi este plapuma, iar dacă cineva îl poate pune la locul lui, asta nu face decât să ne ajute pe noi mai târziu. Rusul a călcat pe mulți pe bătături. Însă, din perspectiva noastră, cel mai important este că nu ne interesează cine câștigă. Rezultatul, indiferent care va fi acesta, ne va aduce beneficii.

Terry luă o înghițitură din cafeaua cu lapte de soia și clătină din cap.

– Este uimitor că o cafea poate să coste mai mult decât litrul de benzină.

– La fel și apa îmbuteliată. Este uimitor cum poți convinge oamenii să dea bani, nu-i așa?

Sloan sorbi din ceai.

Terry îl privi atent.

– Noi n-am avut niciun amestec în moartea prematură a guvernatorului general, așa-i?

– Sigur că nu, răspunse Sloan, cu o față care nu trăda adevărul. Mai vrei să știi și altceva?

Stomacul lui Terry se strânse. Era aproape sigur că Sloan mințea.

– Nu chiar. Voiam doar s-o aud din gura ta.

– Nu îți face griji, Terry! Este doar o altă încăierare – un eveniment aproape nesemnificativ. A, să nu uit, banii vor fi transferați mâine în același cont. Ca totdeauna, îți suntem recunoscători pentru efort.

Terry era discret cu privire la aceste câștiguri ocazionale, dar e drept că-l ajutau să-și susțină stilul de viață. Cu nevastă, trei copii, școli private și o ipotecă substanțială, era mai tot timpul strâmtorat. O sută de mii de dolari în plus pe an, neimpozabili și despre care nimeni nu avea habar, îi permiteau să acceseze escortele de lux pe care nu și le-ar fi permis niciodată din salariu. Lumea funcționa bine în capitalism. Fiecare primea ce-și dorea.

Terry se ridică fără să rostească vreun cuvânt, coborî treptele și părăsi localul. Se îndreptă agale spre mașină.

Sloan așteptă cinci minute, apoi plecă folosind ieșirea din spate. Făcu o scurtă oprire la patiseria din apropiere ca să-și ia un corn cu ciocolată. Era o gustare înainte de cină.

Niciunul din ei nu avea remușcări pentru că se folosea de poziția pe care o avea pentru a servi interesele unor reprezentanți dubioși ai unor megacorporații. La urma urmei, aceleași corporații plăteau sute de milioane de dolari anual către lobby-iști, pentru a face să nu treacă amendamente legislative care le-ar fi șifonat stilul de viață sau pentru a influența alegerea țării ce avea să fie invadată sau răvășită. Tot ce făceau Terry și Sloan era să accepte o mică felie din tortul care, spre norocul lor, le fusese oferit. Dacă nu erau ei, ar fi fost alții. Nu te poți împotrivi naturii umane.

Pragmatismul era filosofia supraviețuirii, iar Sloan învățase pe pielea lui că orice alt set de convingeri era nesăbuință curată. De-a lungul carierei, asistase la decăderea multora dintre colegii lui cu simț etic mai dezvoltat. Să salveze balenele sau să se opună nedreptăților. Șederea lui pe această planetă avea să fie mult prea scurtă, așa că prioritatea numărul unu era să se bucure de cât mai multe lucruri și să facă tot ce putea ca să fie e fericit.

La urma urmei, ideologiile bine intenționate fuseseră create pentru cei care n-aveau acces la bani.

Din fericire, el avea.

Sfârșit!

~~~

Jet și David săriră pe pontonul portului de agrement St. Raphael și îi făcură semne de rămas-bun marinarului, care se îndrepta deja cu șalupa spre iahtul rămas la câțiva kilometri în larg. Apa mării era liniștită ca oglinda în apropierea insulei; după un minut, omul părea un punct mișcător.

Își puseră gențile pe umăr și se îndreptară spre hotel ca să facă rost de un taxi. Nu întâlniră niciun funcționar de vamă sau imigrări și, fără să știe dacă situația era întâmplătoare sau fusese aranjată, fură recunoscători. De aici încolo, lucrurile ar fi trebuit să meargă mai ușor – n-ar trebui să se mai furișeze.

Cipru fusese o alegere bună ca poartă de tranzit. Fiind stat membru al Uniunii Europene, insula era un important centru financiar și de afaceri ce beneficia zilnic de zboruri către și dinspre un număr mare de destinații. Cu destulă ușurință, se puteau amesteca în mulțimea de
~~~

turişti sosiţi pentru afaceri sau pentru vacanţă, fără să atragă atenţia asupra lor – era esenţial pentru o ieşire în siguranţă din regiune.

Se apropiară de şirul de taximetre în aşteptare. Un tânăr sufla într-un fluier, semnalându-i maşinii aflate la rând să înainteze. Portbagajul se deschise şi îşi puseră genţile înăuntru, apoi îi spuseră şoferului să-i ducă la aeroportul aflat la aproape cincizeci de kilometri distanţă.

Traficul era redus pe şoseaua bine întreţinută ce trecea atât prin oraşe moderne, cât şi prin sate aflate acolo dinaintea naşterii lui Hristos. Şoferul asculta radioul la volum mic – o muzică ce suna ca şi cum cineva ataşase instrumente de percuţie unei vaci, apoi îi dăduse drumul să alerge liberă pe stradă. Jet luă mâna lui David, apoi se sprijini de el. Priviră împreună cum se perindă prin faţa lor peisajul rural autentic.

Ajunseră la aeroport şi îşi luară bilete la cursa pentru Madrid, programată să decoleze peste o oră. Îşi luară bagajele la bord şi se supuseră unui control de securitate superficial şi neinspirat, apoi ajunseră să-şi ocupe locurile aflate în partea din faţă a avionului.

Curând erau în aer, privind insula cum dispare sub aripile avionului care se orientă spre vest, pe lunga rută către Europa. Suprafaţa Mării Mediterane sclipea în lumina soarelui.

Pe drumul spre Madrid aţipiră, iar David părea cu mult mai odihnit după ce aterizară. Verificară orarul plecărilor şi cumpărară bilete la o cursă directă Iberia către Ciudad de Mexico, cu plecare a doua zi – prima cursă directă disponibilă.

Zborul de unsprezece ore către Ciudad de Mexico decurse lin și nu avură probleme nici la controalele vamale. Peste alte câteva ore se îmbarcau în cursa către Cancun. De acolo, aveau să ia un autobuz până la graniță, un calvar de șase ore, pentru ca apoi să zboare de la Corozal spre aeroportul internațional din Belize. Acolo vor închiria o mașină și vor conduce câteva sute de kilometri spre sud, până la Punta Gorda. Cu puțin noroc, aveau să ajungă la căderea nopții.

Când coborâră din avion la Cancun, căldura și umiditatea îi loviră fără milă și, după câteva minute, cămășile le erau înmuiate complet în sudoare. În timp ce David se interesa la biroul de informații despre cursele spre Belize City – în eventualitatea că ar fi fost una programată în acea zi, Jet se întreținea cu un hamal prietenos. Vorbeau despre vreme și despre condițiile de drum spre Chetumal, aflat la granița statului. Când reveni, David era tot un zâmbet.

– Avem noroc. Zborul spre Belize City pleacă în două ore. O oră cu avionul față de șapte ore în autobuz plus coșmarul zborului în avion cu elice. Merg să iau biletele. E o cafenea cu internet aici. Poți intra pe internet să cauți cazare și mașină de închiriat?

– Desigur! Presupun că nu sunt prea multe opțiuni în Punta Gorda. Ce populație are? Șaizeci și cinci de mii de locuitori?

– Nici măcar. Am verificat și eu înainte și sunt doar câteva posibilități. Alege ceva discret, spuse David, îndepărtându-se.

Jet localiză calculatoarele. Închirie o mașină de teren marca Jeep, apoi căută hoteluri. După cum bănuise,

opţiunile erau limitate. În cele din urmă, alese unul la câteva străzi distanţă de cimitir, aflat înspre nord, lângă apă. Chiar dacă nu poposeau acolo de plăcere, alegerea era în armonie cu acoperirea lor – îndrăgostiţi aflaţi într-o călătorie romantică.

Subiectul o făcu să se oprească brusc.

Sentimente pe care le crezuse de mult adormite se deşteptaseră în ea şi atracţia dintre ei era acum mai puternică decât oricând. Nu îl presa pe David cu ideea unui viitor împreună, dar chestiunea era prezentă în gândurile ei. După ce aveau să regleze conturile cu Grigenko, era posibil să se stabilească undeva şi să aibă o viaţă normală împreună? O viaţă care nu presupunea să fie mereu pe fugă, fără crime şi fără să stea cu geanta pregătită de plecare în orice moment? Nu vorbiseră despre asta, dar în timpul liber pe care-l avuseseră pe drumuri, imaginea vieţii în doi prinsese contur în mintea ei şi părea posibilă.

Jet nu-i spusese încă despre copil. Va fi timp şi pentru asta. Urma operaţiei de cezariană se estompase natural în cutele pielii sale şi el nu o observase. Lumina scăzută a camerelor în care dormiseră o scutise de o explicaţie grăbită – poate o problemă misterioasă privind organele interne sau un chist, unul dintre misterele anatomiei feminine. Trupul ei revenise rapid la forma fizică dinainte de sarcină, mulţumită antrenamentelor riguroase şi a dietei. În plus, avusese norocul să moştenească gene bune – ca mama ei, care avusese tot timpul o siluetă suplă şi tonifiată.

După o jumătate de oră, David reveni cu biletele şi o întrerupse din visare. Ea zâmbi cald către el şi se ridică pentru a merge să-i plătească fetei de la casă.

Indiferent ce avea să aducă ziua de mâine, Jet se simţea fericită pentru prima dată dintr-un motiv ce părea dintotdeauna. Chiar şi acum, când erau în drum spre văgăuna leului.

Pentru moment, îi era suficient.

Capitolul 25

Mașina era neagră. Avea două uși, acoperiș decapotabil din prelată și o instalație de aer condiționat care, din fericire, funcționa. Angajatul agenției de închirieri, scump la vorbă, le spuse că ar trebui să ajungă la Punta Gorda în aproximativ patru ore și le înmână o broșură uzată care conținea și o hartă după care să se ghideze.

– Nu pare să fie foarte complicat, spuse Jet, studiind-o. Ne îndreptăm spre sud, ținem drumul drept, apoi intrăm pe drumul de coastă, oprim când se termină strada și am ajuns.

– Vrei să conduci tu sau eu?

– Mi-e indiferent. Cum te simți?

– Din ce în ce mai bine, cu fiecare zi care trece.

Așezară bagajele în spate și Jet alese să conducă ea. Ținură autostrada de-a lungul râului Belize și ajunseră în oraș.

– Ce fundătură! observă Jet, făcându-și drum prin traficul după-amiezii. Multe dintre casele pe lângă care treceau aveau un aspect dezolant și sărăcăcios. După aparenta ordine de la aeroport, acum totul apărea surprinzător. Locuitori osteniți, acoperiți cu haine un pic mai bune decât niște cârpe, își târau picioarele grele prin căldură,

iar mașinile pe lângă care treceau ar fi fost vedete într-un cimitir de mașini.

– Presupun că vom tăia Belize City de pe lista orașelor de vizitat.

– Am auzit că sunt accesibile chiriile, spuse ea.

– Nu există limită pentru oportunităţi ca să-ţi păstrezi abilităţile antrenate asiduu în luptele contra grupărilor.

David își lungi gâtul și privi cu nerăbdare, dar și prudent către zona comercială a orașului.

– Să tragi pe dreapta dacă vezi vreun magazin cu electronice. Vreau să cumpăr un telefon, ca să pot suna. N-am idee de cât de izolat este Punta Gorda, dar, dacă este ceea ce înseamnă un oraș mare în Belize, o să avem nevoie de un telefon.

– Presupunând că vom avea semnal acolo.

– Bună observaţie.

Jet frână în faţa unui magazin care expunea în vitrină casetofoane și calculatoare, iar David ieşi din mașină.

– Nu vreau să las mașina nesupravegheată. Sper că nu te superi.

– Nu ţi-o iau în nume de rău. Revin într-un minut.

Se întoarse cu telefonul ridicat în mână, într-un gest al victoriei, și porniră iar la drum. Imediat ce ajunseră în partea de sud a orașului, reușiră să obţină un timp mai bun, deși, după parcurgerea unui kilometru și jumătate la viteza afișată, într-un ritm care concura cu mersul la pas, autoturismul încetinea și se îneca..

– Privește! Drumul de pe coastă, spuse ea arătând un indicator.

– Poftim? Ăsta?

– Păi... așa cred...

Intrară pe drumul de pământ roșu și săltară de-a lungul suprafeței bătătorite. După câțiva kilometri de la autostradă, trecură pe lângă o trăsură trasă de cai, de culoarea măslinei și cu roți de cauciuc. Perechea aflată la cârma trăsurii aparținea unei epoci trecute – femeia de la țară purta o rochie lungă și avea capul acoperit cu o bonetă; bărbatul avea o jachetă neagră și cu mâneci lungi, în ciuda caniculei.

– Văd bine? întrebă David.

– Te referi la cai?

– Ce-a fost asta?

– Menoniți. Un grup religios. Ca și Quakerii. Sunt mulți în Belize.

O privi, fără expresie, apoi reveni asupra drumului.

– N-o să întreb de unde știi despre secte religioase obscure care trăiesc în Belize.

– Am avut un pic de timp după ce am rezervat mașina și hotelul, spuse ea.

David mormăi ceva.

Lumina zilei slăbea când își făcură intrarea în PG, cum numeau locuitorii orașul Punta Gorda. O luară pe câteva străzi greșite, dar, până la urmă, nimeriră hotelul. După patru ore pe drumuri lăturalnice și pe scaune proaste, străbătute în tăcere, erau fericiți să-și poată întinde picioarele, dar, cum deschiseră ușile, umiditatea cumplită îi asaltă fără milă.

– Nu e Ritz, nu-i așa? comentă David.

Jet ridică din umeri, luă gențile din portbagaj, apoi apăsă butonul de blocare a ușilor de la mașină și se îndreptă spre intrarea principală a hotelului.

Camera se dovedi confortabilă, cu aer condiţionat eficient şi plăcut. Jet intră în baie şi făcu un duş, în timp ce David rămase în urmă, ca să sune de la telefoanele cu plată din faţa hotelului. Din obişnuinţă, prefera să folosească linia fixă în locul telefonului mobil. Când urcă în cameră, Jet îl aştepta, răsfoind ziarul local, care le fusese lăsat pentru divertisment.

– Mă văd cu omul nostru peste o oră, lângă cimitir, spuse el.

– Pare potrivit. Vin cu tine.

– Aş prefera să nu vii. Trebuie să se expună doar unul dintre noi, în caz că nu joacă tocmai cinstit.

– Şi mergi tu pentru că...?

– Ar trebui să mă descurc.

Căzură de acord ca Jet să verifice locul de întâlnire, care era la mică distanţă faţă de hotel.

La ora stabilită, David aştepta aproape de răscrucea de lângă cimitir. În timp ce îşi plimba privirea printre pietrele de mormânt bătute de vreme, o maşină Nissan din anii şaptezeci se apropie şi opri lângă el. Şoferul lăsă geamul în jos şi îl măsură pe David din cap până-n picioare, apoi îi făcu semn să urce.

– Tom? întrebă David.

– În persoană.

– Bănuiesc că aerul condiţionat nu funcţionează.

– Îmi pare rău.

David se întoarse după o jumătate de oră, fără semne aparente de violenţă.

– Cum a mers? îl întrebă Jet.

– Bine. Ne întâlnim mâine din nou şi ne aduce armele. Nu este sigur în legătură cu carabinele MTAR-21.

Le folosesc cei din Honduras, dar cei din Guatemala folosesc un model mai mare, TAR-21. Ce găsește mai repede, aia ne aduce. I-am spus că nu contează, atâta timp cât ni le aduce cu amortizoare. Și nu era sigur nici dacă le are pe cele de 9 mm sau pe cele de 5,56, tip NATO. În concluzie, vom primi ce găsește.

– Sper să fie cele de 9 mm. Impactul e mai puternic. Ce a spus despre grenade şi echipamentele pentru vedere nocturnă? Cuţite și pistoale?

– Cu astea nu crede să fie vreo problemă.

David aruncă un plic pe masă, cu cele mai recente imagini din satelit.

Studiară fotografiile cu atenţie, sperând să găsească puncte slabe în apărare.

– Unde te-a lăsat la întoarcere?

– Lângă biserică. Am ocolit şi am mers pe străzi paralele câteva zeci de metri până să revin la drumul principal. Sunt sigur că nu m-a urmărit.

Jet privi spre ușă, apoi își trecu mâna prin păr, lăsând răcoarea aerului condiţionat să-i mângâie ceafa.

– Mi-e foame. Unde poate o fată să găsească ceva de mâncare pe-aici?

– Am văzut câteva restaurante pe drum în timp ce mă întorceam. Cum stai cu spiritul de aventură?

– Suntem în mijlocul junglei, pe partea cu mulţi ţânţari. Aș spune că destul de bine.

Găsiră un local mic și liniștit, aproape de plajă. Era pe jumătate ocupat de localnici. Comandară amândoi pește cu orez. Când le sosi mâncarea, constatară că porţiile erau uriașe; mâncară în liniște.

După cină, se îndreptară spre plajă. Se plimbară ţinându-se de mână ca nişte proaspăt căsătoriţi, ascultând zgomotul valurilor spărgându-se de stânci.

– Aşadar, mâine iei armele. Ce urmează? întrebă ea, şoptit.

– Le verificăm, ne asigurăm că sunt cum trebuie şi facem o recunoaştere a taberei înainte de lăsarea întunericului. Presupunând că nu vom avea parte de surprize, în timpul nopţii atacăm şi provocăm cât mai multe stricăciuni posibil. Şi încercăm să capturăm un om. Vreau să ştiu ce fac aici.

– Pare că ai plănuit totul. Individul ăsta, Tom, ştie ce avem de gând?

– Nu. Ştie doar că sunt prieten cu omul lui de legătură din cadrul CIA şi că am nevoie de arsenal. Şi sunt dispus să plătesc bani frumoşi pentru asta.

– Şi fotografiile?

– Plicul era sigilat când mi l-a dat. Bănuiesc că este doar un curier local. Nimic mai mult. Un agent mărunt, destul de inofensiv, probabil colaborator, care face un pic de contrabandă, un pic de trafic de droguri, ceva şantaje şi ceva protecţie. Mai degrabă, un amator.

– Are sens. Din câte văd eu, nu este un loc care să justifice o echipă de elită.

Priviră în jur la clădirile degradate; un câine jigărit căuta într-o grămadă de gunoi de peste drum.

– Ăsta este eufemismul anului.

Capitolul 26

La ora patru în după-amiaza următoare, David intra în camera de hotel cu un rucsac din pânză de tip camuflaj. Trase fermoarul și scoase două carabine MTAR-21, pe care le așeză pe masă. Jet ridică una și o dezasamblă, inspectând fiecare parte componentă. Privi amortizorul cu un ochi experimentat. Mulţumită, făcu la fel cu cea de-a doua armă, apoi le asamblă la loc. Scoase din rucsac și opt încărcătoare cu câte treizeci de cartușe și le așeză pe aceeași masă.

Următoarele fură pistoalele. SIG Sauer P226 de 9 mm, cu amortizoare personalizate și câte trei încărcătoare cu douăzeci de cartușe fiecare. Desfăcu și pistoalele, așa cum făcuse și cu puștile, și le verifică. Aprobă.

– Pistoalele nu sunt grozave, dar sunt bune. Ne vom descurca. Au fost păstrate cu destulă grijă, dar au semne de uzură. Carabinele MTAR sunt aproape noi. Au sistem de țintire laser, vizor cu infraroșii și sunt tot de 9 mm.

– Sunt folosite de forţele speciale din Honduras. Presupun că Tom cunoaște pe cineva în depozitele lor, iar acela „pierde“ câteva când are o comandă.

Jet ridică din sprânceană.

– Mă întreb câte astfel de arme „se pierd“ pe an, din Honduras, Guatemala și țările vecine.

– Probabil că multe. Asta explică de ce nu au cartelurile mexicane nicio problemă în a se aproviziona cu arme de ultimă generație.

Jet scoase șase grenade.

– Astea o să meargă.

David ridică un cuțit de luptă rabatabil, marca Hornet II, și îi privi lama extrem de ascuțită. Apoi dădu peste o pereche de ochelari pentru vederea de noapte, marca *LUCIE*, și o așeză pe masă, lângă cutiile cu cartușe de 9 mm. Jet căută în rucsac și scoase o unitate GPS portabilă, cu bateriile aferente și, după ce mai scormoni puțin, găsi un kit de prim-ajutor pentru luptă.

– Avem totul aici. Aș zice că, indiferent ce ne așteaptă în junglă, ar trebui să ne descurcăm cu echipamentele astea.

– După cum am fost instruită cu ani în urmă de către comandantul meu, regula numărul unu a activității de teren este să nu fii niciodată prea încrezător.

– E o regulă bună, recunoscu David. Cred că îmi amintesc ceva.

Petrecură o jumătate de oră familiarizându-se cu armele. Le curățară și le încărcară, apoi David îi aruncă un pachet mic.

– Sper că aveau măsura mea, comentă ea, desfăcând pachetul și privind salopeta neagră.

– Sunt sigur că vei fi cea mai elegantă din boscheți.

Puseră armele înapoi în rucsac, luară câteva sticle cu apă și relocară întreg arsenalul în mașină. Jet porni

Jeepul și, părăsind drumul de pământ, ieșiră pe șoseaua principală.

– Tabăra este amplasată la șase kilometri distanță de frontieră, spuse David. Este în mijlocul junglei. Nu este decât un singur drum de acces, astfel că vom fi nevoiți să mergem pe jos o bucată. Sper că nu au instalat nimic foarte sofisticat în zonă.

– Mă descurc cu orice ar fi implementat acolo. Doar să stai în spatele meu.

David îi aruncă o privire încruntată.

– Dragule, când vine vorba de activitatea de teren, eu sunt cea cu experiență mai bogată, așa că va trebui să te obișnuiești cu ideea că eu comand acolo. OK? Nu e o chestiune de putere, ci e vorba de supraviețuire. Tot tu ești cel cu echipamentul cel mai mare din mașină... spuse ea, zâmbind.

– Înțeleg. O să-ți car harnașamentul și o să-mi țin gura.

– Încearcă să fii și frumos pentru mine, da?

Se apropiau de punctul de destinație, pe care Jet îl introdusese în GPS. Intrară pe drumul de pământ. Mai merseră până când vegetația densă le blocă accesul, apoi opriră motorul.

– Patru sute de metri spre sud. A venit momentul să ne câștigăm traiul.

Îmbrăcară salopetele și își luară armele. Jet încărcă toate grenadele în rucsacul ei, în afară de două, pe care i le dădu lui David, iar el și le îndesă în buzunare. Porniră la drum prin hățiș. Erau atenți la orice sunet, dar nu auziră nimic în afara zgomotelor specifice junglei – chemările păsărilor și ale animalelor mici. Întuneric avea să fie abia peste câteva ore, dar Jet voise să facă o recunoaștere

a locului cât mai era încă lumină, fiind mai ușor să depisteze echipamentele de supraveghere.

După cincisprezece minute erau amândoi acoperiți de sudoare. Jet se opri, semnalizând către David că era timpul pentru o pauză. Agreaseră să nu comunice verbal în apropierea obiectivului, iar Jet era extrem de serioasă în privința asta. După cinci minute de rehidratare, porniră din nou. Înainte de a avansa tiptil prin frunzișul bogat, Jet consulta din când în când GPS-ul; David o urma cu carabina pregătită.

Jet opri brusc și îi arătă la câțiva metri mai în față un fir subțire, abia vizibil, întins între doi copaci la înălțimea gambei. David nu-l văzu din prima, apoi încuviință cu un semn din cap. Se apropiară cu grijă de firul declanșator, iar Jet se deplasă într-o parte, deschizând în același timp cuțitul. Reveni în două minute, făcându-i un semn scurt din cap lui David că s-a rezolvat. Dezactivase mecanismul de declanșare – model standard al forțelor speciale rusești, cu care era mai mult decât familiară.

O oră mai târziu erau întinși în iarba înaltă și cercetau tabăra, alcătuită dintr-un cort mare al popotei, două spații de dormit cu paturi supraetajate și o latrină. Un generator diesel huruia într-o parte, furnizând electricitate construcțiilor, care erau structuri temporare, ridicate cu doar o săptămână în urmă.

Zăceau nemișcați, conservându-și energia și așteptând să apună soarele. La căderea serii, țânțarii bâzâiau peste tot în jurul lor. Erau mulțumiți că înainte de plecare se stropiseră din belșug cu soluție împotriva insectelor. Malaria era încă frecventă în jungla Americii Centrale, iar ei doreau s-o evite.

Din când în când, dinspre tabără răzbătea câte un strigăt sau câte un hohot răgușit de râs. Erau ale bărbaţilor care se adunau la cină. Jet numără șaisprezece în total. Unul dintre ei era responsabil peste toţi, iar Jet privi cum ceilalţi i se supuneau; doi dintre ei, aşezaţi la masa lui, studiau o hartă.

Întunericul se lăsă încet și, când se făcu noapte, totul în jur era negru ca smoala. Numai în junglă pot fi asemenea nopţi. Luminile taberei alimentate de generator se profilau pe fundalul ca de cerneală. Înainte de a face vreo mișcare, mai aveau de așteptat până se dădea stingerea și până când oamenii aveau să fie adormiţi.

Două santinele rămaseră să păzească pe timpul nopții, în timp ce ceilalţi intrară. Făceau turul taberei înarmaţi cu puști de asalt. Nu se așteptau la probleme și acest lucru era un avantaj pentru Jet și David. Cu o cotă de șaisprezece la doi, aveau nevoie de orice pauză pe care o puteau obţine.

Trecu o oră, apoi încă una și luminile se stinseră, în afară de două becuri slabe, instalate pe stâlpii de la cele două capete ale terenului. Jet își dădea seama că rușii nu se temeau de vreo amenințare, iar santinelele erau neglijente și nu prea atente. La urma urmei, se aflau în mijlocul sălbăticiei și ei jucau rolul prădătorilor.

David și Jet se mișcară în tandem. Se despărţiră la marginea lizierei și continuară să avanseze aplecaţi. Îl văzu cu coada ochiului cum ţâșnește în spatele unuia dintre autovehiculele parcate, apoi se concentră asupra misiunii ei – să neutralizeze cele două santinele fără să alerteze tabăra.

Omul ei se apropie la aproximativ douăzeci de metri; Jet se aplecă lângă generator, așteptând ocazia potrivită. Zgomotul motorului ar fi acoperit un foc de armă cu amortizor, dar prefera să nu-și asume niciun risc. Cuțitul era mai potrivit pentru o treabă ca asta.

Santinela scoase o țigară, lovind ușor în pachetul șifonat. În momentul în care voia să o aprindă, Jet lovi: țâșni într-o secundă, apucă rapid, cu o mână înmănușată în negru, capul lui și îl spintecă la baza craniului. Sângele i se scurse pe braț, în timp ce trupul omului se scutura spasmodic, apoi se prăbuși ca un pietroi, cu șira spinării secționată. Pușca lui, o carabină American M4, căzu ușor în iarbă, lângă el.

Se răsuci, când auzi un strigăt dinspre zona unde era adăpostit David, care străpunse noaptea, iar ea blestemă în sinea ei. După câteva secunde, se apropia în fugă, dar răul era deja făcut. Într-una din cele două clădiri se aprinsese o lumină. Jet fugi spre generator și scoase cuiul unei grenade. Mai aruncă o privire spre clădire, apoi aruncă grenada spre rezervorul de combustibil și fugi în spatele mașinii de teren, unde aștepta David.

Explozia sfârtecă liniștea nopții și tabăra fu cufundată în întuneric. Jet își puse ochelarii cu vedere nocturnă și îi porni. David făcu la fel.

– Ce s-a întâmplat? șuieră ea.

– Eram fix în spatele lui și el s-a întors. Ceva l-a alertat, probabil m-a simțit. Îmi pare rău.

– Ține minte că avem nevoie de căpetenia lor în viață, îi șopti. Treci în partea asta. Hai să nu le ușurăm treaba.

Arătă către o altă mașină, apoi alergă înapoi la carcasa fumegândă a generatorului.

Ușa primei clădiri se deschise cu zgomot și oamenii năvăliră afară în căutarea amenințărilor, agitând armele în toate direcţiile. După o pauză de o secundă, Jet ochi și slobozi trei focuri înfundate. Doi bărbaţi se prăbușiră, trăgându-i după ei pe alţi doi care veneau din spate și care se împiedicară. Nu avură timp să-și tempereze avântul care-i purtase înainte. Și ușa celei de-a doua clădiri se izbi de perete, eliberând alţi oameni înarmaţi. Jet distinse forma echipamentului pentru vedere nocturnă pe capul a cel puţin trei dintre aceștia. De ei trebuia să se ocupe mai întâi.

Auzi carabina lui David trăgând din spatele mașinii și văzu primul om căzând. I se alătură și schimbă pistolul, pe care-l puse la brâu, cu carabina. Trase cu atenţie rafală după rafală. Capul celui de-al doilea bărbat echipat pentru vederea nocturnă explodă și omul se prăbuși ca un bolovan pe pământ. Câţiva dintre ruși se adăpostiseră în spatele unor cutii și butoaie și deschiseră la rândul lor focul. Jet auzi gloanţele care loveau carcasa generatorului. Aștepta câteva secunde, apoi lansă o nouă rundă. Apoi, încă una. Alţi oameni se prăbușiră și, odată cu ei, armele inutile.

Ochelarii pentru vederea nocturnă fuseseră un element decisiv. Doar câţiva dintre ei îi aveau și, odată eliminaţi, singura opţiune care le mai rămânea era să tragă în direcţia în care scânteiau ţevile armelor lui Jet și David – un scenariu nu tocmai ideal. Unul după altul, rușii căzură victime carabinelor celor doi; ploaia ucigătoare de gloanţe îi răpunea în ciuda încercărilor disperate de apărare.

Alte gloanţe loviră generatorul. Jet se îmbărbătă, respiră adânc, apoi alergă spre cel mai apropiat camion și

se rostogoli la adăpostul unei roți supradimensionale. Continuă să tragă înspre cei rămași în picioare. Acum, secretul era să nu stea. Toți cei care erau echipați cu aparate pentru vedere nocturnă fuseseră eliminați, astfel că cei rămași trăgeau mai mult la întâmplare în negura nopții. Se gândi să arunce o grenadă în mijlocul lor, dar ar fi făcut prea multă mizerie și, în plus, aveau nevoie să captureze cel puțin unul.

Lupta mai dură vreo două minute, apoi se făcu liniște în tabără, cu excepția zgomotelor muribunzilor. Îl văzu pe David lângă una dintre mașinile aflate mai departe. Îi făcu un semn de felicitare. Slavă Domnului, și el era bine. Știa că n-ar fi trebuit să-și facă griji pentru el, întrucât avusese parte, la rândul lui, de suficientă acțiune. Dar anii petrecuți ulterior la birou puteau toci chiar și cele mai bune reflexe căpătate în teren.

Surprinse cu coada ochiului o mișcare în spatele clădirii și se întoarse într-acolo. Un supraviețuitor fugea înarmat cu un pistol înspre lizieră. Sări imediat în picioare și porni după el în fugă. Pașii ei erau amortizați de pământul reavăn. El păru să-și dea seama că este urmărit, pentru că se întoarse brusc, cu pistolul îndreptat în direcția ei. Știa că, fără echipamentul pentru vedere nocturnă, era ca și orb, dar, dacă se apropia de el, putea s-o nimerească. Se aplecă, apucă pistolul SIG Sauer cu amândouă mâinile și trase un singur foc. Piciorul omului cedă și se clătină cu un geamăt, descărcând câteva focuri care atinseră pământul din apropierea ei. Jet trase din nou și omul, lovit în piept, se răsuci și apoi se prăbuși. Jet așteptă un moment. Încă unul. Apoi se apropie, atentă la o posibilă reacție din partea lui.

Bărbatul se mișca, încercând să ridice arma. Jet alergă în zigzag spre el pentru a-l deruta, apoi ajunse deasupra lui, lovind arma cu piciorul și trimițând-o departe de el. Auzi zgomotul inconfundabil al oaselor zdrobite, iar omul cu mâna distrusă scrâșni.

Douăzeci de secunde mai târziu, David se afla lângă ei. Jet era îngenuncheată lângă bărbat, privind cum pata de sânge se întindea peste mușchii pieptului lui, în partea stângă. Își ridică privirea către David.

– Avem nevoie de trusa medicală.

David încuviință cu un mormăit și merse să o aducă.

Jet își îndreptă atenția asupra rănitului.

– S-a sfârșit, îi spuse el în limba rusă, apoi își pierdu cunoștința.

Capitolul 27

Când își reveni, Yuri stătea în lumina farurilor mașinii de teren, în mijlocul dezastrului. În jurul lui, toți oamenii zăceau morți. Simțea în piept o apăsare care genera o durere insuportabilă. Încercă să se miște, dar nu reuși.

Un bărbat își făcu apariția în câmpul lui vizual. Apoi... o femeie. Părul ei era ascuns sub o căciulă tricotată, de culoare neagră. Yuri clipi, încercând să înlăture picăturile de sudoare, apoi făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă, când îi recunoscu.

– Nu! spuse el, cu vocea spartă, tresărind.

– Înțeleg că nu mai e nevoie de prezentări.

Femeia se întoarse către partenerul ei, îndemnându-l:

– Arată-i!

David înaintă, ținând în mână o seringă.

– Este morfină. Răspunde-mi la întrebări și o primești. Dacă nu răspunzi, voi face ca ultima ta oră pe această planetă să fie cea mai cumplită din viața ta. Înțelegi? întrebă David în limba rusă.

– Da.

Agonia era insuportabilă și omul respira cu greu. Își simțea extremitățile corpului reci. Mâna îi era amorțită, iar piciorul zvâcnea. Unul dintre ei îi legase o curea în jurul coapsei pentru a opri sângerarea.

– Ai fost împușcat în piept și în picior. Mă crezi sau nu, rana din piept arată ca și cum ai avea șanse să supraviețuiești, dacă primești îngrijire medicală în timp util. Pentru moment, am aplicat un pansament pentru a ține sângerarea sub control. Dar, cu piciorul, treaba este serioasă. Glonțul a atins artera femurală. Dacă slăbesc un pic garoul, hemoragia te va ucide într-un minut sau două. La cum arată acum, până ajungi la cea mai apropiată unitate medicală, riști să rămâi fără el. Așa că... hai să ne grăbim! Am nevoie de niște răspunsuri. Dacă ești sincer cu mine, terminăm aici și te duc până în cel mai apropiat oraș, unde un doctor se poate uita la tine și poate încerca să-ți salveze viața. Dacă mă minți, vei pieri aici ca un câine. E clar? întrebă David.

Yuri încuviință printr-un semn din cap.

– OK! Prima întrebare: cine ești?

– Yuri Kevlev.

– Cine sunt acești oameni?

– Mercenari. Lucrează pentru mine. Mă ocup de asigurarea securității pentru un număr de companii importante.

– Ce făceai aici?

– Coordonez o operațiune.

Yuri tuși; saliva care-i pătă buzele era amestecată cu sânge.

– Care era obiectivul?

– Poimâine urma să-l ucidem pe prim-ministru și pe patru dintre cei mai apropiați membri ai cabinetului său.

Jet îl întrerupse.

– De ce a fost necesar să desfășurați asemenea efective? De ce nu ați trimis doar câțiva contractori? întrebă ea. Doi sau trei agenți calificați ar fi rezolvat cu ușurință

treaba. La naiba! Eu aș fi putut s-o fac și să fiu înapoi acasă înainte de prânz.

Yuri o privi de sus până jos.

– Trebuia să fie o treabă dezordonată ca să pară că au fost cartelurile de droguri. Cu multe împușcături și victime colaterale.

David pocni din degete în fața lui Yuri, ca să-i atragă atenţia spre el.

– De ce? De ce un cartel?

– Nu știu.

David clătină din cap.

– Nu mă minţi! Te-am avertizat că îmi dau seama dacă mă minţi. Vrei morfina sau vrei să-ți înfig cuţitul în piept și să-mi scrijelesc inițialele lângă rana făcută de glonţ?

Îl lovi în coaste. Yuri izbucni într-o tuse convulsivă. David așteptă impasibil, privindu-l cum se luptă să-şi recapete respiraţia.

– De ce trebuia să faceţi să pară că era o execuţie desfășurată de un cartel?

– Așa mi s-a spus. E tot ce știu.

Jet schimbă rapid o privire cu David.

– Pentru cine lucrezi?

– Grigenko.

– De ce trebuia să-i ucideţi pe prim-ministru și cabinetul acestuia?

– Are de-a face cu petrolul. Dacă ei ar fi fost morţi, avea să fie numit un nou cabinet pe care Grigenko se pare l-a cumpărat deja. Aceștia aveau să anuleze toate concesiunile care nu începuseră încă să pompeze – adică toate, mai puţin una – și să i le acorde lui Grigenko.

Vocea lui Yuri începea să slăbească:

– Te rog, morfina.

– Imediat, după alte câteva întrebări. Tu ai fost în spatele atacului asupra caselor din Israel?

– Da.

– Și împotriva ei în Trinidad?

– Da.

– Și în ceea ce privește membrii echipei?

– Da.

– De ce a trebuit să-i ucideți pe toți?

– Nu a vrut să lase nicio urmă. Nu-și putea permite să lase supraviețuitori care ar fi putut ști ceva despre petrol. Voi toți reprezentați un risc. Închise ochii din cauza durerii, apoi îi deschise și o fixă pe Jet. Nu vei fi niciodată în siguranță, pentru că nu se va da în lături de la nimic ca să te ucidă. I-ai omorât fratele. Nimic nu te poate salva.

– Am auzit, răspunse Jet, fără să pară impresionată. Fii atent! Urmează cea mai importantă întrebare, după care vei primi morfina: unde este Grigenko acum?

Pe fața lui Yuri apăru o grimasă, încercând să zâmbească; un rânjet cadaveric îi întinse pielea lividă.

– N-ai nicio șansă.

– Este posibil. Dar unde este?

– În siguranță, pe domeniul lui din Moscova, înconjurat de cele mai bune servicii de pază din lume.

Jet îi susținu privirea.

– Administrează-i morfina! spuse și făcu un pas în spate.

David veni lângă el, îi înfipse acul în braț, apoi apăsă pistonul seringii.

Jet se apropie din nou de el.

– Fiecare țintă are o slăbiciune. Și nicio securitate nu este impenetrabilă. Trebuie să fie o cale în Moscova prin

care se poate ajunge la Grigenko. Am nevoie să te gândești. Ce ai face tu dacă ar trebui să-l elimini?

Yuri scutură din cap.

– Imposibil!

Privirea începea să i se tulbure.

– Hai să te ducem la un spital! spuse David.

Yuri tresări.

– Nu! Am dat greș, iar pentru acest tip de eșec se plătește cu ultimul preț. Sunt ca și mort. Nu-și poate permite ca eu să-l fi implicat. Chiar dacă supraviețuiesc, nu vreau să-mi petrec restul zilelor într-o închisoare din Belize.

– Mă tem că alegerea nu-ți aparține, însă privește partea bună a lucrurilor. Ai toate șansele să mori înainte ca doctorii să poată face ceva, argumentă David.

– Nu e suficient. Scoate cureaua! O să se termine rapid. Fără dureri.

– Îmi pare rău, nu e ziua ta norocoasă.

În ochii lui se citi panica.

– Îți pot spune cum să ajungi la el, izbucni Yuri, în timp ce vorbele începeau să i se amestece sub efectul morfinei.

– Ce spui? Cum? întrebă Jet.

– Promite-mi că mă lași să mor și îți spun, ceru Yuri, respirând cu dificultate.

David se retrase și Jet veni mai aproape de el.

– Bine. Oricum, ne vom revedea în iad destul de curând. Spune-mi și-mi voi ține cuvântul!

Yuri îi făcu semn cu mâna sănătoasă să vină și mai aproape. Jet se aplecă înspre el. Începu să-i vorbească încet, murmurând asemenea șoaptelor unui îndrăgostit.

Un minut mai târziu, Jet se ridică.

– Explozia și focurile de armă vor aduce poliția aici în curând. Chiar și în mijlocul pustietății, asemenea

zgomote se fac auzite la kilometri distanţă. Trebuie să plecăm de aici, îi spuse lui David.

Yuri o privi, aşteptând.

Se întoarse lângă el şi îi ghidă mâna sănătoasă spre capătul curelei, în aşa fel încât să poată elibera cuiul din gaură. Yuri îl prinse cu mâna tremurând.

– Destinul e în mâinile tale. Dă drumul curelei şi totul se va sfârşi.

Yuri îi căută privirea cu o expresie de recunoştinţă. Jet se îndreptă către David. Afacerile ei cu Yuri erau încheiate.

– Haide! Să mergem!

Îşi aşezară ochelarii de vedere nocturnă, iar Jet căută GPS-ul în rucsac. Îl porni şi aşteptă să se stabilească legătura cu un satelit. După câteva secunde, arătă într-o direcţie şi amândoi porniră alergând.

Yuri îi privi cum dispar în întuneric. Era ameţit şi îl copleşi o senzaţie de greaţă, apoi vederea i se tulbură. În ciuda temperaturii ridicate, îi era frig.

Murmură câteva cuvinte dintr-o rugăciune învăţată în secret de la bunica lui, pe când era copil – era tot ce-şi mai amintea după toţi aceşti ani. O lacrimă îi alunecă pe obraz şi îşi ridică ochii spre cer, către stelele care străluceau slab deasupra lui. Văzu Constelaţia Racul, Ursa mare, planeta Marte.

Când era tânăr, fusese fascinat de cosmos. Ideea existenţei altor forme de viaţă acolo, în acele locuri, îi captura imaginaţia înainte de a se orienta spre cele din lumea aceasta. La maturitate lăsă visurile şi curiozitatea în urmă, schimbându-le cu aspiraţii realizabile, specifice unui tânăr cu scopuri grandioase.

Când trecuse timpul?

Ar fi făcut lucrurile altfel dacă i-ar fi spus cineva că viaţa lui se va sfârşi la doar treizeci şi nouă de ani într-un luminiş din mijlocul unei jungle anonime? Ar fi ales aceeaşi cale? Ar fi putut fi altcineva decât cel care ajunsese să fie?

Vocea tremurătoare a bunicii îi răsuna în memorie. Venea spre el de la o mare distanţă. Erau cuvinte de demult, precum catifeaua, care purtau o magie de mult apusă. Îl făceau să se relaxeze, în timp ce descântecul era însoţit de cântecul ritmic al greierilor.

– Vin, Nana, şopti el.

Yuri dădu drumul curelei şi închise ochii.

Mergea acasă.

Capitolul 28

– Ei, să fiu al naibii!

Terry se holba la raportul abia primit de la analistul lui din America Centrală. Îl mai citi o dată, apoi se îndreptă spre telefonul criptat și sună.

Peste o jumătate de oră, îl privea pe Sloan apropiindu-se de barman și comandând un ceai, apoi urcând cu precizie scările către zona unde Terry îl aștepta în cafeneaua Starbucks.

– Am auzit, spuse el, în loc de salut.

Terry se lăsă pe spătarul fotoliului confortabil și înclină către Sloan cu paharul său.

– Impresionant! Nu crezi?

Sloan încuviință.

– De aceea e bine să nu-ți pui toate ouăle în același coș. Nu știi niciodată ce întorsătură pot lua lucrurile. Un om inteligent va face în așa fel încât să fie implicat în toate taberele, poziționându-se de așa natură încât să iasă mereu câștigător.

– Asta a sunat ca un mesaj dintr-o prăjitură cu răvaș, spuse Terry. Cum naiba au reușit să elimine... șaisprezece oameni? Poate ar trebui să-i angajez.

– Am sentimentul că nu sunt disponibili.

Sloan luă o înghiţitură din ceai şi o plimbă prin gură, apoi aşează ceaşca pe măsuţa dintre ei.

– Ce urmează acum? întrebă Terry.

– Trecem la planul B. Aşteptăm ca noul guvernator general să-şi înceapă mandatul. Odată instalat, îi va sugera prim-ministrului să analizeze cu atenţie drepturile de prospectare atribuite şi să anuleze autorizaţiile de prospectare cu scadenţa depăşită. Până acum, le-au lăsat să meargă de la sine, sperând că se va întâmpla ceva bun. Revocarea acestor autorizaţii este rezonabilă şi stă în puterea guvernului să o facă. Apoi va propune ca Belize să găsească un partener strategic pentru viitoarele explorări petroliere – un grup influent.

– Adulţi responsabili, agreă Terry.

– Exact! Câteva săptămâni mai târziu, grupul nostru va prezenta administraţiei o ofertă de nerefuzat. Descoperirea este încă secretă şi singurii care ştiu despre ea suntem noi şi Grigenko, aşa că preţul va fi destul de mic – aminteşte-ţi că ei habar nu au pe ce stau. Grigenko nu poate spune nimic pentru că se va afla despre tentativa de crimă pe care o ordonase; în acest caz, nici măcar influenţa pe care o are în guvernul rus nu-l va salva de urmărirea internaţională. Organizarea unui grup cu scopul de a asasina un guvern suveran se califică drept terorism şi nu va fi loc pe pământ unde să se poată ascunde. Bănuiala mea este că nu va spune o vorbă. Aşa că noi vom pregăti un acord şi vom face descoperirea peste câteva luni. Toată lumea va câştiga – mai puţin Grigenko. Şah şi mat!

– Crezi că el se va retrage pur şi simplu? întrebă Terry, sceptic.

– Omul e deja putred de bogat. Pe termen lung, evenimentele nu schimbă cu nimic situaţia lui. E adevărat, ar fi putut să devină şi mai bogat, dar nu e ceva pentru care merită să-şi rişte imperiul. O să renunţe, dar nu va fi fericit.

– Cum rămâne cu Belize? Nu cred că asta este tot.

– E mai mult decât pare, Terry. Nu vrei să ştii mai mult. E de ajuns să-ţi spun că vei primi un bonus frumuşel şi viaţa merge înainte. Crede-mă că anumite lucruri e mai bine să fie lăsate deoparte.

– Şi fata? Evreul David?

– Şi-au atins scopul, nu-i aşa? Lasă-l pe Grigenko să-i vâneze. Nu e treaba noastră.

Terry dădu din cap.

– Şi dacă iau din nou legătura cu mine? Dacă au din nou nevoie de ajutor?

– Anunţă-mă care sunt cererile lor. După cum ai menţionat chiar tu, sunt deosebit de eficienţi. Pe viitor, s-ar putea să ne folosească să-i avem de partea noastră. Mai ales pe femeie. Ştim amândoi că un agent de felul ei valorează greutatea în platină. Sloan sorbi din ceai, apoi privi ceaşca de parcă l-ar fi muşcat. Ţine minte, Terry: nu paria totul într-o singură direcţie! Nu se ştie niciodată când vine ziua când ai nevoie de ce ai pus deoparte. Nimeni nu ştie.

Sloan se ridică, aruncând o privire în cafeneaua pustie.

– Ca întotdeauna, a fost o plăcere să te revăd, Terry. Savurează-ţi cafeaua!

~~~

Mikhail Grigenko trânti mânios receptorul telefonului şi se plimba prin biroul său luxos. Furia ameninţa să pună stăpânire pe el cu totul.
~~~

Complotul prin care se dorea obţinerea exclusivităţii asupra descoperirii din Belize fusese dejucat. Apăreau informaţii cu privire la cadavrele din junglă şi Yuri era de negăsit – trecuseră douăzeci şi patru de ore de când nu reuşea să dea de el cu ajutorul telefonului prin satelit.

Trebuia să presupună ce era mai rău – planul lui fusese compromis şi indivizi necunoscuţi îi uciseseră oamenii. Cu brio, după cum părea.

Primele informaţii erau sporadice şi vagi. Guvernul din Belize emisese un comunicat succint care făcea aluzie la separatişti din Guatemala, la carteluri de droguri sau la contrabandişti care s-au încăierat cu o altă grupare. Se făceau promisiuni că se va ajunge la capătul anchetei şi se dădeau asigurări că totul era în ordine. Erau şablonanele obişnuite care nu însemnau nimic.

Grigenko nu se lăsa păcălit, iar rezultatul nu îl mulţumea.

În timp ce patrula de-a lungul şi de-a latul biroului, i se strecură în minte ideea că armata lui nu avea cum să fi fost eliminată fără existenţa unei breşe majore în sistemul de securitate. Apoi, ideea căpătă greutate.

Oamenii lui Yuri erau cei mai buni. Eliminarea lor îi mirosea a intervenţie guvernamentală. Aflase guvernul din Belize de strategia complotului şi acţionase înainte ca planul să fie aplicat? Oricât de improbabil părea, o forţă superioară era singura posibilitate. Dar era greu de imaginat că într-o ţară unde se lua curentul de câteva ori de pe zi exista o forţă mai bună decât echipa de trupe speciale Spetsnaz, echipată până-n dinţi.

Nu exista un răspuns clar, iar asta îl neliniştea pe Grigenko.

Se așeză la birou și privi pe fereastră, străduindu-se din răsputeri să-și controleze furia. Se mai confruntase cu greutăți și înainte, mai fusese pus la încercare și dovedise că poate învinge. În situația curentă, trebuia doar să-și gândească bine drumul și să conceapă o altă soluție.

Grigenko se răsuci cu scaunul și se ridică. Se îndreptă spre tejgheaua de marmură a barului și își turnă două degete de votcă, pe care le bău dintr-o singură înghițitură. Arsura familiară îi încălzi gâtul și simți cum se mai calmează.

Un aspect în favoarea lui era că nu apăruse niciun indiciu conform căruia altcineva ar fi știut despre descoperirea petrolului. Acest lucru îl plasa cu mult înaintea altcuiva din regiune. Informația însemna putere și, pentru moment, era toată a lui. Administrația curentă respinsese încercările lui preliminare de a cumpăra favoruri, însă asta putea foarte bine să fi fost o chestiune de preț – era adevărat că fusese zgârcit, gândindu-se că n-avea rost să arunce cu banii, în condițiile în care localnicii nu știau ce dețin. Poate că venise momentul să mai adauge niște bani și să mărească miza. Timpul nu era de partea lui de această dată și fiecare zi care trecea fără o înțelegere semnată era o zi în care un rival se putea strecura pe lângă el ca să-i fure afacerea.

Examinase mai multe scenarii înainte de a decide că mișcarea îndrăzneață de a elimina guvernul existent era cea mai promițătoare pentru el. Una dintre posibilități fusese aceea de a face lobby pentru a determina guvernul să numească gruparea lui drept compania de petrol națională de facto și să lichideze aranjamentele avute cu alte echipe de prospectare. O astfel de acțiune unilaterală

din partea guvernului ar fi întâlnit o serie de piedici serioase, dintre care una deloc neglijabilă ar fi venit din partea companiilor americane, care și-ar fi dorit o șansă să obțină afacerea. De aceea preferase viclenia și violența ascunsă.

Poate că fusese o greșeală strategică.

Yuri fusese foarte entuziasmat în ceea ce privește lovitura militară, argumentând că destabilizarea țării va conduce către o administrație mai flexibilă în viitor. Imediat ce și-ar fi construit afacerea, ar fi anunțat descoperirea, iar guvernul ar fi devenit erou – în doar câțiva ani, s-ar fi adăugat miliarde la bilanț, eliminând întreaga datorie națională și transformând mica republică bananieră într-una relativ prosperă. Grigenko ar fi încasat optzeci de cenți la fiecare dolar pentru rolul său în furnizarea infrastructurii necesare, însă el era cel care făcea cea mai grea muncă. Banii ar fi fost din belșug și compania lui ar fi ajuns peste noapte de la statutul de jucător inexistent la unul de categorie grea pe piața americană.

Mai turnă o dușcă de tărie în pahar. O înghiți după ce o plimbă prin gură pentru a-i aprecia mai bine savoarea.

Acesta era un pas înapoi, dar unul pe care îl putea recupera. Trebuia doar să-și păstreze cumpătul și să joace inteligent. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să angajeze o nouă echipă de protecție. Indiferent ce se întâmplase cu Yuri, astfel de greșeli nu puteau fi tolerate – mai întâi, fiascoul din Trinidad, apoi asasinatul eșuat în Israel... Era clar că Yuri ori devenise neglijent, ori își pierduse îndemânarea. Nici nu avea vreo importanță care din cele două era. Grigenko nu-și permitea să aibă experți de mâna a doua în slujba lui. Yuri fusese cândva cel

mai bun, dar nu mai era și venise timpul să-l pensioneze. Dacă avea să-și facă din nou apariția, un glonț în ceafă pe una din străduțele Moscovei avea să încheie definitiv colaborarea lor.

Se lăsă pe scaun, oftând.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o săptămână încununată cu victorie se soldase cu cea mai mare înfrângere.

Lucrurile nu puteau rămâne așa.

Era timpul să se ridice și să înceapă să se miște din nou. Îi delegase prea multă responsabilitate lui Yuri, iar acesta îl dezamăgise. Era o lecție de învățat din asta. Dacă voia ca un lucru important să fie bine făcut, trebuia ca el să se implice activ și să nu încredințeze totul subordonaților. Nu existau scurtături.

Gândindu-se la ceea ce avea de făcut în continuare, deschise agenda rotativă, și scoase o carte de vizită. Stând pe scaun, își ridică picioarele pe birou și se lăsă pe spătar, apoi formă un număr de telefon.

– Andrei! Sunt Mikhail Grigenko. Da, da, a trecut mult timp. Prietene, cred că astăzi este ziua ta norocoasă. Poți veni să luăm prânzul împreună?

~~~

Tom își șterse sudoarea de pe față în timp ce întorcea mașina pe podul cu o singură bandă de mers al orașului, denumit, în mod optimist, Hopeville, aflat la nord de Punta Gorda. Afurisitul de Nissan îi făcea iar probleme, fie din cauza combustibilului de proastă calitate cu care-l alimenta, fie din cauza sistemului de alimentare care se stricase. Se poticnea și protesta, târându-se pe deasupra
~~~

apei, iar Tom promise că a doua zi avea să îi schimbe filtrul de benzină, indiferent de vremea de afară.

Camioneta veche se cutremură ca un astmatic prins într-o furtună de praf când făcu la stânga pe un drum de pământ care ducea spre casa lui.

– Hai, iubire! Mai rezistă un pic, se rugă, mângâind bordul mașinii cu speranţă, ca și cum această încurajare avea să determine cu adevărat rezistența vehiculului.

Motorul își dădu ultima suflare cu un icnet și farurile se stinseră. Maşina mai înaintă un pic din inerţie. Trase pe dreapta în iarbă, înjură, apoi coborî şi își continuă drumul pe jos spre casă. Mai avea încă vreo nouăzeci de metri de drum.

Căldura era insuportabilă chiar şi la ora zece seara. În timp ce își târa picioarele către casă, începu să se apere de ţânţarii care îl asaltau.

Glonţul tras dintr-o armă cu amortizor îl atinse în ceafă chiar în momentul în care intra pe prispa casei. Căzu în faţă, mort.

Ucigașul se apropie din spate, răsuci trupul mort cu piciorul, îi scoase telefonul din buzunar şi formă un număr.

– Problema a fost rezolvată. Trimite pe cineva să-l arunce în ocean, ca să se ocupe rechinii de el. Nu avem nevoie de alte întrebări.

– În cinci minute.

– Eu o șterg de-aici.

Capitolul 29

O tânără blondă superbă, cu păr scurt, coafat ostentativ și purtând o salopetă din piele neagră, care-i venea ca un al doilea rând de piele, stătea în dreptul unei mese de ruletă din Salonul Europa al renumitului Grand Casino de Monte Carlo. Miza cinci mii de dolari la o rundă. Sosise cu o oră înainte și câștiga – avea în dreptul ei o grămadă de jetoane în valoare de două sute de mii de dolari, după ce începuse seara doar cu o sută cincizeci. Un mic grup de admiratori, în mare parte bărbaţi, o priveau cum pierde sau câștigă. Ținuta ei – fermoare cromate și suprafeţe suple și strălucitoare – atrăgea tot atâta atenţie cât o făceau pariurile ei norocoase. Pielea bronzată îi punea în evidenţă fascinanţii ochi migdalaţi, astfel încât era o apariţie de luat în seamă într-un loc obișnuit cu femeile frumoase.

Jet împinse mai multe jetoane pe negru și făcu un semn aprobator din cap către crupier. Acesta aşteptă ca și ceilalţi jucători să-și plaseze pariurile înainte de a învârti roata. Sorbi din apa minerală cu lămâie, iar vârful roz al limbii ieși seducător ca să recupereze o picătură rătăcită pe buza inferioară. Privirile însoțiră mișcarea de

rotaţie, încetinind respiraţia auditoriului. Pauza colectivă fu estompată de exclamaţia ei pentru un nou câștig.

Opulența cazinoului avea toate standardele; era înţesat cu oameni înstăriţi de pe tot cuprinsul Europei, Rusiei și Orientului Mijlociu și era de generaţii locul favorit al celor bogaţi și celebri. Clădirea emana un aer vechi de bogăție și prosperitate și se bucura de o reputaţie conservată cu grijă de peste o sută cincizeci de ani. Deveni celebru după apariţia lui în câteva filme cu James Bond şi era locul de joacă consacrat al celor înstăriţi. Se afla într-o ţară în care aveai nevoie de un venit minim de cinci sute de mii de dolari pe an ca să poţi locui acolo.

Jet îşi lăsă capul pe spate, râzând la comentariul flatant al unui domn extrem de arătos. Era un elveţian cu vârsta de aproximativ patruzeci de ani, care-i şoptise la ureche felicitări pentru câștig. Îi străluciră ochii în lumina candelabrelor, în timp ce-şi flutură degetul către pretendent. Acesta era la fel de fascinat de ea precum toţi ceilalţi bărbaţi de la mesele alăturate, care luaseră o pauză de la propriile activităţi ca să-i urmărească jocul.

Roata continuă să se învârtă, oferind recompense și suferinţe în același fel. Crupierul, lipsit de sentimentalisme, juca rolul maestrului de ceremonii într-un ritual fără sfârșit al capriciosului dans al zeiţei Fortuna.

Telefonul pe care îl ţinea în mână vibră. Jet aruncă o privire asupra mesajului, pe care apoi îl şterse. Erau două cuvinte care marcau adevăratul început al serii pentru ea.

E aici.

Samuel Terin era o legendă a Hollywoodului, un regizor iconoclast, apropiat al multor celebrităţi de top. Era

frecvent asociat cu o starletă a momentului. Ultimele trei filme ale sale înregistraseră succese majore de casă și înfățișarea lui aparte, cu părul lung și barbă nerasă de o săptămână, încă îl făcea atrăgător. Apărea macho chiar și la cei cincizeci și ceva de ani, iar figura lui era recunoscută imediat peste tot în lume. Era un obișnuit al cazinoului, fiind considerat cel mai râvnit burlac de pe holurile acestuia – atunci când nu era prins cu producția unui film, își petrecea în mod obișnuit primăvara și începutul verii la vila sa de la periferia orașului Saint-Jean-Cap-Ferrat din sudul Franței. Se afla în apropiere, la o aruncătură de băț.

Jet aflase din presă și din dosarul pe care David îl primise de la omul său de legătură american că jocul lui de noroc preferat era ruleta – la fel cum aflase despre reputația lui de fustangiu depravat și despre preferințele lui secrete pentru *bondage*[1], dominare și practici sadomasochiste – uneori la un nivel atât de dur, încât fusese nevoie de compensații financiare considerabile pentru a ține departe de atenția publicului larg chestiuni sensibile. Era atras de femeile tinere, blonde, atletice și educate; cu cât mai exotice și mai atrăgătoare, cu atât mai bine. Se pare că avea o slăbiciune pentru tipul dominant, dar nu cel nemțesc sau masculin, ci unul mai eclectic și mai rafinat. Gusturile sale mergeau în ultimul timp în Europa către franțuzoaice și olandeze.

---

[1] Practică erotică ce constă în imobilizarea unor părți ale corpului partenerului cu scopul intensificării experienței actului erotic. (n.tr.)

Toată înfățișarea lui Jet fusese gândită ca să-l atragă: ținuta din piele, coafura, pariurile riscante, parfumul puternic care era unul dintre preferatele lui. Dosarul fusese întocmit foarte amănunțit – aproape la fel, dacă nu chiar mai bun decât cele pe care le primea când lucra pentru Mossad. Contactul lui David din cadrul CIA fusese de un real folos în această situație, pentru că se obținuse și un set de planuri ale unui secret mai bine păzit decât orice dispozitiv nuclear.

Grigenko era genul de nou îmbogățit căruia îi plăcea să se bucure de faima pe care doar Hollywoodul o putea oferi. Avea prieteni o mulțime de actori, producători și regizori. Unul dintre aceștia era copilul teribil al industriei filmului, extravagantul și eternul subiect al știrilor de senzație, Samuel Terin. În noaptea aceea, Grigenko oferea o serată la bordul iahtului său de optzeci de metri lungime, ancorat în cea mai apropiată cală de lansare de la gura portului. Se afla la doar câteva sute de metri distanță de cazinou. Se zvonea că pe lista invitaților se afla nu doar Terin, dar și un cântăreț a cărui carieră era în plină ascensiune, precum și câștigătorul Oscarului de anul trecut pentru cel mai bun actor; amândoi erau musafiri ocazionali ai ambarcațiunii considerate o bijuterie a flotei rusești, *Petrushka*.

Probabil că paza de la bordul vasului avea să fie ermetică, alcătuită din obișnuitul contingent de pușcași marini împreună cu un echipaj de poliție la debarcader – chiar și un miliardar precum Grigenko trebuia să fie discret într-o țară străină, unde localnicii nu priveau cu ochi buni gărzile ostentative înarmate până-n dinți. Iahtul lui nu era nici pe departe cel mai mare din port în noaptea

aceea și nici nu era el cel mai bogat dintre proprietarii de ambarcaţiuni – câţiva dintre reprezentanţii de viţă nobilă din Orientul Mijlociu care frecventau principatul cheltuiau anual echivalentul întregii averi a lui Grigenko doar pentru distracţii. Se așteptau ca forţele de securitate să fie o prezenţă discretă pentru ca un rus parvenit și îngâmfat să primească tratament preferenţial doar până la un punct. În Rusia, oamenii lui ar fi defilat pe străzi cu mitralierele la vedere, dar asta nu era posibil în Monaco, unde discreţia era preţuită.

Asta nu însemna că aceștia nu erau înarmaţi. Armele erau ascunse, în încercarea de a trece neobservate – oaspeţii la petrecerea lui Grigenko nu erau obișnuiţi să se afle în preajma unor oameni echipaţi ca pentru război. Echipajul de pază al lui Grigenko era îmbrăcat în costum și cravată, cu pistoalele ascunse în tocurile de umăr, însă aveau expresii fioroase, în ciuda ţinutei de gală.

Samuel purta un sacou din mătase neagră și o cămașă orbitor de albă, completate cu o cravată dichisită, în culorile roșu și albastru – un moft renumit de-al său la care nu renunţa, indiferent de continent sau de anotimp. Păşea pe holurile cazinoului, urmat de paza lui de corp și de doi invitaţi, în căutarea unei distracţii înainte de a-și face apariţia la petrecerea lui Grigenko cu întârziere, cum cereau uzanţele.

Mulţimea lăsă din nou să-i scape un suspin suav în momentul în care Jet își împinse pariul pe roșu. Ajunse la douăzeci de mii de dolari. Un prinţ măsliniu așeză unul identic lângă al ei, apoi urmă un văr posac al sultanului din Brunei. Crupierul anunţă obișnuitul *Les jeux*

sont faits[1] și bila își reluă ocolul ameţitor. Toţi ochii erau aţintiţi asupra blondei și a norocului ei uriaș. Bila care venea din sens opus sări, se rostogoli și se opri într-un final pe 36 roșu – din nou câștigător. Un murmur străbătu mulţimea, în timp ce crupierul împinse către ea și către ceilalţi doi jucători norocoși câte o grămăjoară considerabilă de jetoane. Jet luă un jeton de o mie de dolari și-l aruncă crupierului în semn de mulţumire, în timp ce câțiva dintre admiratori aplaudau aprobator, ușor.

Jet simţi parfumul lui Samuel înainte să-l vadă. Acesta se aplecă spre ea, de parcă se cunoșteau, șoptindu-i la ureche.

– Bine jucat! Se pare că ai un club de admiratori care te susţin.

Zâmbi din ochi amuzată și îi atinse în treacăt obrazul cu buzele când se aplecă spre el ca să-i șoptească răspunsul:

– Mersi, spuse cu un ușor accent franţuzesc.

Jet puse din nou patruzeci de mii de dolari pe roșu, provocând mulţimea de spectatori să tragă adânc aer în piept și să murmure de admiraţie. Se prefăcu că-l ignoră pe Samuel la fel cum îl ignora pe tânărul prinţ. Roata se învârti din nou și patruzeci de mii de dolari ai lui Samuel se așezară lângă ai ei.

Crupierul strigă numărul 8 negru și mulţimea oftă într-un glas. Tensiunea era palpabilă, în timp ce crupierul retrase jetoanele în vistieria casei. Îl simţi pe Samuel apropiindu-se.

– Ghinion!

Ea îi răspunse printr-un zâmbet ameţitor, cu ochii strălucind de promisiunea unor bogăţii mai mari.

---

[1] Jocurile sunt făcute (în limba franceză, în original) (n.red.)

– Știi cum se spune… cum vin, așa se duc...

Își așează mâna peste a lui și o lovi ușurel, ca și cum ar consola un copil a cărui jucărie preferată se stricase, apoi plasă șaizeci de mii de dolari din nou pe roșu. Samuel o urmă imediat.

Crupierul urmări cu ochii antrenați cum jucătorii de la masă își plasau pariurile. Învârti roata, ținând bila deasupra capului ca să o vadă toți și o lansă cu aplomb pe cercul în mișcare. O parte din supraveghetorii de pe etaj se adunaseră și ei în jurul mesei ca să urmărească jocul și pe Jet. Când o tânără apărea cu poșeta plină cu bani și câștigurile depășeau o limită, conducerea localului devenea atentă.

Samuel se aplecă spre ea pentru a treia oară.

– Dacă vom câștiga, vii să bei un cocktail cu mine pe iahtul unui prieten la ceea ce promite să fie petrecerea sezonului? îndrăzni el.

– Chiar așa de plictisită par? Credeam că o ascund de minune, se alintă ea, făcând un botic adorabil.

Vocea crupierului crescu în intensitate când anunță numărul.

– Numărul 7 roșu. Tânăra doamnă câștigă din nou!

Simți mâna lui Samuel pe brațul ei.

– Hai să mergem să bem ceva! spuse el.

Ea se întoarse și-l privi de sus până jos, apoi drept în ochi. El nu clipi, dar ea văzu pofta în ochii lui; văzu dorința împreună cu speranța unei noi cuceriri – sau a unui nou stăpân.

– Cineva trebuie să te-nvețe să te porți, gânguri ea, ridicând o sprânceană.

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet imperceptibil, apoi se întoarse către crupier, făcându-i semn cu mâna că a terminat. Un asistent apăru imediat lângă ea, ajutând-o să transporte câştigurile la ghişeu, iar ea aruncă un nou jeton de o mie de dolari, ca un ultim bacşiş pentru casă. Toată lumea aplaudă, chicotind şi murmurând. Jet făcuse impresie asupra publicului recunoscător.

– Mă întorc imediat, domnule îndrăzneţ, i se adresă ea lui Samuel.

Se îndreptă către casierie, de unde reveni câteva minute mai târziu, după ce îşi transferase câştigurile într-un cont, materializat într-un card din plastic cu bandă magnetică. Samuel o privi cum revine la masa de joc, apoi se întoarse către ruletă pentru rezultatul final al pariului său. Era negru, iar el jucase tot roşu.

– Norocul meu s-a dus pe apa sâmbetei după ce ai plecat, se plânse el, cu un zâmbet.

– Să nu uiţi asta, spuse ea. Aşadar, care este numele tău, domnule îndrăzneţ american? Bill Gates? Donald Trump?

El chicoti.

– Nu. Este Sam, Samuel Terin. Fac filme.

– Sunt sigură că faci, îl tachină ea.

– Vorbesc serios. Sunt regizor. Unii spun că mă pricep.

Se îndreptară spre ieşirea principală a cazinoului. Anturajul său era pierdut în mulţime, dornic să-şi încerce norocul înaintea chefului de pe vasul rusului. Samuel făcu un semn gărzii de corp, care îi urma la aproape douăzeci de metri.

– Îmi pare rău că nu mă uit la filme, spuse ea. Eşti foarte cunoscut? Celebru?

– Depinde pe cine întrebi. Dar mulţi par să considere că da.

– Ah, asta explică abordarea.

Merseră o vreme unul lângă altul, apoi Samuel încetini.

– Ești singură? o întrebă.

– Cu toţii suntem singuri. În noaptea asta, sunt singură, cu excepţia prezenței tale de acum. Aș zice că suntem singuri împreună, nu-i așa?

El îi studie tot mai intrigat linia perfectă a profilului, pe măsură ce interacţiunea dintre ei sporea.

– Bine spus. Reluară mersul. Și cum te cheamă?

– Mă întrebam când o să ajungi la asta. Sylvia. Sylvia Tronqué, domnule Samuel, regizor ocazional celebru, depinde pe cine întrebi...

Samuel îi luă mâna și o sărută.

– Încântat!

– Ah! Așadar, uneori faimosul Samuel are, cum se spune, farmec. Poate noaptea nu va fi atât de plictisitoare cum m-am temut.

– Îmi place cum îmi spui numele.

– Știu.

Ieșiră și Jet îl fixă cu o expresie întrebătoare.

– Și acum, încotro, Samuel?

– Spre barcă.

– Chiar ai o barcă aici? Nu e un pic prea... clișeu?

– E mai rău. Am un prieten rus bogat, care are o barcă uriașă. Decadent de luxoasă. Clișeul suprem.

Izbucniră amândoi în râs. Al ei era melodios și plăcut.

– Decadenţa stă în ochiul privitorului, nu-i așa? spuse ea.

– Punct ochit, punct lovit.

În drum spre debarcader, Jet își strecură braţul sub al lui și se trase mai aproape de el, apărând pentru restul

lumii ca doi îndrăgostiţi. Simţi cum Samuel îşi încordă mușchii braţului, ca să pară mult mai în formă. Bărbaţii erau caraghioși.

– Cu ce te ocupi, Sylvia?

– O întrebare și mai bună ar fi cu ce nu mă ocup, râse ea din nou. Sunt scriitoare.

– Scriitoare? Glumești!

– De ce este așa greu de crezut? Eşti surprins că o femeie e capabilă să lege două propoziţii fără să strige după ajutor?

– Nu! E vorba doar că... Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea întâlni o scriitoare sexy, incredibil de frumoasă, îmbrăcată în piele din cap până-n picioare, într-un cazinou.

Jet se apropie și mai tare de el.

– M-ai cucerit cu „sexy".

Încercă să o sărute în mers, dar ea se retrase.

– Trebuie să-mi cumperi întâi băutura aia. Îţi amintești, aproape celebrule Samuel?

– Eşti incredibilă. Despre ce scrii?

În timp ce botinele ei cu toc cui loveau ritmic asfaltul, se desfășură brusc în faţa lor portul, în care regalul de iahturi oferea un spectacol care îţi tăia răsuflarea. Apropiindu-se de apă, ea trase adânc în piept aerul sărat.

– Ei bine, Samuel, am crezut că ţi-ai dat seama. Literatură erotică. Deci cărţi indecente, nu-i așa? Poate că nu sunt la fel de populare ca filmele tale, dar cred că șochează pe multă lume.

Dacă Samuel ar fi fost un peşte, acum s-ar fi smuls din undiță și ar fi sărit din apă, într-un dans acvatic al desfătării. Capcana era instalată. Sub nicio formă n-avea s-o

lase să-i scape în noaptea care urma. Focuri de artificii explodară deasupra lor, într-un spectacol festiv, pe care nici ea nu l-ar fi putut regiza mai bine.

– Interesant, spuse el, cu o vocea care îi ceda uşor şi imperceptibil, în timp ce simţea că este extrem de aproape de împlinirea celor mai ascunse fantezii.

– Rămâne de văzut. Aşadar, unde este simbolul falic impresionant şi decadent al prietenului tău?

Capitolul 30

Paza pe vasul *Petrushka* era exact cum se așteptase. Patru indivizi cu figuri amenințătoare și îmbrăcați în frac îi întâmpinară la capătul pasarelei care ducea pe puntea din spate a iahtului uriaș. Aceștia îl recunoscură pe Samuel și-i făcură semn să treacă, dar cerură să verifice poșeta lui Jet și căutară cu atenție în ea. Găsiră cardul de plastic de la cazinou, un ruj, gumă de mestecat, o sticluță cu parfum, telefonul mobil și un stilou Cartier din aur. Dădură peste două prezervative, iar unul căzu, în timp ce-i scotoceau printre lucruri. Un gardian se grăbi să-l recupereze stânjenit. Ea trimise un zâmbet de o mie de kilowați către Samuel, care arăta de parcă tocmai câștigase la loterie.

La bord, un trio cânta jazz în surdină, în timp ce aproximativ treizeci de personaje importante socializau. Stewarzii navigau cu ușurință printre ei, purtând platouri cu aperitive și băuturi. După cum promisese, opulența vasului depășea orice imaginație.

– Am auzit că a cheltuit peste trei sute de milioane de dolari pentru ea, spuse Samuel cu nonșalanță, în timp ce pășeau prin salon, îndreptându-se către bar.

– De o vulgaritate revigorantă. Și unde este marele om? Prietenul tău, gazda?

– Lângă bar. Vorbește cu domnul acela în etate.

Se apropiară de bar și Grigenko îl privi pe Samuel cu un zâmbet larg.

– Lasă pe oricine să urce la bord, nu-i așa? Ce-au făcut agenţii de pază? Au plecat deja acasă? spuse Grigenko, îmbrăţișându-l cu entuziasm pe Samuel.

– Am auzit că băuturile sunt gratis până la miezul nopţii, așa că m-am hotărât să fac o concesie, spuse Samuel, râzând.

– Și cine este această creatură magnifică? izbucni Grigenko, privind-o pe Jet.

Ea observă că semăna perfect cu geamănul mort. Se luptă să alunge imaginea ochilor muribunzi ai lui Arkadi, pe când ea îi trecea lama zimţată a cuţitului prin inimă și căută să zâmbească autentic și dezinteresat. Jet spera ca expresia să nu o dea de gol în timp ce făcea estimări și calcule rapide cu privire la șansele pe care le-ar fi avut să scape cu viaţă, după ce i-ar fi înfipt lui Grigenko stiloul în ochi.

– Misha, ea e Sylvia. Sylvia, el e Misha, gazda noastră și maestrul de ceremonii.

– Încântată, spuse ea, în timp ce Grigenko îi luă mâna și i-o sărută.

– Încântarea este toată a mea. Bine ai venit în micul meu loc de răsfăţ, Sylvia! Pot să-ţi aduc ceva de băut? întrebă Grigenko, fără să-şi desprindă ochii de pe chipul ei.

– Șampanie. Dacă se poate, franţuzească, spuse ea, iar el zâmbi.

– Există alt fel?

Grigenko pocni din degete și barmanul se apropie. Ordonă rapid un pahar de șampanie pentru ea și două votci seci, pentru el și Samuel.

Băuturile sosiră în câteva secunde. Samuel ridică paharul ca și cum l-ar inspecta, apoi spuse:

– Pentru noii prieteni!

Apoi cei doi bărbați dădură paharele peste cap, cum era obiceiul la ruși, iar ea sorbi din pahar. Șampanie Veuve Cliquot cu o notă particulară de citrice pe final, precum o probă de ADN.

– Mmm, delicios. Mulţumesc, spuse ea, privind apoi împrejur.

Samuel și Grigenko se tachinau. Rusul ascultă ciudata poveste despre un actor celebru care aproape murise prin autoasfixiere, dar fusese descoperit în ultimul moment de către asistentul său personal. Pe la jumătatea relatării, Jet s-a scuzat, întrebând unde sunt toaletele. Grigenko indică o toaletă spre capătul salonului și îi spuse că mai era o alta la etaj, pe cea de-a doua punte de agrement, în cazul în care cea de aici era ocupată. Jet se prefăcu a auzi doar ultima parte din indicații și urcă scările, în căutarea toaletei.

Când ajunse, încuie ușa, scoase telefonul și formă un număr rapid.

– Sunt înăuntru. Dă-mi cincisprezece minute și apoi poţi acţiona, spuse.

Ascultă la ușă, să-și dea seama dacă se apropia cineva, dar nu auzi nimic. Din planurile primite, știa că un nivel mai sus era puntea pe care se aflau birourile proprietarului – un centru de comandă și un birou al securităţii, gestionat de cel puţin doi oameni.

Sub punte se găseau șapte cabine mari, împreună cu camera motoarelor, precum și echipamentele de climatizare și instalaţia electrică.

Jet căută printre fotografiile din telefon până ce găsi schema cu configurația electrică. Trebuia să se miște repede ca să nu trezească suspiciuni.

Deschise ușa încetișor și îl văzu pe unul dintre oamenii de la pază la capătul cel mai îndepărtat de la nivelul al doilea. Îi făcu semn cu mâna în care avea paharul cu șampanie și îi zâmbi. El nu-i întoarse zâmbetul, dar nici nu o cercetă mai atent. Era mulțumită. Majoritatea bărbaților n-ar suspecta la o petrecere o femeie frumoasă – un avantaj pe care avea să-l folosească.

Coborî scările din fața ei și continuă să o facă până ajunse la puntea inferioară. Își croi rapid drum către camera motoarelor, care era accesibilă atât din interior, cât și de la pupă. Ușa grea și etanșă se deschise, iar ea se strecură înăuntru și o închise în urma ei. Întreaga încăpere era vopsită cu alb; era impecabilă și strălucitoare. Numărând calele motorului uriaș pe partea dinspre port, Jet se opri în dreptul celei de-a treia. Era o cutie înaltă din podea până în tavan.

Deschise panoul cu un pocnet și Jet sortă rapid cablurile codificate colorat, oprindu-se la două de culoare violet. Deschise poșeta și căută guma de mestecat. Scoase o lamă, o desfăcu și o răsuci în jurul capetelor celor două cabluri. Stropi guma cu un jet de parfum și după câteva momente aceasta începu să pocnească și să fumege. Senzorii de securitate subacvatici aveau să fie dezactivați peste treizeci de secunde, permițându-i lui David să se apropie fără să fie detectat.

Închise panoul la loc, apoi se îndreptă spre ușa din față. O deschise și ieși înapoi pe coridorul unde se aflau cabinele. Merse de-a lungul holului și auzi pași pe scări.

Un bărbat cu o expresie dură, îmbrăcat în costum, cobora scările, așa că deschise prima ușă și privi înăuntru.

– Ce cauţi aici? N-ar trebui să fii aici, spuse el întâi în franceză, apoi în engleză, cu accent rusesc.

Îi răspunse în franceză:

– Mă uitam la dormitoare. Sunt foarte interesante. Ce amenajare grozavă!

– Va trebui să te rog să te-ntorci la petrecere, domnișoară. În zona aceasta, nu e permis accesul.

– De ce? întrebă ea.

– Pur și simplu.

– În regulă.

În timp ce se îndepărta agale de el, îi simţea privirea fixată asupra ei. Sorbea din șampanie și se clătina de-a lungul coridorului, vrând să pară ușor ameţită. Salopeta din piele, chiar dacă nu era foarte practică și o încingea, fusese o idee inspirată pentru a distrage atenţia oricărui mascul pe o rază de un kilometru și jumătate.

Reveni la petrecere și i se alătură tiptil lui Samuel, care se îmbujorase de la votca ingerată în exces şi prea repede. Grigenko era într-un grup de femei tinere, în apropierea punţii din spate. Gesticula larg către clădirile de la malul mării, ale căror lumini calde străluceau și pulsau când se reflectau în valurile blânde ce unduiau la trecerea prin gura portului.

– Ţi-a fost dor de mine? se alintă ea, strecurându-şi iar braţul pe sub al lui.

– Desigur. Nu mă pot gândi la nimic altceva de când te-am văzut pentru prima dată în cazinou. Cum e șampania?

– Delicioasă. Băutura ta cum e?

– Își face treaba, deși votca nu este de obicei alegerea mea.

– Nu este? Se apropie și mai mult de el. Care este alegerea ta, Samuel?

– În noaptea asta, ești tu.

– Ești sigur că te descurci? Am tendința să fiu ușor... sălbatică și uneori chiar agresivă.

Dacă era posibil ca un bărbat să moară, să ajungă în rai și să fie în același timp și pe pământ, Samuel tocmai atinsese acest nivel.

– Sunt sigur că nu mă sperii.

– Care e otrava ta? îl întrebă, indicând spre paharul gol.

– *Scotch single malt,* dacă au. Sec.

Jet îi luă paharul și făcu semn barmanului, căruia îi comunică preferința lui Samuel. Acesta luă un alt pahar în care turnă generos, apoi Jet i-l înmână.

– Vorbeam despre faptul că nu te sperii așa ușor...

– Pot să fiu la fel de aventuros ca oricine, spuse el.

Jet observă că vorba lui începea să i se împleticească.

– Nu mai spune! Crezi că putem găsi niște frânghie pe aici și un loc mai... retras?

Samuel făcu ochii mari și dădu scotch-ul pe gât din două înghițituri.

– Am căutat un loc mai devreme, dar unul dintre paznici mi-a spus că e interzis accesul la cabine.

– Îl cunosc pe proprietar. Dă-mi o secundă, îi spuse și își croi drum prin mulțime, spre locul unde Grigenko ținea un sfat.

După o discuție scurtă, presărată cu hohote de râs și priviri în direcția ei, Samuel reveni, aprins la față ca un școlar.

– E în regulă. Putem folosi orice cameră, în afară de dormitorul principal.

– Și sfoara?

– Unul dintre agenţii de pază ne va lăsa un colac de sfoară pe hol. Să-i dăm doar câteva minute.

Samuel se lipi strâns de ea. Entuziasmul său era palpabil.

– Nu e un pic înfricoșător să ai oameni de pază peste tot? întrebă ea.

– E rus. Așa fac ei.

Jet făcu semn pentru încă un pahar, dar de data asta ceru șampanie pentru amândoi. Apoi atinse gâtul ei cu nasul, în timp ce le erau oferite paharele de șampanie.

Jet arătă către un servitor care tocmai trecea cu o tavă cu mâncare.

– Poţi să-mi aduci una din acelea? Arată delicios.

– Tot ce dorești, spuse el, țâșnind în căutarea unui steward.

Jet dădu drumul în pahar unei pastile mici și galbene, pe care o ţinuse ascunsă în palmă, apoi amestecă încet cu degetul. Până ce el se întoarse cu un aperitiv pentru ea, aceasta se dizolvase în băutura spumoasă. Gustul ei neobișnuit avea să fie mascat de aroma de stejar a băuturii și de amorţeala simţului gustativ produsă de băutura spirtoasă dinainte. Gustă dintr-un biscuite cu brânză brie, pe care îl puse apoi pe bar, și îi înmână paharul cu șampanie.

– Hai să sărbătorim! Pentru noile cunoștinţe, care nu se sperie ușor! recită ea, apoi bău jumătate din pahar dintr-o înghiţitură.

Samuel o urmă, terminându-și băutura din pahar, așa cum ea anticipase. Avea cinci minute la dispoziţie înainte

ca el să leşine şi să rămână aşa cel puţin pentru o jumătate de oră.

– Hai să găsim o cameră. Am nevoie de atenţie... în cel mai dur mod posibil, îi murmură ea în ureche.

Apoi îl luă de mână şi îl conduse către scările ce duceau la nivelul inferior. Auzea grupul din jurul lui Grigenko amuzându-se. Ăsta era un semn bun.

Sfoara îi aştepta la uşa celui de-al doilea dormitor principal. Jet o ridică, în timp ce Samuel bâjbâia în jurul clanţei, încercând să deschidă uşa. Abilităţile sale motorii erau încetinite. Jet îşi strecură mâna pe lângă el, ajunse la clanţă şi deschise uşa. Îl conduse spre patul matrimonial.

– Ai fost un băiat rău azi, Samuel! Ai cunoscut o fată şi, după nici o oră de la primele cuvinte schimbate, încerci să o convingi să te lase să abuzezi de ea? Eşti un animal mizerabil, în călduri, dragule. Scoate-ţi pantalonii şi arată-mi de ce eşti în stare! îi ordonă ea pe un ton autoritar, care crescu mai mult excitaţia lui Samuel.

Pentru un efect suplimentar, plesni capătul frânghiei de pat, ca un bici.

– Sunt mizerabil. Sunt pervers şi obraznic, mormăi el, aproape neinteligibil.

– Întinde-te şi hai să dăm jos hainele! Nu mai pot să aştept!

Samuel îşi lăsă capul pe pernă şi pipăi cămaşa cu degete amorţite. Când începu să sforăie, aproape reuşise să-şi scoată pantalonii. Jet termină treaba în locul lui şi, după ce îl dezbrăcă complet, îi legă încheieturile mâinilor şi ale picioarelor de capetele patului, fără să piardă o secundă. Dacă cineva ar fi deschis uşa din greşeală, s-ar fi retras imediat; părea evident că Samuel era prins cu ceva important şi n-ar fi privit cu ochi buni întreruperea.

Jet privi ceasul. Peste șase minute, David se va afla în poziţie, la babord. Sarcina ei de pe vas fusese să dezactiveze sonarul – lucru pe care îl făcuse – și să creeze o diversiune, care să-i permită lui să urce la bord.

Se apropie de ușă și o deschise puțin. Privi pe hol. Era liber; gărzile erau ocupate cu patrularea zonelor unde se aflau musafirii. Se deplasă fără zgomot sub scările care duceau spre camera tehnică și se strecură în compartimentul motoarelor.

Patru minute.

Pe măsură ce se apropia de generatoarele care furnizau curentul electric pe vas, zgomotul era din ce în ce mai puternic. Funcţionau trei dintre ele. Alimentarea cu energie de la sol nu era rentabilă pentru o acostare temporară. Merse către primul generator şi îi ridică atent carcasa, căutând setul de amorsare. Îl găsi. Privi în jur şi văzu o cutie cu scule, etichetată cu grijă, fixată lângă peretele vecin. Deschise un sertar, alese o cheie și slăbi cu dexteritate un șurub al sistemului de amorsare. Făcu la fel și cu celelalte generatoare. Când fu gata, privi iar ceasul, aşteptând ca secundarul să treacă de ora stabilită. Scoase primul șurub și turnă în cavitatea deschisă o treime din lichidul ce ţinea loc de cerneală în stiloul Cartier, apoi strânse șurubul la loc. Repetă operaţiunea pentru celelalte două generatoare și aşeză cheia la locul ei. Închise carcasele. Se apropie de panoul electric și stinse întrerupătorul setului de acumulatori; când generatoarele aveau să cadă, în întunericul și confuzia generală, erau necesare cel puţin trei sau patru minute înainte ca bateriile să pornească alimentarea sistemului de urgenţă. Întrerupătorul închis avea să fie considerat drept o scăpare sau o neglijenţă a personalului de întreţinere.

Căută în geantă și scoase încă două lame de gumă de mestecat, pe care le înfipse în ghemul de fire ascuns vederii, de deasupra întrerupătorului, apoi scoase capacul tubului de ruj și îl înfipse lângă fire. Când termină, îl răsuci spre partea de jos.

Când tocmai se pregătea să iasă, primul generator începu să cedeze și becurile de deasupra ei pâlpâiră o dată. Apoi, din nou.

În momentul în care ajunse la scările care duceau pe puntea principală, curentul pe vas se opri complet, cu zgomot, cufundând *Petrushka* în întuneric.

Capitolul 31

Jet auzi exclamaţiile de uimire ce veneau dinspre puntea superioară în timp ce păşea cu grijă pe trepte. Vocile surescitate reverberau între pereţii din lemn ai salonului principal şi erau întrerupte de zgomotele aparatelor de emisie-recepţie ale gărzilor de corp care treceau în revistă situaţia.

Vocea lui Grigenko răsună, amuţind valul de speculaţii şi întrebări.

– Prieteni! Aceasta este doar una dintre bucuriile deţinerii unei ambarcaţiuni. Probabil că este vorba de un întrerupător care s-a decuplat. Curentul va reveni curând. Până ce oamenii mei rezolvă această situaţie, vă propun să ne îndreptăm spre puntea din spate care este descoperită, unde vom beneficia de luminile portului. Se mai întâmplă, câteodată. Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

Vocea rusului era calmă, puternică şi sigură. Invitaţii se întoarseră către uşile deschise din sticlă, care separau prova de salonul de recepţie. Toată lumea se deplasă spre puntea suficient de încăpătoare. Fără a deveni aglomerată, aceasta ar fi putut să găzduiască un număr dublu de persoane. Râsul unei femei spintecă noaptea; se împiedicase şi era pe punctul de a se prăbuşi în imensa cadă

cu hidromasaj, în care puteau intra douăsprezece persoane. O salvă în ultimul moment partenerul ei. Agenţii de pază stăteau unul lângă celălalt şi supravegheau puntea agitaţi; erau îngrijoraţi de noile pericole ce puteau apărea pentru gazda lor. Dacă pe una dintre clădirile din apropiere s-ar fi aflat un lunetist, le-ar fi fost imposibil să îl protejeze în spaţiul deschis.

Una dintre gărzi se apropie de Grigenko, aflat încă în spatele uşilor de sticlă blindată, şi purtă o discuţie scurtă cu acesta. Îi recomanda să nu se alăture invitaţilor pe punte. Un alt bărbat se apropie de ei şi îi lumină drumul cu o lanternă. Grigenko transmise rapid o serie de instrucţiuni precise; vocea lui nu mai semăna deloc cu jovialitatea gazdei de mai devreme.

– Descoperiţi ce s-a întâmplat! Vreau să am lumină şi aer condiţionat în şaizeci de secunde! Aţi înţeles? Aduceţi mecanicul la generator ca să verifice de ce acumulatorii n-au preluat furnizarea de urgenţă. Ar fi trebuit să intre în funcţiune imediat după ce a picat generatorul.

– Da, domnule, aprobă omul, apoi vorbi în staţia sa.

– Urc la centrul de comandă. Ceva nu e în regulă, spuse Grigenko, apoi se îndreptă către scări, urmat de cel care ţinea lanterna.

Invitaţii continuară plimbarea pe puntea din spate a vasului. Sentimentul pericolului se disipă odată cu muzica; trupa de jazz îşi adusese instrumentele afară şi reîncepu să cânte. În curând, se auziră hohote de râs şi veselie, care erau purtate pe aripile nopţii şi de ecoul apei spre echipajul de poliţie din Monaco, ce se deplasa pe debarcader la o oarecare depărtare, pentru a oferi mai multă intimitate petrecăreţilor.

~~~

Davıd aşteptă stingerea luminilor şi legă echipamentul de scufundări, geanta cu masca şi labele de înot de frânghia care ancora vasul în partea din faţă. Când se produse stingerea, se căţără cu mişcări experte pe frânghia groasă de la acostament până la babord, trecând neobservat prin mijlocul agitaţiei provocate de pana de curent. În mai puţin de nouăzeci de secunde reuşise să escaladeze balustrada din faţă a vasului şi în următoarele zece avea să scoată din rucsac un pistol cu amortizor şi o armă semiautomată FN P90, echipată şi ea cu amortizor.

Îşi introduse în ureche o cască minusculă, apoi scoase telefonul şi formă un număr. După treizeci de secunde, auzi vocea lui Jet în cască.

– Este în salon. Are trei gărzi lângă el. Nu! Aşteaptă! Se îndreaptă spre scările care duc la nivelul superior. Merge pe cealaltă punte sau la centrul de comandă de pe puntea principală.

– Mă îndrept într-acolo, spuse David dintr-o suflare, continuând să se furişeze de-a lungul superstructurii, în timp ce tălpile de neopren ale costumului de înot îl ajutau să păşească fără zgomot pe suprafaţa lucioasă a carenei.

~~~

Jet traversă încet salonul principal, încercând să-şi dea seama unde erau poziţionaţi agenţii de pază. Numără opt pe puntea din spate, iar trei urcaseră împreună cu Grigenko. Rămâneau cel puţin alţi nouă la bord, dacă informaţiile furnizate de CIA erau corecte. Rusul călătorea cu un contingent de douăzeci şi patru de oameni când

era pe iaht, fără a pune la socoteală echipajul, pilotul elicopterului, mecanicul, căpitanul, secundul, marinarii și personalul auxiliar. Numără încă patru pe debarcader. Asta însemna că doisprezece se aflau undeva, deasupra salonului.

Merse alături de ceilalți invitați pe puntea din spate și privi în sus la suprastructura ce se înălța pe trei niveluri deasupra ei. Putu distinge siluetele a câte două perechi de oameni la fiecare nivel. Supravegheau debarcaderul. În total, șase aflați la vedere pe punțile superioare exterioare, opt pe puntea principală și patru pe chei.

Jet se apropie de muzicanți, apoi se retrase în obscuritatea salonului și merse într-un colț liniștit.

– Ai șase înăuntru împreună cu Grigenko, alți șase afară, pe punțile superioare, opt aici și patru pe chei. Terminat.

– Avansez către nivelul centrului de comandă. Când revin luminile, o să am nevoie de cea de-a doua diversiune. Ești pregătită?

– Afirmativ! La semnalul tău.

Știa din planurile ambarcațiunii că exista o a doua scară de serviciu, aflată în fața barului, lângă bucătărie. În salon era beznă, dar Jet pipăi până ce ajunse la peretele despărțitor din față, apoi merse de-a lungul pereților de lemn până în capul scărilor.

– Sunt pe poziție.

– OK. Sunt pe puntea de agrement. Văd doi înăuntru. Mă pregătesc de neutralizare.

Vocea lui David era imperceptibilă.

Exact în momentul acela, unitățile de aer condiționat porniră cu un zumzet. Urmară frigiderele și apoi lumini.

De pe puntea din spate răsunară aplauze şi trupa înteţi ritmul. Câţiva petrecăreţi băteau din palme în timp ce basistul ciupea teatral corzile instrumentului său şi apoi îl învârtea.

Unul dintre agenţii de pază îşi drese vocea, solicitând atenţia publicului. Jet scoase telefonul din poşetă şi apăsă tasta de apelare rapidă cu numărul 6.

– Doamnelor şi domnilor, curentul a revenit, aşa că aş aprecia să vă alăturaţi mie şi să revenim în salon. Conducerea portului nu priveşte cu ochi buni zgomotul excesiv, iar acum că...

Jet apăsă tasta 1 a telefonului. Luminile licăriră, apoi se stinseră încă o dată.

Mulţimea murmură, iar trupa intonă acordurile unui cântec funerar, provocând râsete şi mai multe aplauze. Jet profită de moment ca să se strecoare pe casa scării ce ducea spre puntea de agrement şi urcă fiecare treaptă cu grijă în timp ce căuta în poşetă. Scoase de acolo tubul de rimel şi îi răsuci capacul în sens invers acelor de ceasornic. Îl privi cum revine în poziţia originală, cu o serie de clicuri. Îl puse înapoi în poşeta pe care o lăsă în capul scărilor şi se îndepărtă încet şi cu atenţie în spaţiul extrem de slab iluminat.

Poşeta explodă cu un şuierat fosforescent şi fierbinte, apoi întreg conţinutul fu proiectat în afară, împrăştiind lichid inflamabil deasupra balustradei din lemn şi a covorului, care se aprinseră imediat.

În timp ce flăcările se întindeau, Jet auzi la acelaşi nivel sunetul specific al unui foc de armă. Fugi către cutia metalică încastrată în peretele de lângă scări şi trase semnalul de alarmă. Acesta emise un sunet strident de-a lungul şi

de-a latul ambarcaţiunii – ştia că sistemul de avertizare era cuplat la un alt set de baterii pe care nu le atinsese.

Gărzile de pe punte se întoarseră şi se pomeniră în faţa spectacolului oferit de flăcările care se căţărau pe draperii şi avansau către partea din spate a salonului de recepţie. În timp ce se apropiau rapid de uşile de sticlă, Jet îl văzu pe primul gardian cu pieptul sfâşiat, prăbuşindu-se pe spate, şi pe cel de-al doilea răsucindu-se, în momentul în care un glonţ îi sfărâmă craniul. Zăceau amândoi fără suflare într-o baltă de sânge, aşa că Jet alergă către cel mai apropiat de ea, îi ridică pistolul şi îl încărcă, înainte să se întoarcă. Îl văzu pe David urcând scările către centrul de comandă şi strigă către puntea exterioară:

– O, Doamne, e un incendiu aici! Foc! Foc! ţipă ea către cei doi agenţi de pază pe care-i văzuse mai devreme, apoi repetă anunţul către oamenii de pe puntea principală.

Panica erupse imediat şi mulţimea se îngrămădi să coboare de pe vas. Flăcările ieşeau acum pe ferestrele punţii de agrement.

Unul dintre oamenii de pază de la nivelul superior se aplecă peste balustradă cu o expresie îngrijorată. Văzând o femeie, îşi deplasă privirea mai departe, spre puntea inferioară. Ea strigă din nou „foc". Tovarăşul care i se alătură fu mai perspicace şi intui un pericol, indiferent de spusele femeii. Întinse mâna către toc, dar ea deschise focul asupra lui, îl lovi în piept, apoi trase două focuri către partenerul lui, pe care-l nimeri în gât.

Auzind focurile de armă, cei de dedesubt îşi pierdură cumpătul. Izbucniră ţipete de groază. Se luptau din răsputeri să se îndepărteze de noul pericol, în timp ce agenţii de pază din jur scoteau armele, amplificând haosul.

Jet sări pe scara metalică ce ducea de la puntea de agrement către centrul de comandă. Abia urcase trei sferturi din ea, că auzi zgomotul de percuţie al armei semiautomate FN P90. Era destul de clar, în ciuda amortizorului. Îi răspunseră alte focuri, iar mica mitralieră își reluă tirul.

Jet se rostogoli pe punte și folosi trupul căzut al unui agent de pază drept scut. Una dintre ferestrele din apropiere, atinsă de gloanţe, se făcu opacă. Se târî până lângă ușă și când capul unui alt agent de pază apăru în raza ei vizuală, trase și îl sfărâmă.

Sunetul alarmei era mai puternic pe această punte, dar urechile îi ţiuiau din cauza zgomotului provocat de schimburile de focuri. Auzi și mai multe focuri înăuntru, apoi vocea tensionată a lui David din cască:

– Sunt lovit.

Nu!

– Unde ești? Cât e de rău?

David gemu, apoi răspunse:

– Lângă camera de supraveghere. Am fost lovit în piept. Nu e bine.

– Vin. Unde e Grigenko?

– Lângă puntea principală. Are doi agenţi cu el. Ceilalţi sunt morţi.

– Ajung la tine într-o secundă. Rezistă!

Jet porni prin întuneric. Avea imprimat în memorie planul nivelului pasarelei. Auzi în cască un foc de armă, apoi un geamăt de durere. *Îl omorau.*

Alergă ghemuit către locul unde credea că se află David, când, deodată, patul unui pistol o lovi în ceafă și o culcă la pământ. Încercă, fără izbândă, să se răsucească și

să tragă asupra atacatorului. Pistolul îi căzu cu zgomot la picioare, care îi cedară și își pierdu cunoștința. Apucă să mai vadă luminițele comenzilor de urgență de pe puntea principală care se mișcau vesele, apoi noaptea se lăsă asupra ei și totul se acoperi de liniște.

Capitolul 32

Jet simţi miros de fum. Când reuși să întredeschidă ochii, înţelese că fusese târâtă lângă David, a cărui respiraţie șuiera și a cărui rană din piept sângera la fiecare gură de aer pe care o trăgea cu greu.

– Domnule, trebuie să părăsiţi vasul. Poliţia este pe chei și insistă să urce la bord. Este urmată de pompieri. Vasul nu poate fi salvat – nivelul acesta va fi acoperit de apă în câteva minute. Trebuie să plecaţi.

Vaslav, șeful detașamentului de securitate, îl ţinea pe Grigenko, împiedicându-l să se apropie.

– Vreau s-o ucid eu, insista Grigenko.

Dar vocea lui fu acoperită de zgomotul puternic al unei crăpături și de o explozie înfundată, care zgudui vasul sub picioarele lor.

– Dacă mai au loc împușcături în timp ce poliţia este în proximitate, domnule, vor reţine pe toată lumea și lucrurile se pot complica foarte rău pentru dumneavoastră. Oricum, vom avea multe explicaţii de dat, dar, dacă avem noroc, focul va distruge cele mai multe dovezi ale împușcăturilor.

– Dă-mi un cuţit! Îi tai capul și o să dansez cu el pe podul suspendat, răcni Grigenko.

– Mă ocup eu de acest aspect. Trebuie să plecaţi acum. Puteţi pilota elicopterul? Pilotul e pe ţărm la noapte.

– Dacă nu mă grăbesc, cred că mă descurc. Am luat câteva lecţii. E mai greu pe timp de noapte, dar mă voi descurca.

– Rămâneţi la altitudine joasă, ca să evitaţi radarul. Aterizaţi în apropierea aeroportului din Nisa și veţi zbura către Moscova înainte să-și dea cineva seama de ce s-a întâmplat. Până ce vor termina de interogat pe toată lumea, veți ajunge acasă, salvat ca prin minune dintr-o tentativă de omor. Vom clarifica restul în siguranţă, de la distanţă – autorităţile vor uita repede incidentul când vor descoperi că singurele victime făceau parte din personalul dumneavoastră de pază. Arătă spre Jet și David. Aceștia doi nu există, trupurile lor nu vor fi găsite. Suntem la doar treisprezece kilometri de aeroport, aşa că n-ar trebui să aveţi probleme să ajungeţi acolo. Amintiţi-vă să păstraţi luminile de navigaţie stinse și să zburaţi aproape de apă, îl avertiză Vaslav.

Grigenko aprobă cu un mormăit. Vaslav avea dreptate. Merseră lângă Jet, care zăcea pe podea, în apropierea lui David. Rusul o lovi cu piciorul în coaste, iar oasele trosniră la impactul cu vârful pantofului său.

– Asta e pentru fratele meu, javră! Să putrezești în iad!

Scuipă. Stropi de salivă acră căzură pe faţa ei inertă.

– E leșinată. Haide, nu-ţi pierde vremea! Promit că în două minute va fi moartă. O voi sugruma eu însumi, îi dădu Vaslav asigurări.

– Bine. Hai, Oleg! Tu vii cu mine! Să mergem! ordonă Grigenko și al doilea om li se alătură din camera de comunicaţii.

– Dar calculatorul și...

– Nu contează. S-a sfârșit. Mișcă! spuse Vaslav.

Grigenko mai aruncă o privire către Jet, apoi îl fixă pe Vaslav.

– Violeaz-o! Vreau să abuzezi de ea în toate felurile oribile la care te poți gândi. Distruge-o! Filmează totul cu telefonul! Să nu mă dezamăgești, Vaslav!

Bărbatul încuviință cu un gest al capului. S-ar putea să fie timp pentru asta și ideea îi trecuse deja prin minte, după ce apucase să o vadă mai bine.

Urmat de Oleg, Grigenko urcă scările la nivelul următor, unde îl aștepta elicopterul personal, folosit pentru transferul la sol. Când ajunseră pe pista de decolare, Oleg desprinse chingile care țineau mijlocul de transport pe loc, tușind din cauza norului greu de fum ce se ridica dinspre puntea de agrement. Grigenko urcase deja în cabina pilotului și operă câteva comenzi. Demarorul hurui. Porni motorul și, imediat după aceea, rotorul prinse a se învârti lent.

Oleg semnală că totul era în regulă, deschise ușa pe partea copilotului și urcă lângă Grigenko.

După câteva tentative eșuate, rotorul prinse viteză și mica aeronavă se ridică ezitând. Se înălță în noapte tremurând, iar Grigenko făcu eforturi mari să mențină elicopterul sub control.

~~~

Jet simți cum cineva o târî de lângă David, apoi cum o mână puternică îi căuta fermoarul din față al salopetei și i-l deschise violent. Vaslav se chinui să o dezbrace. Cu respirația înnodată în gât, văzu sub pielea salopetei
~~~

goliciunea ei arămie. Îi trase mânecile de pe braţe, apoi trecu la pantaloni, trăgând de salopetă ca să o dezbrace. Se ridică, manevră cu stângăcie cureaua şi lăsă pantalonii să-i cadă, privind către balustrada pe sub care venea fum încolăcit de pe puntea inferioară. Când va fi terminat cu ea, avea să fie nevoit să coboare în rapel, folosindu-se de unul dintre cablurile de pe pista elicopterului; scările nu mai puteau fi folosite sub nicio formă.

Şi nici nu era posibil pentru cineva să urce.

David bolborosea neputincios alături de ei; viaţa i se scurgea picătură cu picătură, în timp ce coşmarul la care asista se adâncea cu fiecare secundă.

Vaslav îngenunche între picioarele ei şi îşi duse imediat mâinile la gât. Sângele ţâşnea dintr-o rană care pleca din spatele urechii stângi şi ajungea la esofag. Încercă să stăvilească şuvoiul de sânge cu mâini tremurătoare, apoi ochii i se rostogoliră în fundul capului şi se prăbuşi pe punte. Se zbătu lângă ea până ce viaţa se scurse din el într-o baltă ruginie.

Jet se ridică în capul oaselor, strângând în mâna dreaptă cardul de plastic de la cazinou. Apucase să-l scoată din singurul buzunar al salopetei, iar marginea lui rigidă era în mâinile ei experte la fel de eficientă ca o lamă ascuţită. Îl şterse în părul lui Vaslav, apoi îmbrăcă salopeta şi ridică fermoarul, înainte de a se îndrepta către locul în care David încă se lupta să respire.

– David... spuse, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Era pe moarte. Rana din piept sângera cu o spumă roz, semn că fusese atins plămânul. Îi privi faţa pământie.

– Îmi... pare rău, Maya, spuse cu o voce stinsă.

– Nu trebuie să-ţi pară rău pentru nimic, David!

O prinse de braţ cu o mână slăbită și tremurândă.

– Trebuie să-ţi spun ceva.

– Te iubesc, David!

David clătină din cap.

– Îmi pare așa de rău. Și eu te iubesc... N-am vrut să-ţi distrug viaţa...

– N-ai distrus nimic. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

El tuși, iar sângele îi picură de pe buze şi i se scurse pe bărbie.

– Ascultă! Vreau să știi... Îmi pare rău pentru copil. Copilul nostru.

Jet se trase înapoi, șocată.

– De unde știi?

– N-avem timp. Am... aflat. Asta e... important.

– Of, David! Ea a... am pierdut-o. A murit la naștere.

Lacrimile din ochii ei se adunau, amestecându-se cu sângele de pe pieptul lui.

– Nu!

– Ba da, David! Îmi... îmi pare rău.

El scutură din cap și îi strânse braţul cu putere, surprinzând-o.

– Nu! N-a murit!

Cuvintele lui căzură asupra ei ca un pietroi. Privi în jur, pierdută, neînţelegând.

– Ce vrei să spui? Cum adică... n-a murit? Am văzut-o. Am îngropat-o pe Hannah.

David îi scutură iar braţul cu ultimele puteri, forţând-o să-l privească.

– Trăiește! Îmi pare... rău. Trebuia... să o... protejez. Nu era... în siguranţă.

– Ai... cum?

– Am aflat și... i-am cerut doctorului... să o schimbe pe Hannah... cu un bebeluș care murise cu o zi înainte. Mama ei minoră... voia s-o dea spre adopție...

Un nou acces de tuse se termină cu o grimasă de durere. Nu mai avea mult.

– Am vrut să-ți spun... de nenumărate ori... de când ai revenit. Dar n-am... n-am putut. Mi-a fost teamă... că te voi pierde din nou... și tot nu erai în siguranță... Grigenko.

Jet era împietrită.

– Mi-ai furat copilul...? M-ai lăsat să trăiesc doi ani cu gândul că e moartă? Începea să priceapă abia acum oroarea; era mai cumplită decât ar fi gândit, decât orice osândă sau expresie a urii.

– A trebuit. Tu... nu vei fi niciodată în siguranță, indiferent... indiferent ce crezi. Nu te poți ascunde de trecut. Și... este și copilul meu. Am făcut... ce era mai bine pentru ea. Nu pentru tine... sau pentru mine. Pentru ea. Să fie... în siguranță, spuse el cu vocea pierdută.

Pleoapele începură să-i fluture.

Îl pierdea.

– Nu! Nu! Nu poți muri! Unde e? Ce-ai făcut cu copilul meu? țipă ea, apucându-l de costumul de scafandru și scuturându-l.

Capul îi căzu pe spate și mormăi ceva către ea.

– Ce? Ce-ai spus? David, nu muri! Unde este?

Cu ultimele puteri, buzele lui tremurară, încercând să articuleze un cuvânt. Jet se aplecă înspre el, apropiindu-și urechea de gura lui.

– Unde e, David? Unde?

Respirația lui șuiera și clipocea. Trase adânc aer în piept și închise ochii. Efortul de a rămâne în viață ca să-și răscumpere păcatul de neiertat era prea mare.

– O... ma... ha.

Ultima suflare îl părăsi ca un geamăt. Fu zguduit de un spasm, apoi rămase nemișcat, cu ochii – pe care-i deschisese rostind ultima silabă – pironiți fără viață în tavanul de deasupra lui.

– Nu! Nu, nu, nu! Fii blestemat, David! Fii blestemat...

Îl izbi iar și iar cu pumnii în piept, repetând fiecare exclamație, apoi se prăbuși peste el suspinând, cu trupul scuturat de durere, într-un amestec de iubire și de ură. Nu știa care dintre ele va răzbi.

Flăcările ajunseseră în spatele punții de comandă și încăperea se umplu de fum negru. Focul de dedesubt era scăpat de sub control. Camioanele pompierilor opriră cu zgomot pe chei și i se păru că-i aude pe pompieri vorbind în franceză în timp ce îndreptau furtunurile către vas.

Privi fumul. Fiica ei trăia. Darul cel de pe urmă al lui David fusese să-i redea viața. Făcând asta, își condamnase amintirea la pierzanie eternă.

Jet întinse mâna și închise pleoapele lui David, apoi se ridică și se îndreptă cu greu către puntea de comandă. O stație de emisie-recepție de lângă regulatoare prinse viață și auzi vocea lui Grigenko:

– Schimbare de plan. Transmite să pregătească un plan de zbor către Omaha, Statele Unite ale Americii. Ajung în douăzeci de minute. Piloții să fie gata de zbor când ajung. Și pune-l pe omul nostru din America să aibă pe cineva pregătit să mă întâmpine, când ajung în locul ăsta din Nebraska. Ai înțeles?

Omaha?

Dar cum?

Cum de știa Grigenko că fiica ei era acolo?

Jet privi în jur, dar ochii o usturau din cauza fumului. Văzu o luminiţă în camera comunicaţiilor. Merse spre uşă şi privi în încăpere. Ecranul unui laptop era aprins, mergând pe baterie. Se apropie şi văzu un mănunchi de cabluri care conectau hard disk-ul la o cutie mult mai mare. Un motor de decriptare.

Se apropie mai mult şi privi spre ecran. Văzu linii de coduri. Derulă în jos pe pagină şi citi. Probabil că era laptopul lui David, furat din apartament. Informaţiile de acolo fuseseră cruciale pentru Grigenko. Aşa o găsise.

Se părea că David avea şi alte date acolo.

Cum ar fi: planurile lui să o răpească pe Hannah.

Podeaua începea să cedeze sub picioarele ei şi flăcările se înălţau printr-o spărtură la numai şase metri depărtare de ea.

Memoră numele şi adresa de pe ecran, apoi alergă lângă arma care zăcea lângă David. Era mitraliera semiautomată FN P90. O ridică, se duse spre David şi îi scoase rucsacul, apoi puse arma înăuntru şi rucsacul în spate.

Dinspre punte se auzi un pârâit puternic, ca şi cum mare parte din navă s-ar fi prăbuşit – se întoarse şi se îndreptă spre puntea de comandă. Jet forţă o uşă laterală înţepenită, trăgând cu amândouă mâinile, până când reuşi să o deschidă. Păşi, privind peste balustradă, apoi se aruncă, fără nicio ezitare, în aerul nopţii. Trupul ei descrise un arc, trecând foarte aproape de structura inferioară, şi plonjă în apă aproape fără zgomot.

Capitolul 33

Dimensiunile masive ale vasului obturară plonjarea ei. Când ieși la suprafață, flacăra furioasă și mistuitoare a focului ilumina noaptea și crea un dans straniu când se reflecta în valurile portului.

Jet se apropie cu mișcări line de frânghia care ancora vasul în partea din față, în stil mediteranean, cu prova îndreptată spre intrarea în port. Pupa iahtului se afla la aproape o sută de metri distanță față de doc. Când ajunse lângă frânghie, simți echipamentul de scufundări, geanta cu masca și labele de înot lăsate de David. Se legănau aproape de suprafața apei. Scoase rucsacul și deschise rapid valva de aer pentru a curăța regulatorul. Aruncând o privire spre debarcader, își ataşă hamurile peste piept. Agăță și rucsacul, apoi se asigură că este prins bine.

Trecu breteaua măștii peste cap, aruncând o ultimă privire spre chei. Geanta lui David, acum nefolositoare, se scufunda în adâncuri. Samuel era în apropierea apei și privea împreună cu ceilalți cum este înghițit vasul de flăcări. Era înfășurat într-o pătură și părea năucit. Un membru al echipajului îl descoperise la timp. Jet își permise un zâmbet trist, apoi își așeză masca pe ochi și porni înot spre intrarea în port.

Ghetele îi îngreunau avansul, dar reuși să parcurgă cei aproape o sută patruzeci de metri până la stâncile de la intrarea în port, ajutându-se doar de brațe. Valurile se ridicau și se retrăgeau, lovindu-se de dig. Distinse cu greu în întuneric scuterul acvatic care o aștepta legat de un cârlig vechi din fier înfipt în peretele digului.

Se ridică și îl încălecă, aruncă echipamentul pentru scufundări în apă, nu înainte de a recupera rucsacul, și apăsă butonul de pornire cu degetul mare. Motorul puternic prinse viață. Jet desprinse cablul de ancorare, acceleră și silueta suplă a scuterului acvatic porni, săltând peste valuri.

Pe măsură ce prindea viteză, apa era pulverizată în lături. Ajunse să spintece valurile cu peste nouăzeci de kilometri pe oră. Când trecu prin dreptul micului oraș francez Cap d'Ail, luminile străluceau. Se îndreptă spre Saint-Jean-Cap-Ferrat, știind că, după ce îl va fi ocolit, va avea drum drept până la aeroportul din Nisa.

O lumină de căutare străpunse întunericul în urma ei. Se plimba pe deasupra valurilor. Jet merse către mal, înfruntând valurile și evitând stâncile periculoase. Încercă să scape de barca de patrulă care se lansase pe urmele ei, de la plecarea din port. Pluti câteva secunde prin aer, apoi căzu înapoi pe valuri. Apăsă accelerația cu gândul să întreacă viteza ambarcațiunii din Monaco.

De pe vasul de urmărire răsună o voce într-o limbă pe care Jet nu o înțelegea. Aruncă o privire către indicatorul de viteză și observă că gonea cu peste o sută doisprezece kilometri pe oră. Era imposibil să fie ajunsă din urmă. Spera doar că va putea evita patrulele franceze, ca să ajungă la aeroport în timp util și să-l oprească

pe Grigenko. Șansele erau mici, dar doar pe ele se putea baza.

Începu să facă manevre de evitare pentru a fi mai greu de depistat; în același timp, se apleca în față pentru a-și diminua silueta. Știa că nu va putea întrece un elicopter, dacă ei ar fi fost atât de rapizi încât să ridice unul în aer, dar era întuneric și, atâta vreme cât reușea să nu intre în raza de acțiune a bărcilor, avea o șansă.

Imediat ce ocoli orașul Saint-Jean-Cap-Ferrat, Nisa se dezvălui în fața ochilor ei ca un câmp de lumină. În depărtare se zărea aeroportul care strălucea la malul mări, spre celălalt capăt al orașului. Valurile erau mai mari și o încetineau, însă îi frânau și mai mult pe cei aflați în barca de pe urmele ei. Privi în urmă și văzu că renunțaseră – cel mai probabil, patrula din Monaco luase legătura prin radio cu partea franceză, lăsând problema în mâinile lor.

Aeroportul se afla la doar opt kilometri distanță și strălucitoarele sale lumini se puteau vedea reflectând în apă. La viteza pe care o avea, putea ajunge în maximum șapte minute. Întrebarea se punea dacă sosea la timp ca să-l oprească pe Grigenko. Acesta putea să decoleze în orice moment cu aeronava sa personalizată *Gulfstream* G-550, cu destinația Omaha. Ținta lui era, fără îndoială, Hannah. Înțelese că aceasta era o dușmănie de sânge, o răzbunare personală, iar rușii luau aceste dușmănii în serios – Grigenko ar fi pârjolit pământul în căutarea tuturor apropiaților ei, și cea mai apropiată era fiica ei, Hannah.

Strânse din ochi și își șterse apa sărată de pe față. Văzu luminile intermitente ale unei bărci de patrulă a poliției

franceze. Clipeau în depărtare, venind către ea dinspre capătul îndepărtat al portului, lângă aeroport.

Era sigură că n-avea cum să treacă fără să fie interceptată.

Va trebui să tragă la mal și să încerce să fure o mașină.

Jet schimbă direcția, îndreptându-se spre țărm. Câteva minute mai târziu, zbura peste valuri, apoi alunecă pe pietrișul plajei. Ajunsă pe uscat, porni în goană, de teamă să nu dea peste echipajele de poliție alertate odată cu localizarea poziției ei. Traficul pe aleea laterală era încă aglomerat și, în timp ce alerga de-a lungul benzii care ducea spre promenadă, era atentă să identifice rapid o oportunitate. O doamnă care plimba un câine de rasă pomeranian făcu un pas înapoi la vederea ei. Apa îmbibată în costumul de piele picura abundent pe lângă ea, lăsând urme la fiecare pas al botinelor cu toc cui. Jet îi aruncă o privire de nebun și făcu „bau!".

Femeia aproape leșină.

Văzu un bărbat care împingea o motocicletă veche BMW, pregătindu-se să o încalece. Fără să stea pe gânduri, Jet alergă spre el și îi smulse ghidonul, împingându-l pe trotuar; omul începu să strige la ea. Jet își duse piciorul peste șa, tură motorul și porni. Acceleră și țâșni în noapte printre două mașini în mers. Vântul o izbea din față în timp ce făcea slalom printre mașinile mai lente, uscând apa sărată din părul și hainele ei. Câteva claxoane sunară când trecu pe culoarea roșie a semaforului. Evită la milimetru o berlină, pentru ca apoi să urce pe trotuar pentru a ocoli un taxi care oprise să preia un client.

La o stradă în urma ei, porniră sirenele unui echipaj de poliție care o urmărea. Privi în spate și văzu girofarul

deasupra mașinii. Țâșni, ocolind băncile de pe trotuar. Gonea pe aleea pietonală. În momentul în care vira pe o străduță adiacentă și se făcu nevăzută, sirenele mașinii aflate pe urmele ei încă se auzeau.

Două minute mai târziu, oprea pe strada care înconjura aeroportul. Tură din nou motorul, forțând motocicleta la maximum. Se apropie de capătul pistei de decolare și recunoscu silueta inconfundabilă a aeronavei ruseşti, aflată lângă una dintre clădirile joase ale aeroportului. Era terminalul pentru aeronave private. Inima i se strânse când văzu că luminile de semnalizare sunt aprinse – părea că este pregătit pentru decolare.

Jet opri lângă una din porțile de acces. Paznicii rămaseră cu gura căscată; părea o walkirie îmbrăcată în piele, pe o motocicletă de epocă. Jet identifică o posibilitate să treacă prin spațiul de aproape un metru dintre barieră și gard. Cum oamenii încă o priveau încremeniți, Jet acceleră și trecu ca vântul pe lângă ei, intrând pe terenul aeroportului. Strigară după ea, dar Jet ignoră avertismentele, gonind către vehiculele utilitare parcate la una dintre marginile terminalului. Neliniștea ei crescu când văzu ușa avionului închizându-se și cum acesta se îndrepta către pista de decolare.

Un camion utilitar trecea prin fața ei, la aproape o sută de metri, având o scară de pasageri mobilă încărcată pe platformă. Se grăbi spre el, îl depăși și îi tăie calea, forțându-l să oprească. Dintr-o singură mișcare, întinse mâna către rucsac, desfăcu fermoarul și scoase arma semiautomată, pe care o îndreptă spre șofer.

– Ieşi! Acum! Nu mă face să te împușc, spuse ea în limba franceză.

Speriat, omul ridică mâinile și se conformă în grabă. Jet sări la volan, băgă în viteză și apăsă pedala acceleraţiei la maximum. Vehiculul greoi ţâșni cu un huruit, lăsându-l în urmă pe lucrătorul uluit, cu mâinile încă ridicate, care se străduia să înţeleagă ce se întâmpla.

~~~

Pilotul zâmbi când primi aprobarea de decolare din partea turnului. Aruncă o privire spre panourile de comandă, se aplecă apoi, comută staţia pe modul transmisie și confirmă. Erau programaţi pentru decolare primii și aveau să-și ia zborul în câteva minute.

Grigenko era așezat confortabil pe scaunul rabatat, cu picioarele întinse pe suportul pentru picioare și cu un pahar de votcă în mână. Oleg privea pe fereastră terminalul, contemplând absent.

– Am primit aprobarea pentru decolare, domnule. Vă rog să vă puneţi centurile. Vom zbura în curând.

Pe un televizor cu ecranul mare, agăţat de peretele despărţitor, apăru o hartă pe care era trasată o linie roșie ce indica zborul lor către Statele Unite ale Americii.

Grigenko luă telecomanda de pe braţul scaunului său și schimbă canalele, căutând un post TV care să transmită în direct incidentul din portul Monaco. Mult iubitul său iaht *Petrushka* era în flăcări și părea că avea să fie mistuit complet. Vocea agitată a crainicului prezentă niște date privind costurile ambarcaţiunii, trecând apoi la o descriere atentă a discretului oligarh care o deţinuse.

– Compania de asigurări o să se oftice, nu-i așa? spuse Grigenko, cu un râs nemilos, sorbind din nou din pahar.

Oleg zâmbi de complezenţă.
~~~

Grigenko aruncă o privire pe fereastră, atras de o mișcare obișnuită. *E doar un vehicul utilitar.*

– După ce decolăm, vreau să mă odihnesc puţin. A fost o zi lungă, spuse el, în timp ce căsca și își întinse braţele deasupra capului. Apăsă un buton din comenzile încastrate în braţul fotoliului şi ferestrele începură să se acopere, împiedicând luminile pistei să pătrundă.

Pilotul manevră avionul, crescând puterea motoarelor în momentul în care aeronava începu să parcurgă distanţa pentru decolare. Avansă încet, apoi acceleră. Pilotul fu împins pe spătarul scaunului.

Copilotul văzu camionul venind către ei cu o secundă înainte să-l observe şi pilotul.

– Ce naiba crede că face? Pleacă! Du-te de aici, idiotule! Decolăm! spuse pilotul, gesticulând cu mâna în dreptul ferestrei. Îl vezi pe imbecilul ăsta? Cred că e bea...

Camionul schimbă brusc direcţia, virând spre avion. Copilotul ţipă în momentul în care scara de pe platforma camionului atinse aripa dreaptă a aeronavei, desprinzându-i vârful și dezechilibrând avionul. Pilotul opri alimentarea și încercă din răsputeri să menţină direcţia, dar mergea prea repede; era lovit la aproape o sută şaizeci de kilometri pe oră. Lichidul hidraulic începu să se scurgă din aripa lovită pe pistă și o dâră de scântei însoţea avionul care încerca să controleze derapajul. Un fragment din aripa ruptă ricoșă de pe pistă în motorul din spate, de pe partea stângă. Fumul izbucni imediat la trecerea bucăţii de metal printre lamele turbinei. Se aprinse o lampă de avertizare pe tabloul de pe bord, apoi motorul se opri. Avionul încetini și scânteile aprinseră lichidul care continua să se scurgă din aripă și din fuzelaj.

~~~

– Ce naiba! zbieră Grigenko din cabină, când avionul își pierdu direcţia. Paharul îi zbură din mână, spărgându-se de pereţii din lemn de nuc ce decorau interiorul.

Aeronava se înclină atât de mult, încât le întoarse stomacurile pe dos. Apoi se roti foarte lent în sensul opus, pentru ca, într-un final, să revină înapoi pe roţi. Frânarea tensionase centura de siguranţă care-l ţinuse în scaun.

Preţ de câteva momente, ţiuitul alarmelor era singurul sunet care se auzea în cabină. Apoi încetară. Pilotul ieși din carlingă, vizibil panicat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Grigenko, în timp ce pilotul acţiona maneta de urgenţă pentru a coborî scările fuzelajului.

– Am fost loviţi de un camion. Trebuie să evacuăm avionul. Avem rezervorul plin, lichidul hidraulic s-a aprins şi unul dintre motoare este avariat. Trebuie să ne mișcăm acum, spuse el, deschizând ușa.

Grigenko privi spre Oleg.

– Pregătește-ţi arma! Mai ai una? se răsti el.

Oleg încuviinţă, scoase un pistol mic din tocul de la gleznă și i-l înmână șefului său.

– Mișcă-te!

Oleg se ridică și merse spre ușă, cu Grigenko venind în urma lui. Pilotul și copilotul coborâseră și, după ce aruncară o privire pentru a evalua nivelul dezastrului, se lansară într-o adevărată cursă pentru a se distanţa cât mai mult de aeronavă. Aceasta stătea să explodeze.

Garda sa personală păși afară cu pistolul pregătit. Ajunsese la jumătatea scării când îi apăru pe frunte un punct
~~~

roșu de lumină. Ezită, părând să simtă că ceva nu e în regulă, apoi craniul îi fu pulverizat.

Jet stătea pe pistă, la o sută treizeci de metri în fața avionului. Avea poziția clasică de tragere, cu picioarele depărtate și cu arma P90 îndreptată spre avionul *Gulfstream*. Luminile roșii de urgență ale camionului o înconjurau cu o aură stranie.

Grigenko ieși din avion și se pomeni cu trupul omului său de pază căzându-i în brațe. Miji ochii, încercând să-și vadă atacatorul. Apoi ochii i se măriră din cauza surprizei; o văzu pe Jet în mijlocul pistei, încadrată de lumina puternică și albă a farurilor camionului.

Ea așteptă. El împinse trupul lui Oleg pe scări, apoi sări peste acesta și ajunse la sol. Înjură, ridică pistolul și trase două focuri înspre ea. De la distanța aceea, n-avea nicio șansă. O știau amândoi.

Lichidul aprins se prelingea de pe motorul avariat și acoperea în întregime aripa avionului. Era doar o chestiune de timp până ce combustibilul avea să explodeze.

Jet ținti și trase. Fluierul piciorului lui Grigenko se făcu țăndări. Prăbușit pe pistă, el continuă să tragă, dar toate gloanțele își ratară ținta, ajungând la distanță de ea.

Grigenko încercă să se sprijine cu mâinile în cădere și își zdreli pielea palmelor. Se ridică greoi într-un genunchi și privi de-a lungul țevii pistolului, într-o încercare de a-și îmbunătăți tragerea.

– Căţea! O să te o... zbieră el.

Apoi o flamă portocalie orbitoare trezi noaptea. Avionul explodă într-o bilă uriașă de foc.

Jet se întoarse și începu să alerge către camion, încercând să se retragă din calea flăcărilor, dar suflul detunăturii

o aruncă la pământ. Se rostogoli până se adăposti sub camion, iar valul fierbinte trecu pe deasupra ei. Își ținu respirația, pentru ca aerul încins să nu-i ardă plămânii. Ținu ochii închiși și auzi cum îi sfârâie părul încă umed. Apoi explozia se estompă și căldura mistuitoare scăzu.

Își șterse funinginea de pe față, se târî afară de sub camion și privi către epava în flăcări. Bucăți din avion erau împrăștiate pe o distanță destul de mare; avionul era aproape de nerecunoscut. Rămășițele carbonizate ale lui Grigenko sfârâiau pe pistă sub forma unei grămezi indefinite de oase, înfipte la întâmplare în bucăți de carne ce ardeau mocnit.

În timp ce contempla infernul, o picătură de transpirație i se scurse pe obraz, lăsând o urmă clară pe fața ei murdară. Mai aruncă o ultimă privire către locul în care rusul își găsise sfârșitul, apoi se întoarse și o porni către camion. Pe fundal se auzea sunetul slab al sirenelor de la mașinile pompierilor și de la ambulanțe. Veneau din capătul opus al terenului.

Epilog

Doi băieţei chicoteau veseli şi se alergau unul pe altul în jurul scaunelor din sala de aşteptare a terminalului de plecări din aeroportul Charles de Gaulle, aflat lângă Paris. Unul dintre băieţi strângea în mână, cu putere, un avion din plastic albastru şi îşi necăjea frăţiorul mai mic, scoţând sunete *vrum, vrum* şi plimbând jucăria pe deasupra capului lui, unde acesta nu putea s-o ajungă.

Mama lor ostenită îşi ridică ochii de la revista pe care se uita şi îi privi dezaprobator, apoi îi strigă să vină la locurile lor. Genţile de voiaj împrejmuiau scaunul pe care era aşezată ca vagoanele unui tren. Băieţii îşi continuară joaca, ignorând-o, iar femeia oftă neputincioasă, căutându-şi din priviri soţul care venea dinspre baie.

– Te rog, Steve, ai putea să stăpâneşti copiii? Mă înnebunesc, spuse ea tare, accentuând ultimul cuvânt şi cu un ton plângăreţ, în care mocnea iritarea.

Steve se îndreptă către băiatul mai mare. Îl luă pe după umeri şi îl trase aproape, şoptindu-i ceva la ureche. Băiatul încuviinţă din cap şi-i dădu fratelui mai mic jucăria. Steve merse spre soţie, cu copiii pe urmele lui. Cel mic îi dădu o palmă peste cap celui mare, atrăgând inevitabil un răspuns – o lovitură fără prea mare tragere de

inimă. În clipa următoare se încăierau pe podea, iar țipetele lor atrăgeau priviri dezaprobatoare din partea călătorilor aflați în preajmă. Steve păru învins și neajutorat, așa că mama trânti revista pe scaun și mărșălui către băieți. Îi despărți și le administră morala cuvenită, ținându-i pe fiecare de câte o parte.

De lângă automatul de cafea, aflat lângă zona de așteptare, o tânără femeie cu părul negru și o coafură modernă urmărise scena, ascunzându-și cu greu zâmbetul.

În difuzoare se făcu auzită o voce distorsionată de femeie, anunțând că era deschisă îmbarcarea zborului patruzeci și unu cu destinația Chicago. Vorbi mai întâi în limba franceză, apoi într-o engleză stricată. Pasagerii însoțiți de copii mici erau invitați să se prezinte primii la îmbarcare. Urmau călătorii de la clasa întâi, apoi restul.

Jet își ridică geanta încăpătoare pe umăr, sorbi ultimele picături de cafea și aruncă paharul la gunoi. Se apropie de ghișeu, trăgând după ea pe roți încă o geantă mică de voiaj.

– Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta? întrebă funcționara într-o engleză cu un accent puternic.

– Sunt aici pentru îmbarcare. Zborul meu are două ore întârziere și vreau să știu dacă voi reuși să ajung la timp pentru a prinde zborul de legătură din Chicago, spuse ea în limba franceză.

Femeia îi luă biletul și introduse un șir lung de caractere, apoi tastă pentru a corecta ceva greșit. Degetele i se mișcau cu dexteritate pe deasupra tastaturii. În cele din urmă, apăsă tasta enter, apoi privi rezultatul de pe ecran. Avea o față preocupată.

– Mmm! Da, va fi cam din scurt, dar ar trebui să reuşiţi să prindeţi zborul de legătură. Aveţi bagaj de cală?

– Nu! Doar de mână.

– Atunci, aş spune că n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Presupunând că nu vor apărea întârzieri la controlul vamal, ar trebui să ajungeţi la timp pentru zborul către Omaha. Veţi avea o jumătate de oră la dispoziţie.

– Mulţumesc.

Jet se îndreptă către poarta de îmbarcare, trecu de ultimul control, apoi traversă tunelul către avion. Însoţitoarea de zbor o întâmpină la urcare, îi privi cartea de îmbarcare şi îi indică partea stângă.

– Clasa întâi este chiar aici. Aveți locul A2, lângă fereastră.

Jet își puse genţile în compartimentul pentru bagaje și se așeză mulţumită pe scaunul încăpător. Era ușurată că părăsește Franţa. În ziua precedentă intrase în cazinou și își ceruse câștigurile; le încasase și nimeni nu clipise – i se părea normal să părăsească localul cu aproape trei sute de mii de dolari. Conducerea cazinoului îi oferise un agent de pază care să o însoţească până la bancă, însă ea refuzase politicos.

Ziarele erau pline de relatări despre focurile de armă de pe vas, despre incendiu, precum și despre explozia pe aeroportul din Nisa, soldată cu moartea tragică a unuia dintre cei mai enigmatici oligarhi ruși. Cu excepţia câtorva declaraţii confuze și contradictorii ale unor lucrători din personalul aeroportului, nimic nu stabilea vreo legătură între ea și incidentele petrecute. Patruzeci și opt de ore încercă să nu iasă în evidenţă. Apoi își vopsise

părul și putu să își rezerve fără probleme un bilet către Statele Unite.

Zgomotele celorlalți pasageri care se îmbarcau o linișteau; totul părea real și peste câteva minute se va afla în drum spre fiica ei – fiica pe care nu o cunoscuse; era o parte din ea care fusese smulsă și îndepărtată drept pedeapsă pentru o crimă pe care nici măcar nu o cunoștea. Întreaga poveste părea incredibilă. Încă o năucea. Uneori, impactul evenimentelor pe care le trăise cu o săptămână în urmă revenea neașteptat, cu forța brută a unei traume.

Trădarea lui David încă o tulbura într-un mod devastator, chiar dacă îi înțelegea motivele în aceeași măsură. Indiferent cât de atentă ar fi fost, nu va putea niciodată să scape cu totul de trecutul ei, iar asta însemna că va exista oricând riscul ca un dușman neașteptat să apară, cum se întâmplase cu rusul. În plus, recunoștea că ea însăși îi spusese de nenumărate ori că nu ar fi o mamă bună, dat fiind trecutul ei.

Cu toate acestea...

Deși Jet înțelegea logica din spatele deciziei și știa că personalitatea lui David îi impusese să aibă control asupra oricărui lucru cu care venea în contact... simțea că o parte din ea murise odată cu confesiunea lui, la fel cum o parte din ea murise odată cu el.

Contradicțiile erau uriașe. Jet nu știa dacă va reuși vreodată să le împace.

Uneori, își amintea de David și de ultimele lor zile petrecute împreună. Alteori, un viitor nou părea posibil prin puterea lor. Gândul o strivea așa cum nimic nu reușise să o facă până atunci.

Cum era posibil să iubești și să urăști pe cineva în același timp?

Câteodată lucrurile erau greu de înțeles. Viața avea părțile ei tulburi. Trebuia să meargă înainte, să-și îngrijească rănile și să-și arate cicatricele – pe unele cu mândrie, pe altele cu regret. Singurul lucru pe care-l știa cu certitudine era că nimeni nu scăpa cu viață.

Un mesaj înregistrat se auzi în difuzoare. Le cerea pasagerilor să privească pe ecran. Apoi, jovialii însoțitori de bord, cu zâmbetul pe buze, le prezentară măsurile de urgență pentru situația în care s-ar fi prăbușit în ocean cu peste nouă sute cincizeci de kilometri pe oră. Jet își reglă scaunul într-o poziție confortabilă și își întoarse privirea spre geam. Era o lume pe care n-o înțelegea și căreia nu simțea că-i aparține.

În timp ce echipajul de bord finaliza pregătirile de zbor, avionul greoi rulă până la marginea pistei. Își ocupară locurile, apoi vocea sigură a căpitanului anunță că erau gata de decolare. După câteva secunde, avionul prinse viteză, apoi miracolele fizicii intrară în acțiune și roțile gigantice ale aeronavei se desprinseră de la sol, lăsându-l să se înalțe spre cerul cald al primăverii.

~~~
~~~